

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

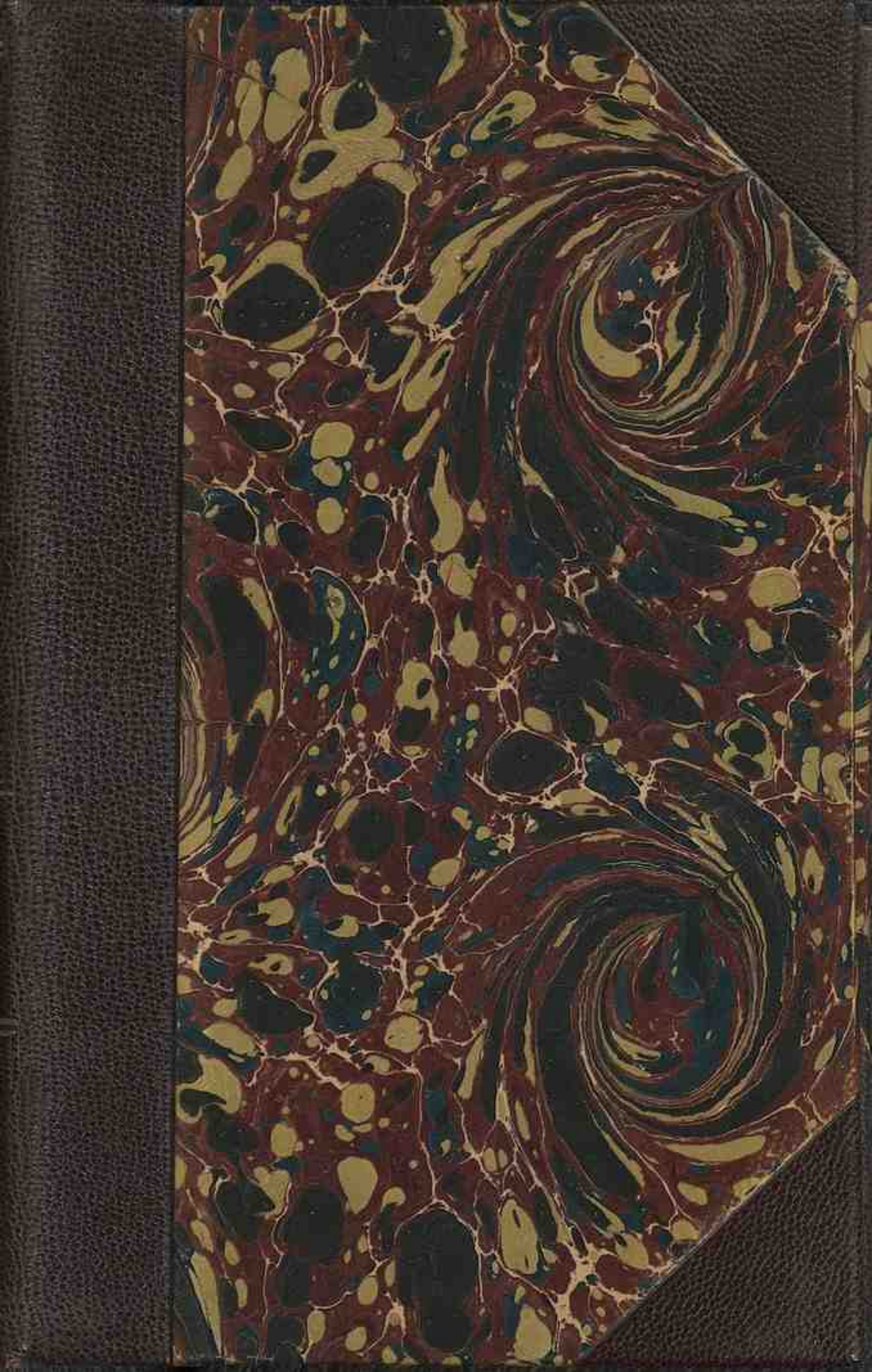
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

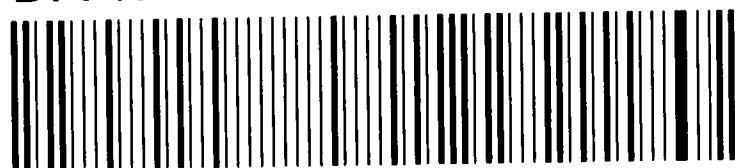
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52 . 120

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05736 7

+ Rex

Dehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. V. Viebenberg.

32te Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Dehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af F. R. Liebenberg.

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. **Episke Digte:** Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundur's Saga, Helge, Groars Saga, Hrolf Krake, Orvarodds Saga, Ragnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; **nedsat Pris 4 Kr.**
- II. **Enriske Digte og Romancer.** 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 ß; **nedsat Pris 4 Kr.**

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissiönair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1857.

Troft hos J. S. Schults.

Oehlenschlägers
Romantiske Dramaer.

Udgivne

af

J. E. Liebenberg.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1857.

Trykt hos J. S. Schults.

Dramatiska Digte.

Romantiske Dramaer.

Anden Deel.

Sifferen.

Dramatiskt Eventyr.

Indhold.

Fiskerhytten.
Skoptroldene.
Rosenhaugen.
Elfskovsdriften.
Doctor Duban.
Forbandlingerne.
Havfruen.
Messingskrinet.
Fiskene.
Marmorstøtten.

Fiskerhytten.

En fattig Fiskerhytte i Arabien paa Kysten af det røde Hav.

Amine, en ung Pige, klæder en lille Dreng af. De tvende mindre Børn sove alt i Kurve.

Amine.

Au, skynd dig, Lolo! du er altid sidst.
Hvad vil vel Fader sige, naar han kommer,
Og du endnu er oppe?

Lolo.

Men jeg har
Jo ikke faaet Aftensmad.

Amine.

En Kringle!
Desbedre sover du. Jeg har ei fleer.

Lolo.

Naar Fader kommer, bringer han i Kurven
Os Mad fra Byen.

Amine.

Nu, det kommer an paa,

Om han har fisket godt. I Fald saa er,
 Jeg giemmer dig din Aftensmad til Frokost.
 Sid stille, siger jeg, og lad mig trække
 Dig dine Strømper af!

Lolo.

Fortæl mig først
 Et Eventyr, saa sover jeg.

Amine.

Hvad skal jeg
 Fortælle?

Lolo.

Det om Blommer har jeg hørt;
 Fortæl mig et om Kirsebær!

Amine.

Du støder
 I Bildskab altid dine Skinnebeen.
 Seer du, hvor guul og grøn du er?

Lolo.

Hvor?

Amine.

Der!

Det banker.

Hvem kommer nu saa filde?

En gammel Kone
 med en Krykkestok træder ind.

See, god Aften!

Amine sagte.

Åh, Gud! det er den gamle Marcebille.
 Hun overhænger os.

Høit.

God Aften, Moder!

Marcebille.

Undskyld mig, Barn! jeg kommer noget silde.
Om Dagen maa jeg tiene mig mit Brød;
Du veed, det er kun skaarret tyndt for mig.
Jeg gaaer og plukker Nelderne i Grøsten,
Hvoraf man væver deiligt Nettetdug.
Hvad mine runke, gule Fingre plukker,
Bedækker siden trinde Svanebarme.
Uf ja, saaledes gaaer det! op og ned!
Jeg plukker ogsaa skønne Morbærblade
Til Silkeormene. Uf ja, ja, ja!
Om Aften er jeg da min egen Herre;
Saa gaaer jeg om, og slaaer en Sladder af,
Hvor jeg er kiendt, med dem, som jeg kan lide;
Og derfor kommer jeg da nu til dig.

Amine.

Ja, mange Tak! Men det er silde; snart
Jeg vente kan min Fader hjem.

Marcebille.

Saa snart

Han kommer, gaaer jeg.

Rolo.

Nu — mit Eventyr!

Marcebille.

Hvad vil den lille Ven?

Amine.

Han vil, jeg skal

Fortælle Eventyr.

Marcebille.

Vær du kun rolig,

Læg ham i Kurven! Seer du vel, her har jeg

En gammel Bog med mange Eventyr,
Som tidt jeg forelæser smukke Piger.

Amine sagte.

Saa slipper jeg dog for at tale meget.
Arbeidet har jeg nu den hele Dag,
Og jeg er træt.

Høit.

Læs kun! vi høre gierne.

Marcebille.

Ryk Lyset kun lidt nærmere paa Bordet!
Du kan vel see at bøde paa dit Garn;
Men Skriften i min Bog er meget fin,
Og jeg har svage Dine.

Amine.

Tag kun Lyset!

Hun lægger Solo i Sengen, og sætter sig selv hen i en Krog.

Marcebille.

Maa ja — som sagt: det Første da det bedste!
Jeg vælger ei, jeg lader Skiebnen vælge.

Glaer Bogen op.

Haha! Prindsessen med den lange Næse!
O, den vil more dig! Men tag dig Vare,
I Fald det muligt er et Bink til dig;
Thi jeg vil sige dig, min Spændebog
Af gammelt Pergament er en Foræring,
Som jeg har faaet af en Hex engang,
Og den forstaaer at varsele, maa du vide!

Amine

strækker sig søvnig paa Stolen, og siger sagte:
Hvis der var Hexer til i denne Verden,

Saa var du selv vist een.

Soit.

Nu læs kun! læs!

Marcebille.

Først mine Briller paa! For at jeg ikke
 Skal snøve, seer du, mens jeg læser, har jeg
 Her bundet mig en Traad i Brillehagen;
 Den stikker jeg med Naalen i min Hue,
 Saa hvile Brillerne paa Kinderne,
 Og flemme mig ei Næsen.

Umine.

Maa jeg skienke

Jer et Glas Vand?

Marcebille.

Ja nok! man bliver tør

I Halsen. Du maa vide, det er Vers,
 Og det er vanskeligt at declamere.

Umine skienker hende et Glas Vand, og sætter sig hen i Krogen.

Marcebille læser:

Eventyret om Prindsessen med den lange Næse.

Den gamle Sultan, graa af Aar,
 Sin Søn for Gøttesengen kaldte.
 Da Nadir for sin Fader staaer,
 Med Dødens Røst den Gamle talte:
 „Snart har jeg dig, mit Barn! forladt,
 Men efterlader dig en Skat,
 Og trøste vil den fieldne Gave:
 Naar jeg er død, gik i min Have,
 Og grav i stille Midnatsfrund,
 Hvor Bandet gaaer af Løvens Mund!”

Saa hvid som Snee, saa kold som Is,
 Laae Liget nu, og Sønnen græder;
 Men Dalomor i Paradiis
 Nu nyder Mahoms stolte Glæder.
 Sig Sønnen trøster, Spaden taer,
 Dg vandrer ud i Natten flar,
 Hvor Kildens Band i Bæknet vælder.
 Han graver, finder dybt en Kielder;
 Han aabner den, og — svøbt i Liin,
 Han hæver et forsølvet Skrin.

Hvad finder han i Skrinet der,
 Den unge Drot for tappre Helte?
 En gammel Pung af Hiortelær,
 Et Messinghorn, et Seildugs Bælte.
 Han studser, læser undringsfuld:
 „Din Pung vil aldrig mangle Guld;
 Dg naar du kum i Hornet støder,
 En Hær da strax dit Banner møder;
 Dnss ikke Bæltet mere smukt!
 Det flytter dig med Tanfens Flugt.“

Med Pungen gjør han Proven snart:
 Hans Haand i gyldne Dyrger famler.
 Anap lyder Hornet: med en Fart
 En Rytterflot sig flux forsamler.
 Han ønsker sig i sit Gemak,
 Med Bæltet om: og Muren sprak,
 Dg lukker sig, naar han er inde,
 Paa Skyen fiørt af lette Binde.
 Han grunder, gemmer vel sin Skat,
 Dg sover ei den første Nat.

Alt har han nu den Herre der.
 Et Dufte kun hans Længsel røber:
 Hvad ei indtage kan en Hær,
 Hvad ei for Verdens Guld man køber,
 Et Pigehierte, Livets Lyst,
 Som banker i det stolte Bryst
 Paa Selims Datter Zoraide.
 Hun altid smiler som den Blide,
 For kun desmere stolt og fri
 At øve grusomt Tyrannie.

Det hulde Blik har Flammien tændt;
 Nu efter Lindring Hiertet tørster.
 For sin Triumphvogn har hun spændt
 En Flok af Tibets unge Fyrster.
 Saa mangel rig og mægtig Drot
 Seer Selim paa sit stærke Slot.
 Som Slaver i hans Datters Lænte
 De alle fældne Gaver skienke;
 Men Ingen dog sin Kunst forstaaer
 Som Nadir, og, hvad han, formaaer.

„Dg, Nadir — hvis du elsker mig,
 Saa siig: hvad er din Rigdoms Kilde?“
 Han troer Brindsessen uden Svig,
 Dg mærker hendes List for silde.
 Hun daarer ham med listig Aand;
 Med Pungen i sin Liliehaand
 Hun flygter til sin Faders Kammer.
 Da harmfuld den Forraadte flammer;
 Han kalder med sit Horn paa Stand
 Ti tusind harnisfflædte Mand.

Indtager hurtig Selims Stad,
 Og til Brindsessens Palads iler.
 Der Zoraide venlig, glad
 Ham falskeligt i Møde smiler:
 „Kan Nadir intet Spøg forstaae?
 Hvi skal ti tusind Sværde slaae,
 For barst at tvinge det tilbage,
 Som Ingen ønsket har at tage?
 Der er din Pung! og der, min Ven,
 Har du min Haand! Vær god igien!“

Hvad kan imodstaae sig en Bøn,
 Som siges af saa smukke Læber?
 Ak, Dalomor! din stolte Søn
 Forgives sig at hårde stræber.
 Hun sukker, er ulykkelig,
 Og Liliebrystet hæver sig,
 Og blottes sine Twillinghøie.
 En Taare staaer i hendes Die,
 Men dæmper meer ei Ildens Magt,
 End klare Fernis Farvens Pragt.

Han atter er i Lænker nu,
 Og kicelent spørger sledske Pige:
 „Hvor samled disse Kæmper du,
 Hvormed du vandt min Faders Rige?“
 Og knap i Haand hun Hornet har,
 Før Tonen flinger høi og klar,
 Og Hæren hendes Vink adlyder.
 At fængsle Beileren hun byder.
 Han flygter i den mørke Nat,
 Berøvet Kiærlighed og Skat.

Men griber til sin sidste Trøst,
Og Bæltet om sin Midie spænder.
Med nøgent falske Liliebryst
Hun folder snart de hvide Hænder,
Og blusser som en Ros i Baar,
Da atter han i Kamret staaer,
For paa den Sledske sig at hevne.
Uk! har han vel til Breden Evne?
Hun løser Bæltet, ikke han,
Den alt for elskovssvage Mand!

For silde mærker han nu vel,
Saa nedrig skuffet trende Gange,
At Skønhed tidt som Sølværskæl
Bedækker kun en giftig Slange.
Han gaaer i Drken uden Læ;
Da skuer han et Figentræ,
Hvis Grene sig med Løvet bugter,
Hvis Qviste hænge fuldt med Frugter.
Han sætter sig ved Træets Rod,
Og stirrer i den klare Flod.

Saa herlig Frugt han før ei saae,
Hver Figen er saa stor, saa saftig;
Han skuer ned i Vandets Blaa,
Og føler sig igien saa kraftig.
Men — da han ret i Gloden seer,
Han studser, undrer sig, og leer
Bed Synet af et fremmed Bæsen.
Med Haanden griber han til Næsen —
O, Himmel! i den klare Elv
Har Unglingen ugleet sig selv.

Hans Næse, der var før saa smuk,
 Som nogen Næse vel kan være,
 Bemærker han nu med et Suf
 En fæl, uhyre Tilvæxt bære.
 I Angsten spiser han endnu
 Af søde Frugt, og seer med Gru,
 At Næsen altid sig forlænger,
 Indtil den ned paa Brystet hænger.
 Hvad skildrer den Fortvivltes Nød?
 O, Allah! det var værste Stød.

At miste Bælte, Horn og Pung,
 Og en livsalig, deilig Pige —
 Den Skiebne var vel saare tung;
 Dog, Nadir har endnu et Rige,
 Og den, hans Hierte havde fikr,
 Var intet ærligt Hierte værd;
 For hine Tab kan Trøsten tænkes.
 Men, Himmel! sliq en Næse skienkes —
 Det overlever Nadir ei,
 Han styrter sig paa Dødens Bei.

Og plumper dybt i Floden ned.
 Men — af en medfødt Lyst til Livet,
 Han svømmer, uden han det veed,
 Imellem Blomsterne blandt Sivet.
 Lidt Vand han drak ved første Fart,
 Afkølt har han betænkt sig snart,
 Og ønsker heftigt, sig at redde.
 Han vader hen til Flodens Bredde,
 Og beder mellem Blomstersiv:
 „Forlæng med Næsen, Gud! mit Liv.“

Hans Skræk var stor; men Glæden meer,
Da atter han ved Floden vanter,
Med Gysen efter Næsen seer,
Dg finder den — i sine Sfranter.
Opdaget har den Herre snart
Nu Træets Art og Flodens Art:
Bed Frugten Næsen sig forlænger,
Men Bandet den tilbage trænger.
Nu har han det; med henrykt Aand
Han springer, flapper glad i Haand.

Dg plukker ved den skønne Strand
En Mængde Figen i sin Taske,
Dg fylder med det fældne Band
En stor med Siv omflettet Flaske;
Dg vandrer som en Gartner blid
Til Selims Stad ved Aftenstid,
Dg raaber: „Hvo vil Figen købe?“
Snart skuer han en Terne løbe
Fra Slottet ned med gyldne Skaal,
Dg skienker hende fulde Maal.

Hvad følger nu, let giettes kan:
Prindsessen med sin Moder spiser;
I Speilet her, som før i Band,
Forvandlingen sig grusomt viser.
Tænk hendes Rød! En Pige stolt
Med Hiernen tom og Hjertet koldt,
Der mister, hvad hun har at miste:
Sit smukke Ansigt — hun maa briste!
Fra Slottet lyder hendes Raab,
Dg skienker Nadir Trøst og Haab.

Som Gartner før, som Doctor nu
 Med Hurtighed han sig forklæder,
 Og for at lindre hendes Gru,
 I Zoraides Palads træder.
 Der sidder hun med Næsen lang,
 En Skønhed før af første Rang,
 Og skammer sig for Doctormanden,
 Endskøndt hun sidder saa selv Anden,
 Thi Moderen har selv et Næb,
 Der hænger som et Kiøleslæb.

„Af,“ raaber Moderen med Graad,
 „Den Skiebne blev for tung at bære!
 Man siger ellers, der er Raad
 For Bølsen, som for lang mon være;
 Men hvor er Raad for os? O, Bee!
 Herr Doctor, see! du Vise, see
 En uløksalig Biv og Pige!
 Vi love dig vort halve Rige,
 I Fald du skaffer Bæxten bort,
 Og gjør os atter Næsen kort!“

Og, for at vise dem: Natur
 Maa lystre, vil den eller ikke,
 Han Moderen taer strax i Guur,
 Og lader hende Vandet drikke.
 Og med hver Slurk, hun synker ned,
 Hun taber Næsens Fyldighed;
 Den kryber ind, og snart hun eier
 En — stumpet Næse, som hun pleier.
 Nu Naden er til skionne Mø,
 Der næsten vil af Blussel døe.

Hun bærer i sneehvide Haand
 Den kæmpelange Bølsenæse,
 Og Lidelsen i hendes Aand
 Man kan paa hendes Bænde læse.
 Han slutter Boraide ind,
 Og flapper hendes Rosenkind,
 Og siger: „Tab ei Modet, Skionne!
 Men siig, hvormed vil du belønne
 Den Mand, som dig at skille veed
 Ved Næsens Overflødighed?“

Og hun: „I Fald du hielpes kan,
 Da vil jeg dig tre Skatte give,
 Som gjør dig til en holden Mand
 Vel al den Tid, du er i Live.
 Her seer du dette Horn, den Pung —
 Af, Næsen er mig alt for tung,
 Jeg skiltes ellers ei ved Skatten;
 Men den forstyrrer mig om Natten,
 Og, af! om Dagen endnu meer,
 Hvergang jeg den i Speilet seer.

Det Bælte med dig hører til;
 Og naar jeg først kun Bæxten taber,
 Og ret er lægt, jeg siige vil
 Dig disse Sagers Egenskaber.
 Der har du dem!“ Med disse Ord
 Gav hun ham Pung og Horn og Giord,
 Og bad ham ile strax til Sagen.
 Flux falder Skægget ham fra Hagen;
 Han loe — forsvandt. Hun stod forladt —
 Langnæset — uden Haab og Skat.

Du Skønne! mærk nu vel derpaa,
 Hvad Digteren dig vil forklare:
 Sæt ingen Mand Børnæser paa!
 Din egen staaer derved i Fare.
 Snart vender sig det grønne Blad,
 Og Elskov sortner sig til Had;
 Som du kan her i Digtet læse.
 Prindsessen fik den lange Næse!
 Som hende hændes det vel Fleer,
 Endskiøndt man ikke Pølsen seer.

Marceville,

naar hun har endt Eventyret, lukker sukkende Bogen i.

„Endskiøndt man ikke Pølsen seer!“ — Amine,
 Har du opmærksom hørt Historien?
 Den Lille sover? Nu, det er naturligt;
 Sligt overstiger Lolos Horizont.
 Der var dog Frugter i, det var om Figen;
 Børn høre vil om Kirsebær og Rage,
 For dem er moden Frugt og lækker Bagværk,
 Hvad Elskov for den Børne, og hvad Guld
 Og Sølv for Oldingen. — Amine!
 Du sover? hvilken Uforsammenhed!
 Naa, den skal du betale mig.

Hun bliver til en smuk Fee, og taler i en ganske anden Tone.

Jeg kommer,

At more dig; nedlader mig, en Fee,
 Til at besøge dig som gammel Kiærling,
 For at fordrive Tiden, og du snorfer?

Hun gaber.

Udødelighed er fiedsommelig,
 Meer end de Dødelige skulde troe.

Ja, hvis man var en Engel! Men en Jordaand,
 Der evig svæver mellem Himlens Hvælving
 Og Jordens Muld paa Tidens lette Sky!
 Ha, jeg misunder mangt et Liig sin Ro.
 Tidt tænker jeg, naar høit jeg svæver over
 En Kirkegaard: Af, give Gud, du laae
 I sig en fiølig Seng til Dommедag!
 Min Husbond Angiad er lykkelig,
 Som slumrer i et Messingskriin paa Dybet
 Endskiøndt han bander vist med fæle Eder
 Sin Skiebne, og den stærke Salomon,
 Som kuet har hans frække Overmod.

Grunder.

Der mangler dig kun Elskov, Floristane!
 See, det er Alt! Hvergang du er forelsket,
 Er Tiden dig ei lang; o, da forsvinde
 Dig Aarene som Dage! Men er det
 Forbi, da vide sig Minuterne
 Til Aar igien. Jeg er dog ret et Barn:
 Til Hæx forvandlet, læse for en Pige!

Gaber.

Hvad skal man foretage sig? Det morer
 Mig til Forandring at indsnige mig
 I Hytterne. De kolde Steenpaladser,
 De kiede mig til Ufælsked; i Hytten
 Er meer Afverling. Vil man tækkes Piger,
 Saa maa man selv ei være ung og smuk;
 De elske kun det Hæslige, det Gamle
 Hos deres eget Kion, og søge Skønhed
 Og Ungdom hos det andet. Men at hun
 Foragter mig, og sover naar jeg læser,
 Det skal hun straffes for. Ha, Taabelige!

Det er din egen Skade; vist du bliver
Prindsessen med den lange Næse. Lad
Os see engang!

Hun tager den sovende Piges Haand og spaaer.

Først lykkelig. Saa meget
Ulykkelig. Forelsket, kold, forelsket,
Men straffet. Slave, Dronning, atter Slave —
Meer kan man ikke see; thi Stregerne
Forvilde sig, og svinde bort i Huden.

Slipper hendes Haand.

Det var en deilig Kunst, den Spaadoms-kunst,
I Fald den kunde sige meer, end lutter
Modsigelser, og hvad man ellers vidste.
Farvel! jeg kommer aldrig meer igien;
Men straffes skal du dog for denne Dorsthed.

Hun slaaer Vandkrukken itu, saa Vandet flyder paa Gulvet.
Køb dig en anden Potte nu, Amine!
En Lys i Lysen! saa! at det kan brænde
I Stagen ned. See saa!

Piber i Ringene. En Skrubbudse hopper ind ad Døren.

Rom, Bortevom!

Sid her og gab paa Gulvet midt i Stuen;
Forstræk den Skionne lidt, saasnart hun vaagner.
Og nu afsted!

Hun forvandler sig til en Fugl, flyver hen til Vinduet, hugger
Ruden itu med sit Næb, og forsvinder giennem Abningen.

Fiskeren Sandis

kommer med sit Net paa Ryggen, og en Bøtte i Haanden.

Saa stille som i Kirken her, hvor ellers
Det suser om, som i en Humlerede!
Men hvad er dette? Gulvet er jo vaadt!

J Stykker Botten! Og hvad hopper der?
En Tudsse! Vil du ud, du lede Kræ!

Han sparker den ud af Døren.

Og sec, der sidder hun, den lange Jomfru,
Og sover ganske rolig paa sin Stol,
Som Fuglen paa sin Kvist. Og Lyv i Lyset?
Hei, lystig her!

Amine

vaagner forskrækket.

En Lyv! en Lyv! hvor er han?
Sandib.

J Lyset.

Amine fatter sig.

Frygted du for een i Mørket?
Der gives mange Sorter Lyve. Vogt dig!
Du sad og sov saa skiødesløs paa Stolen,
Og Døren var kun lukket i med Klinken;
Hvis der var kommen nu en Mameluk
Forbi — var steget af sin Hest — seet ind?
Jo jo! du er en Ret!

Amine.

Tilgiv, min Fader!

Jeg tumlet har med Børnene, det veed du,
Den hele Dag; nu kom den gamle Kone,
Den Marceville, vilde læse mig
Et Eventyr — saa sov jeg ind.

Sandib.

Hvor er hun?

Amine.

Er hun alt gaaet?

Sandib.

Her var Ingen, uden

En stor Skrubbudse, som jeg kastede
 Paa Døren. Meget muligt, det var hende;
 Thi det er dog en Hæ, det tør jeg vedde,
 Og du er gal, som omgaaes med den Riddling.
 Uf Døren!

Amine.

Den er luft.

Sandib.

Og Bindvestruden

Itu! Det maa jeg sige, du forsvarer
 Din Fæstning som en tapper Gouverneur.
 Du hænger som en Guldring ved en Green
 Paa Landeveien; det er alt for selsomt,
 At Ingen stæler dig.

Amine.

Uf, stæle mig!

Hver Fisker har sin egen Brud paa Leiets,
 Og Alle veed, jeg er en fattig Pige.

Sandib.

Ei paa Naturens Gaver, seer du vel;
 Thi du er smuk, i Fald du ikke veed det.
 Dog det har ingen Rød, det veed du nok;
 Thi har du intet Speil, saa har du Sø,
 Og det er vel ei blot for Reenligheds,
 Men ogsaa for Forsængeligheds Skyld,
 At du saa ofte bader dig i Stranden
 Bag Blomstersivene paa røden Grund.
 See, hvor hun blusser nu! Paa Fiskerleiet
 Forstaaer man sig kun lidt paa ægte Skønhed.
 Men vil de Syge ei, saa vil de Sunde;
 Og hvis du kun opfører dig forsigtigt,
 Saa lever jeg endnu den Dag, at du

Gjør Sandib til en holden Mand. Du est
Min bedste Fisk; saa længe jeg har dig
I Nettet, frygter jeg ei Hungersdøden.

Amine.

Hvad har du fisket, Fader?

Sandib.

Nogle Qvabber,
Som ligge der i Botten. Jeg er fied
Af dette evige Fiskeæderi.
Min Mave kræver Kiød, faaer den ei Kiød,
Saa faaer jeg Feber.

Amine.

Stakkels gode Fader!

I Morgen sælger jeg mit Bomuldspind,
Saa faaer jeg Penge, saa skal jeg dig lave
En Pillau, som er ægte.

Sandib.

Giv mig Flasken!

Amine.

Af, den er tom!

Sandib.

Staae flau den hele Dag
Bed Stranden, Intet fange, komme hjem,
Og Intet nyde, ingen Hiertestyrkning —

Amine

heftig, med Taarer.

Du kunde let forbedre dine Kaar.

Sandib.

Hvordan?

Amine.

Sælg mig!

Sandib

gysler, og siger sagte:

Ha! saae hun mig i Hjertet?

Høit.

Amine! jeg har ofte tænkt derpaa.
 Jeg gjorde dig vist lykkelig dermed,
 Du fik en holden Elsker; men din Fader?
 Men mine Smaae? hvem hænged dem i Hytten?
 Amine, nei! jeg er en fattig Gartner,
 Min Have staaer paa Sand, og yder Intet;
 Dog voxer i mit Bed en Jomfrurose,
 Det Gnesten af Kosteligt, jeg eier;
 Lær Stormen den, saa er min Grund en Drk,
 Og blier min Kirkegaard.

Amine kysser ham.

O, gode Fader!

Sandib.

J. har vel Intet spist?

Amine.

Jo, vi har spist.

Sandib.

J Søvn! mange Netter! ikke sandt?
 Var Drømmen Kof?

Amine.

O, Sønnen styrker, Fader!

Sandib.

Ja, dig; men ei de Smaae. En voksen Pige,
 Som svulmer i sin Ungdoms friske Fylde,
 Indsuger, som en Lilies Ralk, sin Næring
 Af Luften; trænger ei, har tværtimod
 For stor en Overflodighed af Gaster.

Men disse stakkels Bærter —

Peger paa Børnene.

O, det skærer

Mig i mit Hjerte! — høie deres Blade .

Saa slapt, som Planter, der er glemt at vandes.

Amine.

Vist Allah vil forsørge dem.

Sandib.

Ja ja,

I Paradiis! Men der er Engle nok.

En stakkels Fader trænger meer til Børn,

End Gud til Engle.

Amine.

Du er ret beflemt!

Jeg vilde gjerne trøste dig.

Sandib.

Det kan

Du ikke; gaa til Sengs!

Amine.

Den sorte Nat

Medslaaer dit Sind. Jeg haaber vist, i Morgen,

Naar Solen stiger i sit unge Purpur,

Da vil dit Hjerte quiddre, som en Fugl,

Med nysødt Haab.

Sandib.

Vel muligt. Nu god Nat!

Hun kysser hans Haand, og gaaer til Sengs bag et Skjermbræt.

Sandib alene.

Hvad skal et fattigt Menneske paa Jorden?

Hvor meget maa han ei misunde Dyret!

Der gives ingen fattig Ræv, ei Høg;

De finde deres Næring. Men hvor finder

Jeg min? Mig spotter det uendelige,
 Det rigdomsſvangre Hav. En eneste
 Fortræfflig Perle kunde gjøre mig
 Saa lykkelig; men gierrig giemmer Havet
 De aldrig talte Dyrer i sit Skød,
 Og ei engang ſaa mange Fiſk forunder
 Den ſøleſe Strand mit fligte Net,
 Som er nødvendigt til fuldt op at mætte
 Min ſtakkels Rede. Hvortil fik Ulykken
 Vel ſin Forſtand, ſin Følelſe? O, var jeg
 Saa dum, ſom plumpe Sælhund paa ſin Steen,
 Saa ſtum og dov, ſom Fiſken, for min Smerte! —
 Hvad hjælper det at flage? Nu, det letter!
 Den ſorgelige Klynken er en Dſe,
 Hvormed jeg gjør det læffe Fartøi flot,
 For atter lidt at kunne ſeile fort
 Med driſtigspændte Seil paa Verdenſhavet.

I det ſamme hører han en ſmuk Muſik uden for ſine Vinduer,
 og gaaer til Døren. Skuepladsen forandres til:

En Grønning uden for Hytten.

En Slavehandler kommer ridende paa en Hest, fulgt af Slaver,
 der lede Kameler. Paa Kamelerne ſidde deilige Slavinder i ſmaa
 brogede Telte. Toget holder. Storre Telte opſlaaes under Palmer
 og Daddeltrær. Slavehandleren hilſer Fiſkeren i hans Hyttedør.

Slavehandleren.

God Aften, Fiſker! Neppe ventede du
 Saa ſilde talrigt Selskab.

Sandib.

Allah være

Med dig, min Ven! Hvem er du?

Slavehandleren.

Som du seer,

En lystig Broer i sine bedste Aar,
Der har Kameler, Telte, Heste, Slaver,
Og frem for Alting: deilige Slavinder.
Du er en Muselman? ei sandt?

Sandib.

Naturlig!

Slavehandleren.

Jeg har særdeles Aarsag til mit Spørgsmaal.
Seer du, jeg bringer liflig Viin paa Dunser,
Og agter nu at holde strax mit Maaltid
Her under disse skyggesfulde Palmer
I Maanskin. Men jeg er et Selskabsdyr,
Jeg vaager og jeg sover aldrig ene.
Og spise, drikke ene? fy for Ganden!
Det var kun gamle Stammefader Noah,
Som pimped sig en Ruus i Gensomheden.
Men ham maa man see giennem Fingre med;
Han var Opfinderen af Kunsten, seer du!
Han var den første Mand, som drak sig fuld,
Og det var meget alt af ham i hans Tid.
Man kommer siden videre, og driver
Haandværket i det Store, som Fabrik;
Og Industrien sætter tusind Glasfer
Paa een Gang i Bevægelse —

Til en Slave.

Naa, skynd dig

Med Teltet!

Til en Slavinde.

Stig kun ned, mit vakre Barn!

Bær ikke bange, jeg skal ikke see
 Paa dine smukke Lægge. — Kuliban!
 Bring Sengebolstrene nu i en Hast
 I Teltene. Den friske Natteluft
 Borttærer dem af Kinderne Carminen,
 Og slukker Diets Flamme med sin Dug.

Ryster Sandibs Haand.

Nu altsaa, Fisker! du er Muselman?

Sandib.

Hvi er det Spørgsmaal dig saa vigtigt, Herre?

Slavehandleren.

Fordi jeg drikke vil en Flaske med dig,
 Og ønsker, at den skulde smage godt.

Sandib.

Nu ja!

Slavehandleren.

Er du nu Jøde, Christen, Hedning,
 Saa drikker du, som Faaret drikker Vand,
 Og det har ingen Art; men er du Moslem,
 Saa smager Vinen dig naturligtviis
 Een Gang saa godt, fordi den er forbudt.

Sandib.

Nu saa! Jo, jeg er Muselman.

Slavehandleren raaber:

Aa, Kulif!

Saa sæt to Dunser hid paa dette Tæppe.
 Og sæt du dig med mig paa Puden, Ven!
 Thi hvis din Ærbarhed, dit blege Ansigt,
 Og dine slappe Kinder ikke lyve,
 Saa havde du besluttet denne Aften

At holde Faste, skøndt der ingen Faste
Staaer forenskrevet i Kalenderen.

Sandib.

Jeg negter ei —

Slavehandleren.

Belan, saa spis og drik!

Du har min Raade.

De spise.

Du er Fisker?

Sandib.

Ja.

Slavehandleren.

Det er jeg med; men jeg er rig, du fattig.
Hvordan gaaer det til? Uden Tvivl forstaaer du
Ei Fiskeriet ret. Hvor fisker du?

Sandib.

Derude paa det kolde, sorte Hav.

Slavehandleren.

Der har vi det! Det er din egen Skyld.
Du fisker, hvor ei Noget bider paa,
Og det, som Ingen gider koebt og nydt,
Din Loeffe! Nu, skienk i, og drik Forstand!

De drikke.

Sandib.

Hvor fisker du da, Ven?

Slavehandleren.

Paa Landet, Fisker!

Paa Landet.

Sandib.

Hvordan det?

Slavehandleren.

Omtrent som du:

Med Kløgtens Net, med Slittighedens Angel
 I Videnskabens Strøm; i oprørt Vand
 Er godt at fiske. Men see, mine Fisk
 Har ingen Skæl; jeg fanger lutter Al,
 Hvad Glæthed og hvad Trindhed anbelanger.
 Dog har jeg ogsaa Guldfisk, Purpurfisk,
 Og Zitteraal. Den lille Tiortenaars
 Blondine der, det er en Zitteraal.
 Du est for gammel nu, men var du ung,
 Og fik et Blik af hendes Sapphiroine —
 Jeg lover dig, det foer i dine Nerver,
 Og du fik ondt ved i den første Time
 At skille Maanen fra Planeterne.

Sandib.

Du er et lystigt Hoved.

Slavehandleren.

Ja, det er jeg.

Du derimod er et bedrøvet Hjerte,
 Det gjør mig ondt!

Sandib.

Din Sundhed!

Slavehandleren.

Din igien!

De flinke, og drikke.

Sandib.

Din Biin er uforslignelig, min Herre!
 Dog dine Skønheder — aa ja, saamænd!
 Den lille Pige der er ganske smuk.

Slavehandleren.

Ja, ganske smuk! Guldkommen skøn, min Herre!
 Hvad Diæblen, vil din gamle Stymper vrage?

Sandib.

Da har jeg dog seet større Skønhed før.

Slavehandleren.

Hvor da? i Flasken?

Sandib.

Nei.

Slavehandleren.

Paa Havsens Bund?

En Havfru?

Sandib.

I min egen Fiskerhytte.

Slavehandleren opmærksom.

I Hytten? hvad for Noget?

Sandib.

Jeg har selv

En voksen Datter, som er smukkere.

Slavehandleren.

I dine Dine? ja, det kan vel være!

Men glem kun ei, at uden Tvivl du seer

I den forfængelige Faderbrille.

Sandib.

See selv!

Slavehandleren rejser sig.

Med din Tilladelse!

Vil gaae ind i Hytten.

Sandib.

Vi lidt!

Lad mig gaae først; thi det er hedt, Amine

Lidt ligger saa urolig —

Slavehandleren.

Eiger Intet.

Vær du kun rolig! Troer du, at jeg kjober

Min Kat i Sækken? Bliv du her og drik
 Din Biin i Mag! Jeg kommer strax tilbage.
 Mit Blif er øvet i at kiende Skønhed;
 Jeg bruger ikke lang Tid.

Sandib.

Nu, saa gaa!

Jeg bliver her i Døren.

Slavehandleren

gaaer ind, seer bag Skiermbrættet, og siger sagte, ganske indtaget:

Hvilken Huri!

Hun er fem tusinde Zechiner værd.

Sandib.

Nu da? hvad synes du?

Slavehandleren

kommer ganske rolig tilbage, og siger koldsendig:

Ja, hun er smuk!

Det skal jeg ikke negte. Ganste vakker!

De sorte Haar af Ibenholt afstikke

Ket nysseligt til Alabasterbarmen.

Kom, lad os sætte os til Bords igien.

Skienfer for Sandib.

Jeg mærker, Ben! du er en Philosoph,

Som vælger ikke Fattigdom af Evang,

Men kun af eget Valg; den morer dig.

Sandib.

Hvordan forstaaer jeg det?

Slavehandleren.

Med din Forstand,

I Gald du har een. Ben! du forekommer

Mig som en hungrig Betler, der med Iver

Afskraber Kiødet af et Drebeen.

Dg veed ei, at det fyldes indeni
Med en fortræfflig Marv.

Sandib.

Med hvilken Marv?

Slavehandleren.

Troer du, at tusinde Zechiner gjorde
Dig til en holden Mand?

Sandib.

Hvor faaer jeg dem?

Slavehandleren.

Troer du, din Datter morer sig i Hytten
Med dine Net, med dine Rullinger?
Mon ei hun fanged heller sig en Mand
I sine egne Garn?

Sandib.

Det kan vel være.

Den Tid, den Sorg!

Slavehandleren.

Ja, ganske ret: den Sorg!

Thi svinder Tiden, svinder Skønheden,
Dg kommer Sorgen. Nei, nu eller aldrig!

Sandib.

Hvor finder hun en Mand?

Slavehandleren.

O, ti for een!

Men han maa see, før han kan elske hende,
Det er naturligt. I din Fiskerhytte
Hun skiules, som en Blomst af vaade Bregner,
Dg visner, før hun duster. Giv mig hende!
Jeg bringer dig de tusinde Zechiner,
Saa er vi alle hiulpne; alle tre!

Sandib.

Du er en Slavehandler, mærker jeg.

Slavehandleren lunefuld.

Jh, fy for Fanden! troer du vel, jeg skulde
 Mig gjøre saa gemeen? Nei, tværtimod:
 Slavindehandler er jeg. Du maa vide,
 At skille vel en Kleinsmed fra en Grovsmied.

Sandib.

Jeg skulde sælge skammeligt min Datter?
 Saa var jeg en Foragtelig, ei værd
 At komme til Prophetens Paradiis.

Slavehandleren.

Hør mig, og gjør saa fiden, hvad dig lyster!
 Hvad ønsker Pigen sig, naar hun er voksen?
 En Mand. Hvad meer? et velforsørget Huus.
 Hvad fik din Datter, hvis hun blev hos dig?
 En fattig Fisker, en forfalden Hytte.
 Jeg kjober hende for en dygtig Sum,
 Og haaber dog at vinde ved mit Salg.
 Amine faaer en Mand, som eier Rigdom;
 Thi kun en Rig formaaer at kjoibe hende.
 Faaer hun en smuk Mand, vil hun elske ham.
 Jeg lover dig, jeg skal ei sælge hende
 Til nogen Usling, nogen Ond og Styg.
 Hun faaer en vakker Mand, og du faaer Penge —
 Hvad finder du foragteligt i det?

Sandib.

Hun elsker mig og sine Søskende
 Saa inderligt.

Slavehandleren leer.

O ja! det troer jeg nok.

Jeg selv har seet en Pige caresfere

En Hund, en Kattefilling, kysse den,
Og flappe den med Alabasterhænder,
I Mangel af en Elsker.

Sandib.

Troer du vel,
Hun kunde overlære denne Skiebne?

Slavehandleren.

See hen paa mine Biger der! De lege,
De dandse, synge, løve trygt i Teltet,
Og lade mig og Skiebnen raade. Troer du,
Amine fik en fieldnere Natur?

Sandib.

Ha, Qvinder, Qvinder! svage Skabninger!

Slavehandleren.

Næst Mændene de ivageste paa Jorden.
Gaaer det os bedre, naar vi gaae i Krig?
Hørst græmmes vi og græde, tage Afsked
Med Moer og Fæder, med Fæster og med Møster
Og Søskendbørn; men i den første Khan —
Der driffes Broderiskab med Kammeraten.
Vi tørre Diet; og om nogle Dage
Er Altting glemt. Vi plyndres, og vi plyndre;
Og den, som nrlig græd i Sines Kreds,
Seer om en Maaned andre Stæfles græde,
Hvis Taarer han er Skyld i, og han røres
Gi meer for det. Det er Naturens Gang.

Sandib.

En gyselig Natur!

Slavehandleren.

Hvad gyselig?

Jeg kiender ingen bedre.

Sandib.

Men jeg kan

Dog tænke den.

Slavehandleren.

Ja vist! Vor Herre skulde
Spurgt dig til Raads, dengang han skabte Verden.
Saa var den bleven idealisk, ei sandt?
Vi havde faaet Aftner uden Myg,
Og Middagstimer uden Lummerhede;
Paa Bladene var aldrig kommet Orm,
Og aldrig mindste Smule Snavs paa Gaden.
Ei sandt?

Sandib.

Jeg er kun Fisker; men en Dervisch
Opdrog mig for sin egen Tidsfordriv,
Og vakte mange Forestillinger
Dybt i min Siæl — som paa min Bei i Livet —

Slavehandleren.

Har været dig til stor Besværlighed.

Sandib drikker.

Nu, jeg er ei saa orthodox, som du
Maaskee formoder. Min Samvittighed
Har Intet mod et godt Glas Biin.

Slavehandleren.

Og Intet

Imod en spækket Pengepung.

Sandib.

Du siger,

Hun bliver lykkelig?

Slavehandleren.

Ja, i det mindste
Meer lykkelig, end i din Fiskerhytte.

Sandib.

Jeg kan besøge hende, hvor hun boer?

Slavehandleren.

Det kan du, naar hun bliver Sultaninde.

Sandib.

Hvad, Sultaninde?

Slavehandleren.

Kan det være mindre?

Sandib.

Hurra! jeg sælger hende. Hun er din.

Slavehandleren.

Nu bliver du jo pludselig fornuftig.

Sandib.

Tag hende, som hun ligger der og sover,
At ei hun vaagner.

Kort, i en anden Tone.

Hvis hun græder, beder,

Saa er det mig umuligt. Jeg vil aldrig
See min Amine meer. Et Blik af hende,

Omstyrter ganske din Philosophie.

Jeg vil kun drikke dygtig midlertid,

Og tænke paa de stakkels Moderløse,

De smaae Forsultede, jeg kan ernære

Med denne Sum — opdrage. Ja, det takke

Vi vor Amine for.

Slavehandleren.

Ja, ganske vist!

Han gaaer ind med et Par Slaver, og henter Amine. Mid-
lertid drikker Sandib. De bringe hende ud paa Sengen.

Sandib.

Du lover mig, hun bliver Sultaninde?

Slavehandleren.

Ja, ganske vist! Hun er en Sultan værd,
Kun han kan købe hende.

Sandib.

Seer du vel,
Det er ei første Gang — Hvad hedder du?

Slavehandleren.

Jeg hedder Beddredin.

Sandib

falder ham om Halsen.

Gud bedre dig!

Kys mig, min Broer!

Slavehandleren.

Ja gierne, Ven!

Kysser ham.

Sandib.

Hør nu!

Glem ikke, hvad du vilde sige! — Jeg
Har ofte tænkt derpaa — for du maa vide —
Og hvis du troer, at Binen — Den er god.
Hvor er den fra?

Slavehandleren.

Fra Ceylon.

Sandib.

Ceylon leve!

Der ligger Adam jo begravet. Men
I Fald du troer, din Overtalelse —
Thi jeg er fattig, seer du! Nu har jeg
En Ruus, og derfor er jeg ganske lystig;
Men hvergang jeg er ædru — og det er jeg
Den meste Tid — saa sørger jeg. Den Staffel!
Paf hende vel til! Lad mig kysse hende!

Slavehandleren.

Men du har sagt, at du vil ikke see.

Sandib heftig.

Jo vist! Den sidste Slurk, den gav mig Styrke.

Kysser hende.

Lev vel, Amine! See, nu faaer du dig
En deilig Brudgom. Naar du ligger i
Hans kiælne Arme, glemmer du vel snart
Din stakkels Fader. Men den lille Lolo
Og dine Søstre maa du ikke glemme;
Thi de vil græde høit i Morgen, naar
De høre, du er borte.

Slavehandleren til Slaverne.

Bringer hende

Ind i mit eget Telt!

Sandib.

Pas hende vel!

Jeg siger dig det, Beddredin! du skal
Paa hiin Dag svare mig til min Amine;
Hvis ikke, hugger jeg dit Hoved af!

Slavehandleren.

Vær ganske rolig! du skal høre fra mig.

Sandib.

Hvad bryder jeg mig vel om dig, din Kjeltring?
Fra hende, fra mit Barn vil jeg kun høre.

Slavehandleren.

Ja ja!

Sandib

vrænger efter ham.

— Du er en Jantroer!

Sætter ham den knyttede Næve for Ansigtet.

Tag dig Vare,

J Fald du frummer hende mindste Haar!

Slavehandleren.

Han er beruset. Bringer hende bort;
Indbringer ham i Hytten paa hans Seng,
Og lægger denne Pengepung paa Bordet!

Sandib.

Farvel, Amine! dette sidste Glas paa
Din Sundhed! Hils din Sultan! hils din Keiser!

Han kaster Glasset over Hovedet.

Der skal ei drikkes meer af dette Glas.
Og jeg vil aldrig drikke mere Viin;
Thi drak jeg meer, saa folgte jeg vel snart
De Andre med, og Hiertet ud af Livet.
Nu, Slaver! bringer ind mig i min Sal!
Jeg er en Sultans Svoger, maae J vide.

Han bringes ind.

Fiskerens Hytte.

Morgenens derefter.

Sandib

hviler endnu paa sit Leie. Han kalder:

Amine! Er hun oppe alt? Amine!
Hun er nok gaaet ud, at hente Vand.
Men sove Børnene?

Han bliver Lolo vaer, som sidder overende i Sengen, har trukket
sig selv sine Strømper paa og bundet sine Skoe; nu hjælper
han den mindre Broder, men kan ikke komme ret ud af det.

Sandib.

Hvad gjør du, Lolo?

Den Lille

flaaer til Lolo med Haanden.

Uartig! Inte rigtig!

Lolo.

Søde Dreng!

Sid stille kun, saa skal jeg hielpe dig.

Stif Armen i din Trøie, søde Dreng!

Han giver ham Trøien bagvendt paa. Den Mindste skriger i
Buggen.

Sandib

springer op, og sknyder sig i sine Klæder.

Amine! løber du bort fra de Smaae?

De har jo ikke faaet Mælk endnu.

Og hvor kan Lolo — Bog, er du forrykt?

Du qvæler jo den Lille! Lad mig hielpe!

Hvor er din Søster?

Lolo.

Hun er borte, Fader!

Hun er nok gaaet ud, at tænde Ild

Paa Skorstenen.

Sandib

tager sig til Hovedet.

Ha, jeg har Hovedpine!

Det pleier jeg dog aldrig. Jeg har druffet

For meget vist i Aftes.

Pludselig angst.

Lolo! Lolo!

Hvor er din Søster?

Lolo

græder, forskrækket for Faderens Ansigt.

Er hun borte, Fader?

Sandib

flaaer sig for Banden.

O, Allah! Allah! drømmer jeg? Amine —

Han løber vild omkring i Hytten. Bornene følge ham. Han
standser, og opdager Pengepungen paa Bordet.

Nei, det er sandt! nei, det er ingen Drøm!

Jeg har bortsolgt mit Barn.

Han kaster sig fortvivlet paa Jorden, og udriver sine Haar.

Solo.

Amine borte, og vor Fader dør!

Bornene græde, den Mindste skriger.

Sandib springer op.

Hei, lystig! Ha, en herlig Strængeleg

Til en fortvivlet Faders Evanssang!

Han griber Pungen.

Fordømte Guld! affkyllige Metal!

Han kaster den paa Bordet.

Det brænder mig som Ild i Hænderne. —

Mit Barn! Amine! skønne, gode Plante!

Ukyldige! din Faders Lyst! min Rose,

Som med dit køle Bladhang huldt husvaled

Min Hyttes Tag — nu voldsomt sønderbrudt,

Nu visnet! Af, dit sidste Aandedræts

Guldsalige Duft har du sendt op til Himlen

Med Bøn for mig! — Jeg skulde leve rolig

Med dette Guld, jeg kiøbte for dit Liv?

Blodpenge! Nei, ulykkelige Emaae!

Nei, eders redelige Pialter skal

Ombyttes ei med skønne Tyvekoster,

Med Kirkeranets prægtige Klenodie!

Kom, mine Gæslinger! følger mig til Stranden!

Han griber Pungen, og styrter ud. Børnene følge ham.

Bed Stranden.

En Havfrue sidder ude i Brændingen paa en stor rund, grøn-
bedækket Kampesteen, og seer ind mod Landet.

Havfruen synger:

Et skønne Syn, at skue
Den grønne Strand,
I Morgenrødens Lue
Det hvide Sand,
Tangflædte Fiskerhytte
Bag Palmetræ,
Hvis lange Løv beskytte
Med Sommerlæ!

Naar Eligt en Fremmed finder
Bed sagte Bind,
Da rørt hans Dje rinder;
Ihi han er blind.
Beundrende han skatter
Den Armes Fryd,
Fordi kun Sandsen fatter
Den ydre Pryd.

Uf, skued du bag Muren
Den Storm, det Lyn,
Du gyste for Naturen
Og for dit Syn,

Sang ei Landlivets Glæder
 Og Uskylds Daad;
 Tidt Glædens Graad, du græder,
 Blev Sorgens Graad.

Fortvivlet nu derinde
 Den Fisker staaer.
 Bildt slagre hen for Binde
 Hans sorte Haar.
 Han styrter ud med Ratter
 Til hviden Strand;
 Af, han har solgt sin Datter —
 Nu raser han.

Ham Smerten binder Tungen.
 Med Skælven, bleg,
 Han aabner Pengepungen;
 Paa Steen han steg.
 Han staaer med vilde Miner,
 Dog er han hoi.
 De tusinde Zechiner
 Af Pungen fløi.

Høit over Pilens Grene
 I Luft de foer;
 De pladske ned, som Stene,
 I salten Fiord.
 Det lettet har hans Hierte,
 Men hiulpet ei.
 Han stirrer hen med Smerte,
 Og gaaer sin Bei.

Den lille Lolo dvæler
Paa Sandets Steen.
Jeg ofte for ham kæler
Bag Pilens Green.
Han søger tidt med Iver
Paa Havets Bred
De blanke Riselskiver,
At lege med.

Hver Maaned skal du finde
En blank Zechin;
Den sendte din Veninde,
Og den er din.
Forær den til din Fader!
Saa har I Brød.
Havfruen ei forlader
Sin Ven i Nød.

Skovtoldene.

En Fjeldgrøtte.

Den er aaben, og indrettet til et Naturaliecabinet. Prinds Agib ligger paa en Sopha og læser. Udenfor thy Skov. Floristane flyver forbi Gulen, bliver ham vaer, og standser i sin Flugt.

Floristane.

En deilig Mand — hvad seer jeg! — hist
Bag Hækfens grønne Blomsterqvist!
Han grunder, læser i en Bog,
Og smiler baade skielmsk og flog.

Agib

Læsende, uden at see hende.

Ha ha ha! Løn som forskyldt.

Floristane.

End Ingen har min Skønhed hylt,
Saa smukt som dette vakre Barn;
Han fanges maa i mine Garn.

Agib

skotter op fra Bogen.

Man kan ei være lidt i Ro.
Hvem kommer atter der monstro?

En Nymfhe vel fra Bæk, fra Flod;
 Det viser hendes diærve Mod.
 See, hvor hun stirrer! Er hun fræk,
 Vel! jeg vil være spodsk og fiæk.

Floristane hilser ham.

God Dag, min unge, ædle Drot!
 Tilgiv, at ved dit Fiendeslot
 Jeg hviler mig en liden Tid,
 Til Maanen straaler mere blid.

Agib.

Befkommen, smukke Pigelil!
 Dog — Pige seer du ei ud til;
 Befkommen, unge Kone, da!

Floristane stødt.

Hvor fik du det Bekiendskab fra?

Agib.

Mit vakkre Barn! jeg var en Ben
 Steds af Naturhistorien.
 Du seer, her ligger Mos og Steen,
 Og Mammutsknokler, gamle Been,
 Og fieldne Ertser og Metal,
 Og tørre Planter, Muslingskal.
 Dog, af de store Riger tre,
 Som os Naturen lader see,
 Er Dyreriget vigtigst mig.
 Og, det vil jeg bekiende dig,
 At atter Mennesket blandt Dyr
 Mig synes meest et Eventyr,
 En Gaade, som først løses vil;
 Men der skal langt Bekiendskab til.
 Nu veed du, Mennesket er deelt
 I Mand og Biv; det gjør et Heelt.

Hvad Manden angaaer — jeg er Mand,
 Og har en taalelig Forstand;
 Mit eget Væsen følger mig,
 Som Skyggen Lyset, idelig,
 Og naar jeg intet andet har,
 Saa læser jeg mit Exemplar.
 Det har jeg gjort en god Snees Aar,
 Saa jeg det temmelig forstaaer.
 Men Qvinden! see, det er nu strax
 Igien et ganske andet Slags.
 Snart nærmer hun sig, venlig seet,
 Snart flygter hun til andre Egne.
 En Qvinde ligner en Comet,
 Og den er mislig at beregne.

Floristane.

Jeg kan vel lide denne Spot.
 Din Bittighed dig flæder godt.

Agib.

Tilgiv mit overgivne Sind!
 Du kommer saa fortrolig ind —

Floristane.

Jeg troer, det regner ganske tæt
 Derude.

Det begynder at regne.

Agib.

Nu, saa var det ret,
 At her du fandt et Tag, et Ly.

Floristane undseelig.

Hvo vil ei gierne Regnen flye?
 Jeg troer, jeg alt er ganske vaad.

Agib.

Nu, derfor er der altid Raad.

Træd ind i Kamret, Frue fin!
 Der finder du af Musselin
 Hvad du behøver, for i Hast
 At skille dig ved Vandets Last.

Med en kold Beundring.

Men sandelig, den vaade Dragt
 Dig klæder meer end bedste Pragt.
 Den viser mig fra Bryst til Fod
 Forræderisk hvert Ledemod,
 Saa fyldigt, dreiet og saa rundt,
 Saa kraftigt og saa ungdomsundt!
 Nu — træd kun ind, og klæd dig om,
 Som Hulen var din Eiendom!

Floristane sagte.

Utaalelig er denne Kuld;
 Han sikkert er en Anden huld.

Høit.

Jeg er alt tør.

Agib læsende.

Nu, det var brav!

Hvor blev da Fugtigheden af?

Floristane.

Du tvinger Alt til Tørhed let.

Sagte.

Hans Hierte uden Tvivl er slet.
 Dog pirrer mig hans Kulde meer.

Agib,

som har læst ud, lægger Bogen hen.

Tilgiv mig, smukke Barn! jeg leer;
 Jeg læste her et Digt, en Sang,
 Og siger dig en anden Gang,

Hvorom den handler. Jeg maa gaae;
Regndraaberne kun falde smaae.

Floristane tvinger sin Brede.
Bov dig ei ud fra Fjeldets Steen!
Du vædes vil til Marv og Been,
Det spaaer jeg dig.

Agib

kalder paa en Slave.

Nu, om saa var,

Og om det øste ned med Kar!
Dertil maa man jo vænne sig.

Floristane affides.

Hans raske Bæsen smelter mig.

Agib til Slaven.

Hold Fruen der med Selskab, du!
Jeg kan ei tøve længer nu;
Jeg maa til Hovedstaden ind.
Farvel, du smukke Rosenkind!

Tager hende under Hagen.

Alt er paa dig saa smukt, saa net;
Dog falder du — lidt violet,
Jeg frygter, du er lidt coquet.
Barmt Blod, men ingen Sympathie,
Og Hjertet har ei Deel deri.
Det skal fornøie mig, at see
En anden Gang dig her maaskee.

Han gaaer.

Floristane ene.

Forsmaaet, foragtet, Ryggen vendt?
Hvi har han i mit Hjerte tændt
En Attraa, som jeg stille maa?
Nei, Agib! du skal ei forgaae.

Jeg maa dog see, hvad han kan læse.

Seer i Bogen, som han har ladet ligge.

„Prindsessen med den lange Næse!“

Hvordan? den næsevise Sang

Jeg træffer her alt anden Gang?

Ansender han paa mig sit Digt?

Ha, jeg maa hevnes! det er Pligt.

Styrt, Regn! og før han naaer til Huus,

Saa dyp ham, som en drufnet Muus!

Sun iler fortørnet bort.

Enk Skou ved en Kilde.

Agib alene, forvildet, med et Jægerhorn og en Flaske hængende
ved Siden.

Hvad hjælper det, jeg kalder? Ingen svarer.

Saa mægtig Fyrste jeg end er, formaaer

Mit Bud dog Intet over disse Stammer.

De vise mig ei Bei, og Kildevældet

Ei standser, for at høre mig.

Smilende.

Jeg frygter,

Jeg opbragt har den Skyens, Bækkens Huldre,

Som søgte mig i Hulen. Jeg er vaad.

Det var en Pladskregn! vederqvægende

For Træer og Græs, men ei for Hud og Klæder.

Han sætter sig, og tager sin Flaske frem.

Vel, at jeg har en Hiertestyrkning med!

Min Biin har ikke blandet sig med Regnen,

Det sørged Glassets Pandser for. Belan!

Tilgiv, Prophet! mig denne lille Synd.

Drifker.

J Sandhed, Haab og Tillid er i Druen.
 Nu blomstrer Skoven mig een Gang saa grøn;
 Nu synker Solen venlig bag sin Klippe.
 Hvis Nattens Mørke kommer, kommer Maanen.
 Dg springer Tigren ud af Skovens Bust,
 Dg viser mig sit plettet skønne Skind,
 Mens slangebugt den uhyre Kat
 Sig nærmer feig og lumsk, uagtet Styrken —
 Saa giennemborer ham mit Rastespyd;
 Jeg flaaer det vilde Dyr, og hænger Skindet
 Om mine Skuldre; det er varmt som smukt.
 Dg kommer saa en Slange, mens jeg sover,
 Saa vil den deilige Forgiftige
 Angst stifke Braadden i sin egen Mund,
 Dg i sin Dumhed troe, jeg er en Tiger.

Han slumrer ind.

Floristane

kommer frem af Busken.

Kan Jeer forelske sig i Dødelige?
 Dog er det saa! Høit blusser denne Kind,
 Høit flaaer mit Bryst for Ugib, som foragter.
 Men, Ugib! skielv, naar Haabet mig forlader,
 Dg Kiærlighed forvandler sig til Had.
 Er du den Gæste, som hylde ei
 Min Skønheds Magt? Tre hundred Aar, fra den Tid
 Bild Stoltthed drev min Husbond Umgiad
 At trodse Anders Fyrste Salomon,
 Hvorved han fandt sit Fængsel dybt paa Havet —
 Har Floristane fulgt sit Hiertes Drift;
 Dg nu skal du — Ha, elsked jeg ham ei!

Nu trodser den Forvorne; thi han veed,
At Magt maa bøie sig for Rærlighed.
Vaagn, Agib!

Hun tager hans Haand.

Agib vaagner.

Er du der, Forfølgerske?
Hvad vil du mig igien? Forstyrer du
Min Ro? Gaa bort!

Floristane.

Du har forstyrret min.
Jeg er en mægtig Fee, som elsker dig.

Agib.

Vis mig den rette Vej, saa takker jeg dig.

Floristane.

Det vil jeg gierne, hvis du ei afflaaer
Min Bøn.

Agib.

Og hvad?

Floristane rødmende.

Giv mig et Kys!

Agib.

O fy!

At beile selv!

Floristane stolt.

Den, som nedlader sig,
Maa tale først.

Agib

vender sig foragtelig bort.

Tal baade først og sidst!

Floristane opbragt.

Og veed du, Støv! at jeg kan knuse dig?

Snart har du udtømt min Taalmodighed,
 Og jeg kan være frygtelig som kærlig.

Agib.

O, piin mig ei! Er du en Fæe, og veed ei,
 At Kærlighed i Frihed ene boer,
 Og tvinges ei med Trusler?

Floristane.

Din Foragt

Er dræbende.

Agib.

Din Trusel dræber ei.

Floristane.

Dumdriftige! for silde vil du klage,
 Naar jeg forlader dig, og overlader
 Min Havn til den foragteligste Trolde.
 Selv føler jeg mig for ophøiet til
 At dræbe dig.

Agib.

Ja vist! jeg veed det nok.

Forsvind kun!

Floristane.

Bed Syvstiernens matte Straale,
 Mit Ord er meer end Trusel denne Gang.

Hun forsvinder.

Agib.

Skield kun! Mit Liv staaer dog i Allahs Haand.
 Hun gjør mig Intet, hvis hun elsker mig.
 Ha, hvilken Qual, at føle sig forfulgt
 Af slikt et unaturligt, heftigt Væsen!
 Jeg negter ikke, hun er smuk; men stolt.
 Hun blænder kun, hun vederqvæger ei.
 En Mand maa elske Qvinden, Qvinden Manden,

Dg verelssidig Overvægt maa føles
 Af Kraften og af Skønhed. Hendes Kraft
 Oprirer mig. Jeg føler mig for god til
 At være Slave blot for hendes Lyst.
 Nei, aldrig! — Men hvem er den gamle Mand,
 Som sidder der ved Rildens Rand og stønner?

Den gamle Mand.

Af ja, af ja! den fiære, stolte Ungdom,
 Den bruser; men den lærer nok gaae sagte;
 Mænd gjør den saa!

Agib.

En Gubbe flædt i Pelsværk
 Og med et langt, et sølvgraat Buffeskæg?

Gubben.

I Skoven voxer ingen Sax og Niptang,
 Min gode Søn! saa maa vel Skægget voxе.
 Desuden giver det Ærværdighed.

Agib.

Hvad hedder du, min gamle Philosoph?
 Hvorledes er du kommen her?

Gubben.

Hvordan

Jeg kommen er, gjør Jugenting til Sagen;
 Men hvordan jeg skal slippe bort igien,
 Det Spørgsmaal er af mere Vigtighed.

Agib.

Kan du ei gaae?

Gubben.

Jeg sprunget har for meget
 I faaden Ungdom, og nu kommer Gigten.
 Au au, mit Been!

Agib.

Hvor mange har du?

Gubben.

To.

Agib.

Du ligner meer et Dyr, end Menneske.

Gubben.

Det, som man omgaaes, danner man sig efter;
Jeg levet har min meste Tid i Skoven.

Agib.

Og lært din Dyd og Artighed af Fæ?
Nu vel, saa lad da Fæet hjælpe dig!

Gubben.

O, gid jeg havde mig en Hest, et Æsel,
Som kunne bære mine trætte Been!
Men — fiære Søn — min unge, raske Ben —
Kan vel en Gubbes Klynken røre dig?
Kom, let mig op paa dine brede Skuldre,
Og bær mig over denne klare Bæk!
Run nogle Skridt herfra — der staaer min Hytte.

Agib.

Hvor din Philosophie nedlader sig:
I Mangel af et Æsel eller Hest
Du taer til Taffe —

Gubben.

Med et Menneske.

Kom, gode Ungling, bær mig over Floden!

Agib.

Vel, gamle Faer! sæt skrævs dig om min Hals.

Gubben.

Hielp mig først op paa Stenen; jeg er stiv.

Han sætter sig paa Agibs Ryg.

Agib.

Men hvad er det? du har jo Buffesødder?

Gubben.

Jeg er lidt haaret paa mit Skinnebeen,
Lidt solbrændt. Det er mandigt og ærværdigt.

Agib sagte.

Jeg frygter fast, jeg har begaaet en Dumhed.

Goit.

Nu er du over Bækken; viis mig nu
Din Hytte!

Gubben

flemmer sig om ham.

Nei — det er en deilig Aften,
Nu vil vi gaae en lille Tour i Maanskin.

Agib.

Jeg kaster dig i Græsset.

Gubben.

Kast du kun!

Jeg slipper ikke. Gaae kan mine Been
Vel ikke meer; men flemme kan de dygtigt.

Agib.

O, Allah! Stands! du qvæler mig. Jeg bærer
Dig gierne, hvor du vil; men dræb mig ei!

Gubben.

Jh, hvilken Snak! jeg skulde dræbe dig?

Jeg er vel ikke taabelig, at hade
Mit eget Rød. Naar saae du vel en Mand
At sønderhugge sine egne Lemmer?

Agib forfærdet.

Du taler jo, som om jeg var en Deel
Dig af dit Legeme.

Gubben.

Det er du ogsaa.

Fra nu af kan du selv betragte dig
Som mine Been.

Agib.

Som dine Been!

Gubben.

Ja vist!

Vi er eet Legem nu, een Siæl.

Agib angst.

Jeg bringer

Dig til din Hytte.

Gubben griner.

Det vil lidt forslaae!

Du bringer mig til Graven. Døden skiller
Os ene ad.

Agib.

O, Allah!

Gubben.

Nu, hvorfor

Forsærdes du? er det saa slemt? Min Sandt,
Du skulde takke mig! jeg redder dig
Fra mine Børns og fra min Kones Tænder;
Thi Mennesker er deres bedste Mad.

Agib.

O, Gud! hvem er du da?

Gubben.

En gammel Skovtold;

For dog at skrifte dig det ærligt.

Agib.

Ha!

Skovtrolden.

Men kan ei gaae, har lidt af Podagra.
 Nu maa jeg sidde her og kiede mig
 Med denne Sladderhank, med denne Kilde;
 Gaaer Skjørbug tidt og Tryk i Underlivet,
 Fordi jeg trænger til Bevægelse.
 Skovtrolde kiender ei til Bærebøre;
 Vor Ungdom er for vildter, løber om,
 Og laer de Gamle skjøtte smukt sig selv.
 Saa maa man hielpe sig, saa godt man kan.
 Jeg sidder da ved Kilden; kommer nu
 En kraftig Svend af eders Æt, saa loffer
 Mit sølvgraa Skæg, min blide Oldingsmine
 Ham hid. Han ynkes over mig, og tager
 Mig paa sin Ryg; og sidder jeg først der,
 Saa ryster han ei mere let mig af,
 End en Kameel sin Puffel. Mine Børn
 Vil slagte ham, fortære ham. Jeg siger:
 Taalmodighed! lad mig først bruge ham!
 Naar først han styrtet er med mig af Mathed,
 Og kan ei meer, saa maae J slagte ham.
 Saadan gjør Mennesker ved Hestene,
 Saa kan vi gjøre ligesaa ved dem.
 Jeg har havt Mange til at bære mig;
 Dog det var svage Knegte, du er stærk.
 Jeg haaber, at vi to skal komme godt
 Ud af det sammen. Bær mig nu afsted
 Til Træet hist, og pluk mig nogle Frugter!
 Agib.

O, Himmel! hvilken Skiebne ligner min?
 Jeg er en Kongesøn, min Faders Villie
 Behersker dette Rige. Skønhed, Rigdom

Og Sundhed har Naturen skienket mig.
 Ti tusind Slaver vente paa mit Bud.
 Tre hundred skionne, blomstrende Slavinder
 Sig pynte for at tækkes mig; mit Smil
 Var deres Lykke.

Skovtrolden.

Nu er det forbi.

Nys var du Prinds, nu er du bleven Hest.
 Jeg gider ikke hørt den Brøvlens længer.
 Hvad vilde du vel sige til din Ganger,
 I Fald den gjorde dig Ophævelser?
 Du spored den, ei sandt? du brugte Bidsten?
 Nu vel! det vil jeg ogsaa gjøre. Skynd dig!

Agib.

O, tunge Skiebne!

Skovtrolden.

Jeg er ikke tung;

Jeg er kun Skind og Been, jeg gamle Staffel!
 Om Matten sover du, til Sol staaer op;
 Jeg hænger fast og flemmer dig i Søvn
 For at du ei skal løbe bort. Naar Solen
 Har reist sig, reise vi os med; da slækkes
 I Skoven om og knækkes Rofusnødder,
 Da smækkes Druer, Bær, og drikkes Rilden.
 Bær du kun rolig! Grib dig ikke an,
 Som staffels Karl, jeg havde sidst: han fik
 Blodsthyrtning i sin Jvrighed. Der hænger
 En deilig Nød; den maa du knække mig.

Agib knækker ham Nodden; han spiser den.

Agib affides.

Nys en lyksalig Fyrste, nu et Lastdyr!

Hvad Skiebne ligner min?

Lægger Haanden paa sin Flaske.

O, var det Gift,
Som fyldte her din Indvold, snart du skulde
Befrie mig fra min Qual!

Skovtrolden.

Hvad har du der?

Hvad? Er det Vand, du giemmer i din Flaske?
Din Nar! det kunde du langt bedre drikke
Af Kilden selv, langt mere friskt og køligt.

Agib affides.

O Allah! Haabet vaagner i min Siæl!
I Flasken har jeg Blod for denne Tgle;
Og naar han ei kan suge meer, saa falder
Han tung fra Kroppen.

Skovtrolden.

Nu, hvad hvisker du?

Agib høit.

Du spurgte mig om, hvad jeg har i Flasken?
Hvis jeg det siger, vil du neppe troe mig.

Skovtrolden.

Det skal du ikke sige. Lad os høre!
Det er ei altid Menneſkene lyve;
Imellem kan I ogsaa slumpe til
At tale Sandhed.

Agib.

Kiender du, min Gubbe,
En Talisman?

Skovtrolden.

Det skulde jeg vel troe.

Agib.

Nu vel, saa vid: jeg har en magisk Saft
I denne Glaske, som, naar den er nydt,
Gjør Hjertet glad, og Sielen karst, og styrker
Vor Billie selv til Alt, hvad Aanden attraaer.

Skovtrolden.

Det var en kraftig Talisman; thi Billien
Er ellers Noget, som selv ikke Trolddom
Saa let faaer Fingre paa. Men jeg er ikke
Saa taabelig, som du maaskee formoder.
Det er vel Gift, som du vil skienke mig?
Drik selv først!

Agib.

Ja, det tør jeg nok. Din Skaal!

Drikker.

Skovtrolden.

Naa — ei for meget! Lad mig ogsaa smage.

Drikker.

Agib.

Saa meget som du vil!

Skovtrolden.

Det smagte godt.

Agib.

Det troer jeg nok.

Skovtrolden drikker bestandig.

Ha, det er sødt!

Agib.

Og stærkt.

Skovtrolden.

Hvad er det?

Agib.

Viin.

Skovtrolden klemmer ham.

Nu lyver du, din Knekt!

Agib.

For Himlens Skyld! du dræber mig.

Skovtrolden.

Vist ikke!

Jeg vil kun flemme Løgnen dig af Livet.

Agib.

Jeg sværger dig ved Allah, ved Propheten.

Skovtrolden drukken.

Flux siig mig, hvad det er! Troer du, at jeg
Vil sidde som en Taabe paa din Nakke?

En Taabenakke? troer du det, god Karl?

Og drikke, uden Sands og uden Samling,
Mig Sands og Samling bort? Det er ei nok
At drikke, man maa vide, hvad man drikker.

Agib.

Det er ei frystet Druesaft; vi lade
Først Vinen giære vel.

Skovtrolden.

Først giære vel?

Jy, hvilket Evineri! Det er dog sandt, hvad
Min Kone siger, naar hun slagter jer;
Hun siger, at I ligne Eviin i Hjertet,
I Mave og Indvoldene. Nu seer jeg,
At hun har Ret, den gode Kone! — Men
Det forekommer mig, jeg bliver ør
I Hov'det! Jeg kan neppe holde fast;
Jeg bliver løs i Benene.

Agib.

Saa hvil

Dig lidt paa denne Græstørv!

Skovtrolden.

Ganske rigtig!

Men du maa ikke løbe bort imens;

Det maa du sværge mig.

Agib.

Jeg sværger det.

Skovtrolden.

Hvorved?

Agib.

Bed denne glæderige Saft.

Skovtrolden.

Bed denne Saft? Ja, ved mit Bukkestiæg,

Den Saft er ægte, den er Ære værd!

Skal vi nu tage os en lille Luur?

Agib.

Ja, lad os det! Er der ei meer i Flasken?

Skovtrolden.

Desværre nei! Alt hvad jeg klemmer den

Imellem Hænderne, saa knuger jeg

Dog ikke mere Saft af —

Fisker.

den Citron!

God Nat, min Søn!

Agib.

God Nat!

Skovtrolden

strækker sig i Græsset.

I Morgen hænger

Jeg fast mig om din Hals igien.

Agib.

Ja vist.

Skovtrolden.

Saa gaae vi sammen, og saa flemmer jeg
Dig med min Bukkesod, indtil du styrter.

Agib.

Ja vist!

Skovtrolden.

Saa slagte vi dig.

Agib.

Det var Ret!

Skovtrolden.

Dg spise reent dig — op.

Agib.

Godt! vel bekomme!

Skovtrolden.

Dg drikke Biin —

Glad.

Den maa du skaffe mig!

Agib.

Naar jeg er opspiist?

Skovtrolden gaber.

Ja!

Agib.

Skal ikke mangle.

Skovtrolden.

Nu ja! saa er da Alting vel besørget;

Saa slumrer jeg da sødt paa disse Blade.

Han snorker.

Agib.

Den lange Søvn, som Intet skal forstyrre.

Han giennemborer ham med sit Spyd.

Skovtrolden.

Nu! hvad er det? Der stikker mig en Bremse.

Agib.

Den Død er let, som ligner Brestfestif.

Trolden doer.

Agib.

Forløst! O, Himmel, hvilken Overgang!

Som Hagl til Solskin i en Foraarsstund.

Og hist jeg hører mine Svendes Raab.

Jeg fatter ei min Redning, min Forvandling!

O, Allah! Tak! Skönt daler alt din Sol;

Jeg knæler i den røde Sommeraften

Bed Kilden, som din Himmelglands forgylder;

Bed dine Palmer, hvis andægtige Blade

Redbøie sig mod Jorden for din Almagt.

Tak, evige Livets Herre, for din Frelse!

Han vasker sit Ansigt og sine Hænder i Kilden, og læser udenad af Alkoranen:

„Du tvivler, om en Gud nedseer

Fra Himlen? Ha, saa see du op,

Og sku hans Skyer, sku hans Regn,

Hans Taager og hans stærke Lyn!

Blik til de lyse Hvælvinger!

Og hvis dit Bryst ei frydes end,

Og føler dybt: fra Himlen seer

En naadig Gud med Kiærlighed —

Da stig paa det forvovne Fjeld,

Hvor høit hans Dn har Reden bygt;

Og du, som tvivler, arme Mand!

Redstyrt dig fra den bratte Klint,

Og vord, hvad før du var, et Støv!

Og vent der, Støv, til atter Gud

Bed Dommens tonende Basun

Opviner dig. Thi bedre dig,

Forblive Støv og fjælløs død
 I Allahs Verden, end en Aand,
 Og tvivle frækt, om hist din Gnd
 Fra Himlen seer!"

Han gaaer.

Floristane

kommer frem fra Busten.

Ha, stolte Ugib! redded du dig selv
 Ved egen Snildhed, eget Mod, for meer
 At vise mig de Fortrin, jeg beundrer?
 Af! ei engang den smaalige Triumph,
 At redde ham fra Trolden. Floristane!
 Du svage Fæe! dit Hjerte giennemglødes
 Af Had og Dmhed i eet Dieblif.
 Ham dræbe? nei, han er mig alt for fixer.
 Hvor sorgløs er han, trodsig og forvoven!
 Jeg elsker ham, og han fortjener det.
 Belan, saa vil jeg haabe bedre Dage,
 Og dog tilgive dig, endskiøndt du spotter.
 Han elsker Ingen; det er mig en Trøst.
 Hvi skulde jeg da harmes, hvi fortvivle?
 Først, naar han mig forkaster for en Anden —
 Kom da, Skinsyge, du Blaalæbede!
 Og tryl mig til en Tiger fra en Due.
 Før dette skeer, jeg taaler, og tilgiver.

Forsvinder.

Skoutroldens Kone og Søn komme.

Sønnen.

O, Moder! kom bag disse Træer,
 Og see dog, hvad der bløder her
 Med Saaret i sit gamle Hjerte.

Moderen.

Hvad Smerte ligner Hulla's Smerte?
Min gamle Lumbernunkel død!

Sønnen.

Gid Bakkelsvands var aldrig fød:
Min Fader maa i Græsset bide!

Hulla.

Det, man i Livet ei kan lide,
Man dog i Døden tidt begræder.

Bakkelsvands.

Nu aldrig meer han med os æder,
Nu aldrig meer han paa mig sfiender.

Hulla.

Dg strækker sine lodne Hænder,
For mig i Haaret vredt at rive.

Bakkelsvands.

O, gid endnu han var i Live!
Hvem mon der vel har dræbt den Gamle?

Hulla.

Nu vil vi os dog atter samle,
Dg fradse ham en Grav i Sandet.

Bakkelsvands.

Det var da ogsaa reent forbandet,
At dette Mord sig skulde hænde.

Hulla.

Tag du ham i den ene Ende,
Saa vil jeg ham i Skjægget tage.

Bakkelsvands.

Saa endtes denne Udlæs Dage!
Jeg kan dig ei min Smerte dølge.

Hulla.

Han skulde følges af et Følge,
Som det er Brug i store Stæder.

Bakkelsvands.

Med sorte Flor og Sørgeflæder.
Men det faaer være da det samme.

Hulla.

Nu maa der sættes ham en Stamme
Om Graven smukt med Inscriptioner.

Bakkelsvands.

Saa jordes alle Standspersoner.
„Min Fader!“ Alt er sagt med dette!

Hulla.

I Fald det kan dit Hierte lette,
Saa vid, min Søn: han var det ikke!

Bakkelsvands.

O, lad mig dig din Pote slukke
For denne Trøst, du ædle Qvinde!

Hulla.

Besignet være Gubbens Minde!

De grave ham ned.

Rosenhangen.

Sultanens Palads.

Agib. Slavehandleren.

Slavehandleren.

Ja, ved mit Skæg og ved Prophetens Grav,
 Det er en Skat, min Herre! ikke blot.
 Hvad der saa ofte bydes eder: Ungdom,
 Lidt Munterhed, varmt Blod og Ild, som spiller
 I Diets Blik, og rosenfarver Kinden.
 Hun er en fielden Skønhed. Tyve Aar
 Hun tæller alt, og kappes dog i Friskhed
 Med Jomfruen paa tretten. Hun er stille,
 Tungtsindig grublende, som den, der søger
 En Gienstand for sit Hierte. Bittig ei;
 Kold Spøg afføler ægte Følelse;
 Men søm og inderlig, en kiælen Due.
 Dog — vindes vil hun, ikke kiøbes, Herre!
 Og hvis du ikke rører hendes Hierte,
 Omfavner du et Liig, der iiskoldt taaler,
 Hvad ei det kan forhindre, uden Lyst.
 Hun er uskyldig som en Rosenknop;
 Og ingen Kiøber fandt jeg hende værd,
 Kun Mahmuds Søn.

Agib.

I Fald hun er saa deilig,

Saa yndig og saa fælen, som du siger,
 Saa kunde det vel hænde sig, jeg blev
 Endnu forelsket. Og jeg trænger til det.
 Den blotte Belyst ætler mig alt længe;
 Men i et sødt, et færligt Sværmeri
 Bestaaer den sande Glæde.

Slavehandleren.

Du har Ret.

Saa kom at see!

Agib.

Belan; men kun saaledes,

At ei jeg bliver seet.

Slavehandleren.

Det kan du her

Bag dette Forhæng, naar hun gaaer forbi.
 Men hvorfor skjuler sig Prinds Agib? Herre,
 Din Skionhed vel kan kappes med Amines,
 Og sikkert vinder du, naar du dig viser.

Agib.

I Fald hun vinder mig, saa vil jeg seire
 Ved eget Værd, og ei ved dette Glitter,
 Hvormed min Stand behænger mig; som Agib,
 Og ei som Fyrste.

Slavehandleren.

Herre, jeg forstaaer dig.

Gjør, som du vil! Men — hvordan du saa vinder,
 Saa koster hun fem tusinde Zechiner.
 Jeg kan ei ringere.

Agib.

Nu, lad saa være!

Hver har sin Lidenſkab i dette Liv:
 Jeg elſker Skionheden, du elſker Guldet.
 I Fald jeg finder, hvad jeg ſøger, Huſſain!
 Saa ſkal du heller ikke ſmægte længe.

Slavehandleren.

Hun kommer med ſin Pige.

Agib.

Bag Gardinet!

De ſkiule ſig.

Amine med Hadſcha ſin Pige.

Hadſcha.

Al, hvilket deiligt, køligt Marmorpalaſt!
 Blødtſtopte Bolſtre langs med alle Bæge,
 Og Blomſterurner i de ſtore Bindver,
 Og Bandspring midt i Salene! Og ſaae du
 Den ſkionne Have? Solvſand laae i Gangen,
 Guldlover blinkte fra Terrasſens Græſtorv,
 Og Hyacinth, Marciſs og Tulipaner
 Umbæltede Rabattens ſorte Muld
 Med alle Farver. Tænk dig dog din Lykke:
 Her vil din Skionhed vinde Agibs Hierte!
 Du vorder Sultaninde, naar den gamle
 Gruſomme Sultan døer; men Agib ligner
 Aldeles ei ſin Fader. Skienk mig da
 Din Raade, ſom jeg eier nu dit Venſkab!

Amine.

O, ſad jeg atter mat i Solens Hede
 I Drken paa Kamelens Ryg, i Haab om
 At mulig Døden med en venlig Feber
 Mig frelſte fra min Qual!

Hadſcha.

Og hvilken Qual?

Gior det dig ondt, at skilles fra Forældre,
Som kunde sælge dig for Guld?

Amine.

Min Fader

Var fattig, og den falske Forestilling
Om hans Amines Skiebne maa undskyldes
Det haarde Skridt.

Hadſcha.

Han havde Ret i Grunden!

Han vidste vel, din Skionhed vilde skaffe
Dig en anseelig, dig en holden Elsker,
Som kunde skienke dig, hvad Hjertet ønsker.

Amine.

Hvad Hjertet ønsker! Ønsker Hjertet det,
Som faaes for Guld?

Hadſcha.

O ja! mit i det mindste

Har ofte ønsket det. Men af, desværre,
Det blev ved Ønsket!

Amine.

Du forstaaer mig ei.

Hadſcha.

Du elsker ei; du Ingen har forladt,
Som var dit Hjerte fiær.

Amine.

Min lille Rolo,

Min Koreb og min Sara! O, hvor længe
Jeg efter eder!

Hadſcha.

Naar du er Fyrstinde,

Kan du jo sende Bud at hente dem.

Nu er de lykkelige, uden Armod.

Amine.

Jeg veed dog, Fader, det fortryder dig!

Hadscha.

Åh, flynt dog ikke mere nu! Hvis Brindsen
Nu kober dig? Man siger, han er skøn.

Amine.

Jeg elske den Bøllystige, som strækker
Sin Attraa til Utallige? Nei, aldrig!

Hadscha.

Hvad? du vil elskes ene?

Amine.

Er den Fordring
Ubillig? Hierte, tænker jeg, for Hierte.

Hadscha.

Du taler altid kun om Hierte. Hiertet
Er skjult, usynligt; det, som dækker Hiertet,
Er meer tillokkende. Din skønne Barm
Vil røre Brindsen mere, tænker jeg,
End dine Suk og dine Følsomheder.

Amine.

Du frænker, du fornærmer mig.

Hadscha.

Det vilde

Jeg nødig. Men tillad mig det, Amine!
Du er for stor til end at være Barn.

Amine.

Til barnlig Ustyld Ingen er for stor.

Hadscha.

Du bedre tale kan din Sag, end jeg;
Dog veed jeg ligesuldt, at jeg har Ret.

Amine smilende.

Der seer du, du har ogsaa Følelse,

Om ikke juſt for Rierlighed, ſaa dog
For Egenrierlighed.

Hadiſcha.

Der kommer Nogen.

Vor Herre, Slavehandleren.

Slavehandleren kommer.

Amine!

Bered dig paa at lyde nu, mit Barn,
Dit nye Herſkab! Du er ſolgt.

Hadiſcha hurtig.

Til Prindſen?

Slavehandleren

med en paataget Rigegyldighed.

Den, hun har vraget, vrager ogſaa hende.
Han ſkienfer hende til ſin gamle Gartner,
Til Meſrun, ſom har længe onſket ſig
En flittig Pige til ſin Roſenhauge,
Gi langt fra Staden.

Amine glad.

O, jeg aander atter!

Slavehandleren.

Lev vel, Amine! Tak for godt Bekendſkab!
Der kommer Oldingen, dit nye Herſkab.

Meſrun kommer.

Er dette min Slavinde?

Slavehandleren.

Ja, min Herre!

Og hun forſtaaer at vande Tulipaner,
At lægge Svibler, binde Roſenfrandſe,
At fiſke, ſnart med Net, og ſnart med Angel;
Det ſtaaer jeg inde for.

Mesrun venlig.

Hvad tykkes dig,

Mit Barn! vel om at tiene mig?

Amine.

O, herligt!

Mesrun.

Men — dine Lilehænder, de vil brunes
I Solen. Det er Skade; thi jeg finder
Nagtet de halvfierdsindstyve Aar
Dem meget smukke.

Amine.

O, et ringe Tab!

Jeg underkaster gierne mig dit Herskab,
Urværdige Herre! og jeg takker Allah,
Som skienkte mig til dig.

Mesrun om Hadscha.

Og denne Pige?

Slavehandleren.

Hun løber med i Kiøbet. Ei jeg nænner
At skille hende fra sit gamle Herskab.
Hun tiene kan Amine til Opvartning.
Farvel, mit smukke, og mit stygge Barn!

Han gaaer.

Hadscha.

„Mit stygge Barn!“ og „med i Kiøbet!“ ha,
Jeg kunde ærgre mig, hvis ikke alt
Mit Bryst var hærdet mod al sliig Foragt.
Dog glæder mig at blive hos Amine,
Og jeg skal tiene dig saa tro, som hun.

Mesrun.

Saa kom da, begge mine Gartnerpiger!

De gaae.

Agib

triner henrykt frem fra Gardinet.

Omtryl mig, Elskov! skab min Fyrstekrone
 Nu om til Hyrdehat, mit Sværd til Stav,
 Og lær mig hist at vogte hvide Lam
 I Stedet for de vilde Saracener!
 Den skionne Piges Blik har rørt mit Bryst,
 Og ubevidst, i Magten af sin Ynde,
 Har hun besejret Agib. Muhamed!
 Du, som i Himlen skienker Helten Guds,
 Skienk mig Amine! lær mig vinde hende
 Ved egne Fortrin, ved Elskværdighed!
 Lær mig ved Toner nu paa Fløiten sødt
 At smelte hendes Hjerte! Skov og Mark
 Skal skue mig forelsket bleg. Og vinder
 Jeg ikke det, som nu jeg høiest skatter,
 Saa tag mit Kongedøm, tag selv mit Liv!

Han gaaer.

Messius Hauge.

Hadscha og Amine i Lovhytten.

Hadscha.

Siig mig ærligt nu, Amine!
 Om du i den eensomgrønne
 Lovsal finder dig fornøiet
 Mellem lutter Træer og Buske.
 Fylder Længsel ei dit Bryst?

Amine.

Jo, jeg længes efter Lolo,
 Efter tangflødt Fiskerhytte,

Bølgens Rislen, Aftentaagen,
 Af, hvis folde Skumring bragte
 Faderen til Datterbryst!

Hadſcha.

Det er en barnagtig Længsel,
 Altid kan ei leges hiemme,
 Armod glemmes snart for Velstand.
 Men at Gubben blev din Herre,
 Det bedrøver dig med Ret.

Amine.

Derfor skulde jeg bedrøves?
 Ricere Barn, hvor utafnemligt!
 Har et venligt Held mig ikke
 Reddet fra Fortvivlelsen?

Hadſcha.

Dersom Gblet kunde tale,
 Naar det skrumpes ind og rynkes,
 Troer du vel, det takked Allah,
 Blot fordi det ei var nydt?

Amine.

Her er Paradiset's Have.
 Gubben i sin brune Riortel
 Ligner Herren, som besøgte
 Adam, hvergang Dagen føltes.
 Her mig voxer Livet's Træ.

Hadſcha.

Hvad er Livet uden Kundskab?
 Hvad var Adam uden Eva?
 Hvad er nu i Edens Have
 Utter Eva uden ham?

Amine.

Slange, Slange! skal du stedse

Løste fristende fra Løvet?
 Snøe i falske Solverbugter
 Halen om hvert helligt Træ?

Hadſcha.

Sværmeri! og skal du altid
 Med din Taagedunst beruse,
 Meer end Druesaftens Nectar,
 Hvert et uersfarent Bryst?

Agib som Hyrde ved Dammen. Amine.

Agib.

Maa en fremmed Svend, hvis Hytte
 Staaer i denne Hyttes Nærhed,
 Der er Hyrde, skønne Pige!
 Som din gamle Pleiefader,
 Og der elsker ham som Søn —
 Maa han hilse dig som Søster?
 Hielp dig paa Dammens Bredde
 Med at fylde dine blanke
 Kander med det klare Vand?

Amine.

Ben! hvad hedder du?

Agib.

Mit Navn er

Agib, som vor unge Fyrstes;
 Jeg er opkaldt efter ham.

Amine.

Nu, saa vær os ret velkommen!
 Meget har vor gamle Fader
 Talt om dig, og lutter godt,

Agib.

Dine hvide Hænder lide,
Naar du gaaer i Solens Hede;
Vil du ei forsmaae de Handsker,
Jeg har kjøbt i Nabobyen
Paa den sidste Markedsdag?

Amine.

Tak som byder! du er artig.
Troer du vel, de Handsker passe?
De er mig vist alt for smaae.

Hun trækker dem paa.

Agib.

Og dog snøe de sig saa smidigt
Om din Haand og dine Fingre,
Som den tynde, silkebløde
Hud om Slangens trinde Krop.

Amine.

Men hvad har du der i Haanden?

Agib.

Jeg har lært at flette Kurve,
Grønne Vidier, gule Straac.
Denne Hat med bredden Skygge,
Skratbefæstet paa din Fletning,
Vilde klæde dig saa yndigt,
Vilde skjærme dig for Sol.

Amine.

Agib, du er alt for artig!
Den, som gav, vil atter gives.
Jeg har Intet dig at byde,
Uden denne Blomsterfrands.

Agib.

Jeg har seet en Fyrstefrone,

Rigt besat med Diamanter,
Med Rubiner og Smaragder,
Som jeg bytted ei for den.

Amine.

Det er Tid at vande Bedet;
Solen daler alt bag Fieldet.
Du har fyldt mig begge Kander,
Kan du ogsaa bære to?

Agib.

Alget svæver paa min Skulder,
Det er Bandet saa at drage.
Kierlighed kan flytte Bierge,
Naar den gaaer i Skionheds Nag!

Amine med Hadscha i Mesrums Hytte.

Hadscha.

Hvorfor sidder du veemodig,
Støtter Haanden taus til Kiinden?
Snart din Pleiefader kommer,
Og du har ham jo saa kjær.

Amine.

Saae kjær, den gode Fader!

Hadscha.

Aftenbordet venter dækket:
Mælk og Brød og Kiød og Frugter,
Alle Aarets gode Ting.
Tænker du paa Fiskerhytten?

Amine.

Nei — desværre!

Hadſcha.

Hvi deſværre?

Paa din Lolo?

Amine.

Heller ikke.

Hadſcha.

Nu, hvad tænker du da paa?

Amine.

Hvorfor har til Tre du døffet?

Hadſcha.

Nu, for dig, for Mesrun — Agib.

Amine.

Agib kommer ei i Aften.

Hadſcha.

Ei! hvorfor?

Amine ſukker.

Jeg veed det ikke!

Hadſcha ſmilende.

Stakkels Barn! du veed det ei?

Det var Skade. Nu, ſaa veed jeg
Noget, ſom jeg før ei vidſte.

Amine.

Hvorfor ſmiler du? hvad veed du?

Hadſcha.

Hvorfor du er ſorrigfuld!

Kratskoven uden for Høngen.

Amine

paa en Græsbenk.

Naturen er ſaa ſmuk! Det Gaſtiggrønne
Mig loffer i ſit ſkyggedunkle Skiod.

Mig synes, jeg har aldrig følt det Skønne
Saa stærkt, som nu. Min Phantasie var død.
Nu er den vaagnet, som en Fugl, der skuer
Ud af sin Skal, sit Æg, hvor den var lagt;
Den fryder sig ved Himlens lyse Pragt,
Og slagrer til de søde Purpurdruer.

Barmt følte jeg tilforn kun for det Gode,
For de Uskyldige, de fiære Smaae;
Jeg var saa rolig og saa glad til Mode,
Hvergang om Aftenen jeg min Fader saae.
Men seer jeg Ugib nu ved Aftentide,
Da blusser høit i Kinden mig mit Blod.
Jeg veed jo ei engang, om han er god;
At han er smuk —

Suffer.

det fik jeg vel at vide!

Her vil jeg slumre nu, her vil jeg drømme
Om den, som vaagen jeg i Drømme seer,
Om ham, som aldrig jeg forglemmer meer,
Og sødt i Taarer skal mit Døe svømme.
Til Ly for Solen tiener denne Stamme,
Som skygger med sit brede Palmehang.
Indul dit Barn nu med din Buggesang,
O, gamle Bæk! du Alnaturens Amme!

Sun sover.

Floristane kommer frem.

Skælbedæfte Brilleslange,
Kom kun frem, vær ikke bange!
Bov dig til den hvide Fod,
Gyd din Gift i hendes Blod;

Men ei før du angst fornemmer,
 At den spæde Fod dig flemmer.
 Kom, forlad din Redes Væg,
 Bind dig om den trinde Læg,
 Om det smalle Been, lad fælten
 Bugen snige sig om Hælen!
 Hvæl dit Hoved blødt med Ligt
 Paa den høie, runde Bryst,
 At din Braad med Lethed faarer
 En af disse blegblaae Aarer!

Hun gaaer.

Brillefangeren

sniger sig langsomt giennem Græsset hen til Amine.

Denne glatte, silkebløde
 Pude vil jeg slumre paa.
 Her kan jeg mig ikke støde.
 Jeg vil mine Bugter slaae
 Om det Fyldige, det Runde,
 Tiint som Rød, og hvidt som Steen.
 Her om denne skønne Green
 Vil jeg vifle mig — og blunde.

Den vikler sig om Amines Been, og sover.

Agis kommer.

Der slumrer hun, saa sødt som en Gudinde!
 Tak, Zephyr! o, hvor himmelsk du husvaler
 Mit Die, mens du svaler min Amine.
 Ha, skønne Syn! Udsaae du dig, Amine!
 Ved det at vise, som gjør Skaberen
 Den største Gæ? Hvilke Mesterstykker
 Af Billedkunst! Hun smiler! ja, ved Allah! —
 En Taare perler fra det lukte Die.

Alf, ængstes hun i Drømme? Men man smiler
 Ei, naar man ængstes. Alf, hvad drømmer hun?
 Hvor meget gav jeg til at vide nu
 Din Drøm, Amine!

Han opdager Slangen.

Hellige Prophet!

En Brilleslange vikler sig i Bugter
 Om hendes Fod! Den sover, skøndt den gloer
 Med aabne Dine. O, min elskte Skat!
 Ulykkelige Agib! Arme Pige!

Amine vaagner.

Hvad føler mig og trykker mig saa blødt
 Det venstre Been?

Agib.

Før Himlens Skyld, Amine,
 Rør — rør dig ei!

Amine.

Hvorfor?

Agib.

En Brilleslange!

Amine seer den, og falder i Asmagt.

Agib.

Nu Alting vundet, eller Alting tabt!

Han griber Brilleslangen tæt omkring Hovedet, og brister den
 fra Amines Been; den sprætter, og hvisler med Braadden

Agib.

Vel grebet, ved Prophetens Magt!

Han holder den høit i Beiret.

Ja, hvisl

Du kun, du fæle, skælbedæfte Snog!

Slet saae du dengang Faren i din Brille.
Hvi bærer du den ogsaa dumt paa Ryggen?

Slangen hvisler, og snuer sin Hale omkring hans Arm.

Agib.

Jeg skiælver! Eddersaften flyder ned!
Men den kun skade kan, hvor der er Saar;
Min Hud er heel.

Han gaaer hen til et Træ med en stor Svamp paa Barten.

Her er et Kiød, som suger
Din Edder uden Frygt. Du der din Harme!

Han holder Slangens Hoved til Svampen; den bider sig arrig
dybt og fast ind deri. I det samme river Agib en Dolt
af sin Barm med den venstre Haand, og skærer Hovedet af
Slangen, som bider endnu og bliver siddende i Svampen.

Agib.

Ha, Seier! Seier!

Han kaster Slangekroppen bort, og toer forsigtig sine Hænder
og Arme i Bækken.

Amine

kommer til sig selv igjen.

Red mig, gode Allah!

Agib.

Amine! du er reddet.

Amine.

Agib! Agib!

Hvor er den fæle Morder? Har den stuet,
Saa maa jeg døe. Forlad mig, elskte Ven!
Thi jeg forgifter dig.

Agib kærlig.

Ja, min Amine!

Du har forgiftet mig med Elskovs søde,
Uægelige Gift. Men Brilleslangen

Er dræbt; jeg vristed den fra dine Fødder,
 Jeg greb den høit om Næffen, saa det blev den
 Umuligt at fordærve mig. Nu stikker
 Dens Tand i Svampen der, og hisset sprætter
 Den skønne Krop i Græsset med sin Brille.

Amine
 omfavner ham.

O, min Befrier!

Agib.
 Ulykkelige Fare!

Nu viles Agib ind af andre Slangar.
 O, søde Favnetag!

Amine.
 Jeg elsker dig!

Og du?

Agib.
 O, lad mig slutte mine Læber
 Til dine, du Guldfuligste! Her tier
 Det matte Ord; her tale Suf og Taarer,
 Og søde Kys, og Diets stille Blik!

Floristane

i Luften, svæver fortvivlet frem og tilbage i lange Flor
 mellem Skyerne, som støvregne, medens det glimter af og til
 med svage Lyn.

Nu forsvinder af mit Hierte Racerlighedens sidste Gnist.
 Anden Gang den tappre Frække spotter Floristanes List.
 Slynng, du røde Lyn, fra Skyens sorte Hal din Slangebugt!
 Dræb ham, før han henrykt nyder sine Længsler's søde Frugt!
 Nei dog, Lyn med Svoveltæffer, dræb ham ei, forskræk ham kun!
 Endnu ei skal Helten bløde; bedre kommer Hevnens Stund.

Ei i sin Amine's Arme finder han en salig Død,
 Synker ei med Kiælen Bellyst i den Trøstesløses Skiod.
 Hun skal spotte sin Tilbeder, han skal lære, dødt med Skam,
 Hvad det er, at elske haabløs den, som kun foragter ham.
 Nu afsted til hine dunkle Huler, hvor ei Solens Skin
 Straaler hen, og rosenfarver Fjeldpegigens hvide Kind!
 Nu til hine mørke Klostre, hvor en rædsom Skaberkraft
 Fylder Sumpens store Bregner med en magist Tryllesaft!
 Der vil jeg et Bæger fryste fuldt af sliq en Elskovsdrif,
 Som kan Hjertets Ild forstyrre, som forvilder Diets Blif.
 Elske skal hun ham med Dmhed, for med mere piinlig Magt
 Ret hans Barm at sønderslide, naar hun viser ham Foragt.
 Fort, I sorte Rattens Ugler, fører mig til Mørkets Hums!
 Følger med, I Basilisker, store Myg, og Flaggermus!

Hun forsvinder.

En skian Leuhytte

udpyntet med alle Slags Blomster. I Hytten et lille Bord, ved hvilket
 Agib og Amine som Brudepar sidde med Mesrun. Hadscha
 varter op. Uden for Hytten en landlig Musik af Skalmeyer og Fløiter.

Agib.

Fyld nu den blanke Pocal, min sølvgraa, værdige Fader!
 Afiens ædelste Vin flyde til Hyrdernes Fest!

Mesrun.

Rig er Hyrden, som noisom sin Mælk fortynder ved Kilden;
 Men for Hyrsterne kun voxer den kostbare Drif.

Agib.

Afiens Land er rigt paa Biindruranfer, og Hyrden
 Finder dem tidt, naar hans Hiord græsser paa skraalige Bierg.

Mesrun.

Vel! og paa Bryllupsdagen maa Hyrden ligne sin Fyrste.
Fyrsten er dog paa sit Slot ei saa lykkelig, som han.

Agib.

Ægte Perler man ei i utallige Muslinger finder;
Ei i vor Sultans Serail findes en Skønhed, som min.

Mesrun.

Hvorfor stirrer du hen saa taust, Amine? Hvi farves
Meer end sædvanlig i Dag ofte med Purpur din Kind?

Agib.

Purpur er Dronningens Dragt; men ei med saa deiligt et
Purpur
Pryder sig Rosernes Blad hist, som din hullede Kind.

Amine smilende.

Kiender du Tidslens Blomst, min Ven! med den glødende
Krone?

Smiger falder man den; Ufrugt i Grunden den er.

Agib.

Hvoraf kommer det vel, min sølvgraa Fader! at Pigen
Gierne smaadriller sin Ven, misforstaaer ham med Tid?

Mesrun.

Huld Forskiellighed, Søn! er Elskovs evige Næring;
Hvad der er Enigt og Get, kiedes, og længes ei meer.

Amine.

Taler, min Fader! du sandt, o, saa maatte jeg ængstlig begræde
Denne Stund, som maaskee vorder min Kærligheds Grav.

Agib.

Taarer fylde dit Blik, høit stiger den sneehvide Barm dig.
Saaed vort venlige Spøg, Elskte! dit kærelige Bryst?

Amine.

Tilgiv, Agib! jeg veed, du elsker tro din Amine;
Men min alvorlige Siæl deler din Munterhed ei.

Mesrun.

Heisa! lystig, mit Barn! Snart vexler Spøgen med Alvor;
Men i den speidende Sværm passer sig Munterhed kun.

Ugib.

Nu en godslidende Sang til vor Skaal for Rikærligheds Almagt,
Høit ved Skalmæernes Lyd istemmer, Hyrder, en Sang!

Hyrdernes Sang uden for Hytten.

Solens Chor.

Solen skinner skøn og stolt:
Bort, du hvide Maane!
Kun dit Lys er mat og koldt,
Dine Straaler blaane.
Bort kun med din Stiernehær,
Med de dunkle Skygger!
Den, som ret har Kraften fær,
Kun i Solen bygger.

Maanens Chor.

Maanen spreder venlig, mat
Ud sit blege Lagen.
Dvæger ei den stille Nat
Køgende paa Dagen?
Bort, du alt for stærke Sol,
Med din hede Tørke!
Rattergal og Natviol
Fryde kun i Mørke.

Solens Chor.

Jeg er Livet; Alt fremstaaer
Bed min rige Kilde.
Var der Høst, og var der Vaar,
Hvis jeg ikke vilde?

Manden skienker jeg sit Mod,
 Skønhed ungen Pige.
 Ild og Jord og Luft og Blod
 Høre til mit Rige.

Maanens Chor.

Nu, saa herst den hele Dag;
 Trød dig over Skatten!
 Lyse vil jeg med Behag
 Venligt kun om Natten.
 Uden dig maa Alting døe,
 Alt du lader sunkle;
 Men kun modue, stille Frø
 Spirer i det Dunkle.

Alting har sin Tid, sit Sted,
 Hvor det Nytte stifter:
 Natten er for Rærlighed,
 Dagen for Bedrifter!
 Selv om Dagen hviles maa,
 Mat gjør dine Pile;
 Men hvor Nattergale slaae,
 Trænges ei til Hvile.

Begge Chore.

Nu, saa vil i Enighed
 Frøe vi vandre sammen,
 Stige jævnlige op og ned,
 Straalende til Gammen.
 Solen nu gaaer til en Ro,
 Som ei Bruden finder;
 Seer i Morgen dobbelt frø
 Hendes røde Kinder.

Agib

betragter Almine, som er slumret ind i hans Arme.
 Hun slumrer sødt og venligt, som en Engel.
 Til Bægret nipped kun den elskte Mø;
 Men listigt har den høie Balmustængel
 Fortryllet Vinens Draabe med sit Frø.
 Nu flux affted! den lette Karm skal bære
 Sin lette Byrde, som sin Fæe en Sky.
 Vi alle maae i Hovedstaden være,
 For Dagens Roser aabne sig paa ny.
 En gylden Sopha der med Fløilsgardiner,
 Grøn som en Græsbænk, skal hun hvile paa.
 Lovhytten af Smaragder og Rubiner
 Skal over hendes Seng sin Hvælving slaae.
 For Hyrdesang skal Sangerchoret tone.
 Meer Kunst — af, muligt mindre Tidsfordriv!
 Den friske Krands forvandles til en Krone,
 Og Dalens Mø til Agibs Ægteviv.

Han stirrer hen for sig, og siger anelsesfuld.
 I Kærlighed og Uskyld vi forenes,
 Dog gaaer en Gysen giennem mine Been.
 Mig tykkes, at det muntre Liv forstenes
 Nu, Blomsten vorder til en Edelsteen.
 O, stolte Fyrstekrone, tunge Byrde!
 Dig skal jeg købe for en skøn Natur?
 Ret sole Kærlighed kan kun en Hyrde,
 Slet Nattergalen synger i sit Buur.
 Men, Agib, Mod! hiin Grund er ikke gyldig;
 Du vandt din Mø ved Omhed, ei ved Vaand!
 Din Siæl er reen, din Elskov er uskyldig —
 Men, af — din Glæde — staaer i Skiebners Haand!

Elfskedsdriften.

Klippehal i Skoven.

Kioffen. Et Kar staaer paa Jlden. Blomsterduske ligge rundt omkring.

Floristane

laver en Elfskedsdrif. Hun kommer Urter i Karret.

Først Rosen, hiin røde!
Som Kinderne gløde,
Som Læbernes Jld.
Dens Duft skal forvirre,
Dg stivt skal hun stirre,
Saa drømmende vild;
Dg snart skal den sætte
Bed sorgeligt Sind
Sit Blegviolette
Paa Drømmerstens Kind.

Torne nu og tørre Tidsler
Blande sig med Blomstens Duft!
Hjst, jeg hører, Slangen hvisler
Udenfor i grønne Busk.

Kom herind, du sorte Snog,
 Du, som sniger dig saa klog!
 Du din Gædder mig forunde;
 Sno dig fra de dunkle Runde!

Her Slangen jeg hænger
 I Skorstenen op;
 En Bædske sig trænger
 Af ængstlige Krop.
 Dens Saft har sig blandet
 Med Blomster og Siv,
 Og ypper i Vandet
 En gicrende Riv.

Naar hun nu sin Morian møder,
 Hyllet i en Taagedamp,
 Hendes arme Hjerte bløder
 Snart i heftig Elskovskamp.
 Uden ham er Dagen mørk,
 Paradiset kun en Drk;
 Men med ham hun selv paa Heden
 Føler sig som i et Eden.

Nu Balmuen skienke
 Sit melede Frø!
 Ei meer hun skal tænke,
 Forstanden skal døe;
 Kun Hjertet skal banke,
 Hvor Følelsen boer,
 Og al hendes Tanke
 Er kun hendes Mor.

Ugib skal hun plat foragte,
 Glemme Rærlighed og Tro;
 Hiin hun kun skal eftertragte
 Dybt i Skovens dunkle Bo.
 Fyrsten, bleg af Graad og Suk,
 Finder hun ei længer smuk;
 Moren skal hun fiælen trykke,
 Som Naturens Mesterstykke.

Blusser, I Flammer! og brænder, I Luer!
 Rødt under Hvælvingens fortnede Buer.
 Damper af Bladet den kraftige Duft,
 Giver mit Had, mine Følelser Luft!
 Saa har det blusset dybt i mit Hierte,
 Kold den Forvovne spotted min Smerte.
 Luttre dig, Kraft, i den flammende Glød!
 Urterne virke! Hevnen er sød!

Vakkelsvands

stikker nysgierrig Hovedet ind i Gulen, og griner.

Kom, Moder! her i denne Stue,
 Og see, hvad Feen, vores Frue,
 I Potten har af Blomster lavet.

Floristane stirrer i Ræret.

Det koger bølgende, som Havet,
 Og som mit Bryst af Hevnens Glæde.

Vakkelsvands.

Tillader du os ind at træde?

Gulla

følger sin Søn, og neier.

Tilgiv min Søn, den Næsevise!

Bakkelsvands.

Du laver vist en deilig Spise.
Hvo lidt af den dog turde smage!

Floristane.

En Skeefuld maa du gierne tage;
Saa vil du lære, smukt at siunge.

Bakkelsvands.

Au au! der brændte jeg min Tunge.

Floristane.

Du skulde pustet lidt paa Skeen.

Hulla.

Min Søn! gjør, hvad dig siger Jeen.

Bakkelsvands henrykt.

O, Himmel! hvad er det? mit Hierte brænder,
Mit Die funkler, som den store Stierne,
En Taage lægger sig omkring min Hierne,
Jeg føler Noget, som jeg ikke kiender.

O, Frue! lad mig kysse dine Hænder!
De er saa hvide som en Røddeskiærne.
Din Barm, din Mund jeg kysset ogsaa gierne!
Hvor Silken snør sig om de triinde Lænder!

O, Allah! Skade dog, jeg er saa hæslig,
Langøret, haaret, svandsæt og saa græs'lig!
Maaskee jeg ellers dog dit Hierte rørte.

Maaskee min Læbe smigrende forførte
Dig til at skienke mig den sieldne Lykke,
Dit Alabaster til mit Bryst at trykke.

Hulla.

Ei ei! hvad er dog det?

Floristane.

Min Moer! jeg gietter,

Han er forelskt: han taler i Sonetter.

Til Bakkelsvands.

En Skeefuld end!

Sagte.

Hvad østligt er og jordisk,

Maa vorde mere himmelsk — mere nordisk!

Han drikker endnu engang.

Bakkelsvands sentimental.

Hyppest nu min Taare rinder.

Jølesløse Marmorsteen,

See dog mine blege Kinder,

See dog mine tynde Been!

Skiondt din Grumhed vist mig dræber,

Uden Sorg for hvad jeg led,

Skal dog mine gustne Læber

Tolke dig min Kærlighed.

Dybt mit Hierte savner Noget;

Nattergalen mig forstaaer.

Tanfeløs jeg gaaer i Taaget,

Trøstesløs til Sengs jeg gaaer.

Henrykt jeg dit Navn velsigner;

Uk, men haardt er Skiebneens Bud:

Kan du elske den, som ligner

Meer en Dævel, end en Gud?

Floristane

kaster Band paa ham af en Skaal.

Bed Maanens Glands

Jeg byder dig — den vil mit Ønske høre -

Tab din Svands,
 Din Pels, dit lange Dre!
 Bliv en Morian, jævn og glat,
 Men saa sort som Midienat!
 Med Raftan og med Turban paa
 Sædeligt du for mig staae!
 Hurliburli, Hanen gol,
 Gjør, hvad Feen dig besol!

Bakkelsvands

staaer forvandlet til en Morian med Raftan og Turban.

Hulla.

Hvad seer jeg? o, hvor han blev skøn!
 Men ei han ligner meer min Søn.

Floristane.

Det er din Søn.

Hulla.

Jeg vil dig troe;
 Jeg saae desuden selv det jo,
 At du forvandlede ham med Vand.
 Nu er han blevet da en Mand;
 Lidt sort! det Intet sige maa,
 Man krybe skal, før man kan gaae.
 Gaaer han i Solen nogen Tid,
 Saa bleger den ham sagtens hvid.
 O, ædle Frue! hør mit Suk,
 Og gjør mig til en Dame smuk,
 Saa takker jeg dig med min Søn
 Ved Morgen- og ved Aftenbøn.

Floristane.

Gaaer hen til eders grønsværfrandste Muur,
 Til eders gamle Hytte bag Ruinen,

Dg venter der paa hvad jeg eder sender!

Slaaer Vand paa Hulla.

Jeg giver dig den Magt, naar selv du vil,

At blive til en ærbar gammel Kone.

Hulla bedrøvet.

En gammel Kone!

Floristane.

Altid mere smuk,

End sliq en Marekat, som nu du er.

Hulla.

Nu ja! saa takke vi for denne Gang.

Jeg takker paa min Søns og egne Begne.

Nu kan han ikke hedde Bakkelsvands,

Nu har han ingen. Giv ham nu et Navn,

Dg lad ham løbe!

Floristane.

Kald ham Hurliburli!

Hulla.

Ja, det er sandt! det flinger meget bedre.

Kom, Hurliburli! følg din Moer!

Hurliburli

pathetisk affecteert.

Min Moer?

Er denne Trolde min Moder? Gode Himmel,

Hvor grusomt handler du mod dette Hierte!

Han slaaer sig for Bryttet.

Hulla.

Der har vi Frugten! Kommer Snabs til Vre,

Saa veed det ikke, hvordan det vil være.

Hurliburli.

Ha, Qvinde! jeg forstaaer dig ei. Min Tanke

Gi svæver meer i disse Regioner.

Ei lavbegierlig vil jeg længer vanke
 Nu efter Olden, Rødder, Skampioner.
 Nu stirrer kun mit rørte Blik til Maanen,
 Og intet Ord beskriver dig min Daanen.

Hulla

neier for Feen.

Nu ja, saa takke vi da nu mangfoldig.
 Kom, Bakkelsvands!

Hurliburli foragtelig.

Hvad falder du mig, Qvinde?

Hulla.

Jeg vilde sige Burliburli. Tilgiv!
 Du veed jo nok, kært Barn har mange Navne.

Sagte.

Ak, Himmel! nu foragter han sin Moder,
 Fra den Tid, han er bleven nobliteert!

Floristane.

Vær rolig! denne lette Ruus forsvinder;
 Du snart igien dit Dyr i Moren finder.

De gaae.

Skov i Nærheden af Klippehulen.

Amine

vildfarende, med et let Jagtspyd. Hun standser, og stirrer hen
 i Aftenroden.

Naar endnu Hjertet Jutet veed,
 Og haaber ei Gienfærlighed,
 Da trøster tausé Lund;
 Det elskte Billed i Siælens Braa
 Klart svæver, som paa Himlens Blaa
 Den lyse Maane rund.

Lidt blegt, men saligt er dens Skin,
 Som Lilien paa en Elfers Kind
 Med Taareblis og Suk.
 Han følger mig paa eensom Bei,
 Han stirrer — tale tør han ei.
 Det gjør ham dobbelt smuk.

For den, som endnu Intet har,
 Hver lille Blomst er dyrebar
 Af Elskovs Paradiis.
 Men er han min — o, største Lyst!
 Men — grumme Frygt i saligt Bryst
 Ved Tanken om Forliis!

Han favner, smiler, iler bort.
 Af Jordens Glæde varer kort;
 Er den alt nu forbi?
 Seer jeg min Elsker aldrig meer?
 Og seer jeg ham — mon han mig seer
 Med første Sympathie?

Ja, Kiærlighed! ja, du er grim,
 Gjør Tanken bange, Læben stum,
 Og Hiertet aldrig trygt.
 Og dog, du hulde Skadefro!
 Hvo købte vel al Verdens Ro
 For Sødmen af din Frygt?

Fortvivlet og forvildet! Ugib! Af,
 Hvi var jeg saa forvoven? Fæle Bildsviin!
 Jeg troer, du var en Trolde, som loffed mig
 Fra Glædens Favn til min Fordærvelse.

Indviklet staaer jeg nu i Skovens Krat —
 Og Natten nærmer sig — og ingen Redning!

Den gamle Marcebille

lader sig pludselig see.

Jeg bringer strax dig til din Fiskerhytte
 Paa Kysten af det røde Hav, Amine!
 I Fald du ønsker det.

Amine.

Ha, Marcebille!

Maa, tænkte jeg det ei, du var en Hex!

Marcebille.

Nu, lad mig være den, jeg er! men du,
 I Fald du har din Lykke fiær, forlad
 Prinds Agib; thi han elskes af en Fee.
 Hun vil forfølge dig, det maa du vide,
 I Fald du vover at udstikke hende.

Amine.

Min Agib elsker mig af Hiertets Frihed.
 Jeg har ei søgt ham. Himlen gav mig ham,
 Og Himlen kun adskiller os igien.

Marcebille.

Det vil vi see! husk paa hvad jeg har spaaet:
 Du blier Prindsessen med den lange Næse!

Hun forsvinder.

Amine

raaber fortvivlet:

Agib! Agib!

I det samme kommer Floristane venlig ud af Hulen i sin egen
 Skikkelse med et Guldhorn i Haanden, og standser i Ind-
 gangen.

Floristane.

Hvad hører jeg? hvad lyde her for Suk,
Hvor Skoven pleier kun at høre Skrig
Af Rattens Ugler? Har en fiælen Due
Fra Rosenlunden angst forvildet sig,
Og søger nu blandt Klipperne sin Måge?

Amine.

O, Himmel! hvilken deilig Jomfru staaer
Med lange Lokker hiit ved Hulens Indgang?
Hvem er du, skønne Mo?

Floristane.

En Skovens Jomfru.

Amine.

Af, viis mig paa den rette Vej igien
Til Agib, til min fiære Egteherre!

Floristane.

Det haster ei, Amine! Bær kun rolig!
Du snart vil finde, hvad din Længsel søger.

Amine.

Af, jeg er træt og mødig; jeg forsmægter.

Floristane.

Saa hvil dig lidt paa denne Porphyrblof,
Som ved et Jordskiælv alt fem hundred Aar
Fra Klippen styrtet ligger ved min Hule.
Jeg dækker den med dette Sølvør,
Saa kan du ei forkøle dig.

Amine sætter sig.

O, Tak!

Hvad har du i din Haand?

Floristane.

En kraftig Drif,
Som styrker dig, og lærer dig at skue
Naturen med et mere muntret Die.

Amine.

Men man har sagt mig, jeg maa aldrig nyde
Den Drif, som bydes mig af Skovens Piger.

Floristane rodmende.

Det gjør mig ondt.

Amine bekymret.

Har jeg fornærmet dig?

Floristane.

Mit vakkre Barn! Bagtalelsen sig strækker
Ei blot til Mennesker, men og til Aander.
Du trænger til en Bederqvægelse,
Den bød jeg dig med et godvilligt Hierte.
Du vægrer dig; velan, saa lad mig gyde
Den stoltforsmaaede Drif i Græssets Blomster.

Amine.

Nei, nei! jeg drikker.

Hun griber Hornet, og drikker.

Floristane sagte.

Jeg har vundet Spil.

Amine

stirrer hen med et mørkt Blik.

Hvad gav du mig? Min Tanke sig forvirrer.
En selsom Flamme luer i mit Bryst.
Erindringen om hvad der var mig fiært
Og dyrebart forsvinder i en Taage —
Og Gøglespil opvække mine Længsler.

Floristane.

Nu? er du lædsket alt?

Amine.

Jeg tørster meer,

End før jeg drak.

Floristane.

Saa drif endnu engang!

Amine vilb.

Af dette Horn, som du har vristet af
En Dævels Pande? falskelig forgyldt,
Og fyldt ved Helveds dybe Svovelskilde?
Nei, aldrig! Lad mig styrte mig i Havet!
Den køle Død vil ene lædske mig.

Floristane leer.

Du sværmer, smukke Barn! Hvi ønske Døden?

Amine.

Hvor er min Agib? tal! hvor er min Hyrde?
Viis mig til Mesruns Hytte, til min Have,
Hvor Elskov gløded som en Purpurfersten,
Stiult bag sit grønne Løv.

Floristane.

Du vil nok sige:

Hvor er min Konge med sin Demantkrone,
Med Scepteret af Guld og Fløielskaaben,
I Brimlen af de lydigbange Slaver?

Amine

stirrer sværmerisk hen for sig.

Han har bedraget mig! Det var en Hyrde,
Jeg elskede — saa blev han Brinds. Det er
En anden Agib; ja, ved Himlens Stierner,
Det er en Anden! Hiin er en Bedrager.
Han tvang min Hyrde til at afstaae mig.
Han ligner ham udvortes, ei i Hiertet,
Det har jeg længe mærket.

Floristane sagte.

Ja, fortræffligt!

Det virker alt.

Amine.

Jeg var en Fiskerpige,
Og jeg forlanger ingen Glands og Høihed.
Jeg hader hans Palads. Jeg slumred ind
I Hyttens Blomsterfavn, og vaagned atter
Imellem lutter haarde Edelstene. —
O, hvor jeg foretrækker hulde Skumring
For disse hede, stolte Middagsstraaler!

Floristane.

Men om du fandt din Agib nu — forvandlet,
Forvandlet til en sort — en hæslig Mor?

Amine.

O, dersom Moren kun har Agibs Hjerte!
Han er mig kjær i hver en Skikkelse.

Beständig i et vildt Sværmeri.

O, søde Mørke! blinker Sølvstjernen
Ei allersjønneft i en bælmørk Nat?
Og Rattergal og Natviol, de fryde
Kun sødt i Mørke! Sang ei Hyrderne
Saaledes en prophetisk Sang ved Festen?
O, kunde Natten selv forvandle sig
Til kjærlig Elsker! Jeg er hvid som Sne,
Min Hvidhed først vil blænde ved det Sortes
Urbare Favn.

Floristane sagte.

Det Sorte! Urten virker.

Goit.

Bær rolig, gode Barn! snart finder du,
Hvad omt din Længsel søger.

Hun dypper Enden af sin Finger i en lille Flaske og berører
Amines Bryst.

Amine.

Sy, hvad gjør du?

Jordærver du mit Bryst?

Floristane.

En lille Skønplet

Kun paa det venstre.

Amine.

Tag den af igien!

Den skæmmer mig.

Floristane.

O nei! nei, tværtimod

Det Sorte hæver disse Englers Hvidhed,
Og skænker dig en Magt, som ei du aner.

Amine.

Og hvilken Magt?

Floristane.

Bed den kan du fortrylle

Naturen, som du vil: til Dale Fjeld,
Og Jord til Sø, og Mennesker til Dyr,
Til Steen, til Træer; kun ei det Slette til
Det Bedre. Heller ei du er i Stand til
At skabe om, hvad cengang er forgiort.
Bær varlig med min Gave; den er farlig!

Amine.

Jeg vasker Pletten af.

Floristane.

Det kan du ei.

En større Trolld kun, end jeg selv, formaaer det.

Dog, ham er jeg nu ganske rolig for,
 Han slumrer i et Messingskriin paa Dybet.
 Forlad mig nu!

Amine.

Mig tyffes, du har gjort mig
 Ulykkelig.

Floristane.

Ulykkelig! fordi
 Jeg Elskovsild har i dit Hierte gydt,
 Og skienket dig en sielden Tryllemagt?
 Gaa, Utafnemlige!

Amine urolig.

Hvor er min Elskte?
 Mit Hierte smægter, lad mig finde ham!

Floristane.

I Skoven bag Ruinen hist, til Benstre.

Amine.

Alting til Benstre!

Floristane.

Det er Hiertets Side.

Fornuften gaaer med Lungerne til Høre,
 Og snakker derfor uafbrudt om Dyden.
 Endnu et Ord: Naar du vil gjøre Brug
 Af Tryllemagten, skær dig da en Stok
 Af Mandeltræets Green; skræl Barken af,
 Men lad den smukt beholde sine Blade.
 Naar du har svunget den til Verdens Hjørner,
 Udslaa da foghedt Vand paa Gladen af
 En sneehvid Marmorsteen. Snart vil du finde
 Det hemmelige Tegn indgravet der,
 Som nævnes ei af Dødeliges Mund,
 Men mumles kun af den Indviedes Læber.

Naar du har mumlet denne Trolddom over
En Solverskaal med lifligt Rildevand,
Da spræng dets Draaber paa hvad du fortryller,
Og ønst Forvandlingen, og den vil skee.

Hun vender hende Ryggen.

Jeg kræver ingen Tak for denne Gave.

Almine gaaer vild bort.

Floristane

kommer tilbage.

Triumph! Triumph! nu har jeg Maalet naaet.

Den Arme kan ei meer, hun er forraadt.

En Lidenstak fortærer hendes Blod,

Den sorte Plet paa Hjertet giver Mod.

Først længselsfuld, saa elskovsfuld, saa haard

Mod den, som hendes Hu i Beien staaer;

Uf Haardhed grum, og grum med Evne til

At hegne sig, saasnart hun selv kun vil —

Skal Jorden hende snart forvandlet see

Fra blid Fyrstiinde til en rædsom Fee.

Afsted! afsted! Afsvættet er min Skam.

Hun selv, hun selv skal hegne mig paa ham.

Jeg er for hed at køle mig i Vand,

Jeg flyver til det africanke Sand.

Der sætter jeg mig med et stormfuldt Sind,

Og lader Støvet i en Hvirvelvind .

Bedække mig en Sommer eller to.

I Blod kun finder hede Hjerte Ro.

Dog, føler ikke det, men hidser kun,

Da styrter jeg mig ned paa Havsens Bund,

Og slumrer paa Koraller, som et Liig,

Og venter der Udfaldet af min Ewig.

Hun forsvinder.

Et andet Sted i Skoven.

Hulla

forvandlet til en gammel, ærbar Kone.

Nu er jeg bleven da en gammel Kone.
 Hvad kan det hjælpe mig? Jeg har ei Lyst til
 At sidde som de andre gamle Enker
 I sørgelige Stiftelser, og spinde
 Paa Rokken, og behjælpe mig om Somren
 Med Krusemynter i min Urtepotte.
 Jeg gaaer omkring i Skoven og spadserer.
 Jeg har endnu en deilig Appetit,
 Og kan ei altid nøies med Gemyss.
 Jeg tidt har hørt en Fabel om en Kat,
 Som blev et Menneske, men dog bed Muus.
 Man kan ei reent fornegte sin Natur;
 Saaledes kommer Lysten over mig
 At bide Mennesker, nu hist jeg seer
 Det skønne, hvide Dwindfolk under Træet.
 Ha, hvilke Arme! hvilke Hvalvinger!
 Hvor Nafften spalter fyldig sig og hvid!
 Jeg bringer hende med mig til min Søn,
 Og hvis han ei er bleven reent en Gief,
 Saa spiser han med mig den smukke Kone;
 Thi hvis min gamle Mund i Band kan løbe
 Ved Synet af en saadan lækker Dvie,
 Hvad maa da ikke hans, det unge Blod?

Amine

kommer heftig og forvirret.

Hvor er han? hvor?

Hulla.

Hvem søger du?

Amine.

Min Ven!

Hulla.

Beskriv mig ham! maaskee jeg kiender ham.

Amine.

Forvandlet sort ved sneedig Hexekunst,
Men kiendt af mig i hver en Skikkelse.

Hulla.

O, er det ham? ham kiender jeg!

Amine.

O, Himmel!

Hulla.

Og han er sort; hvad Sorthed anbelanger,
Saa finder du paa hele Jorden ei
En mere deilig Ælsker. Han er sort
Som Blæk, som Rømrøg; og du veed, hvor det
Er vanskeligt at farve ægte Sort.
Men han er ægte, det jeg lover for,
Han gaaer ei af i Vasken.

Amine.

Bring mig til ham!

Troer du, han elsker mig endnu?

Hulla.

Et Spørgsmaal?

Han spiser dig vist op af Kiærlighed.

Amine.

Plumpt er dit Udtryk, gamle Kone! men
Dog kraftigt, tyder vel den Siælens Higen,
Den Vængsel efter sød Besiddelse
Som fylder det forelskte Bryst.

Hulla sagte.

Hun snaffer

Om Siælen, jeg om Legemet.

Hoit.

Saa kom da,

Mit smukke Barn! men løb dog ei for stærkt.

Du kommer tidsnok. Mine gamle Been

Kan ikke følge dig.

Sagte.

De Dævels Skoe

De trykke mig. Jeg har min Levetid

Omløbet her barbenet, og nu maa

Jeg trække Skoe og Strømper paa hver Morgen.

Min Gud! hvad skal man sige? Man maa tude

Jo med de Hunde, som man er iblandt;

Men gøre dog et lille Rattespring

Imellem efter en velsignet Muns.

Hoit.

Kom du, mit Barn! du er en Læfferbidfsken.

De gaar.

En gammel vedhændkrandsat Ruin.

Hurlibursli ligger uden for den paa en Græsbænk, som Morian.

Chor af Skoutrolde.

Uf, Tumbernunkel er død, er død! Vor graa, vor skiæggede

Fader,

Som sad saa ærværdig i Skovens Hal paa den svamp-

bevorede Træstub,

Dg lærte saa snildt af Bambusrør den høithenflingende

Fløite

Klogtigt at skære, med Proppen af Bøx, og med Huller
 — af, han er borte!
 Han griner ei meer i Maaneskin, naar vi paa Sandet ved
 Hulen
 Hoppende trampe den lystige Dands. Han loffer ei meer
 med sin Stemme,
 Grædende spædt som det flynkende Noer, som den graadige
 Krokodille,
 Natvandrerer hen, hvor vedbendfrandst en Muur sig hæver
 bag Busken.
 Saa svinger jer nu i treleds Ring, og dandser ham
 Dødningedandsen,
 Og høiner ham Graven med skjøren Sand, og feier den
 over med Svandsen!

Hurliburli.

Gaaer bort! I ere kun ringe Folk; mig skæmmer nu eders
 Omgang.
 Hvi skriger I her mig Dreng fuldt, forstyrer min evige
 Længsel?

Choret.

Fornøier dig ei en hiertelig Sang, vor Trostab ei til din
 Fader?

Hurliburli.

Ei, Fader mig hid og Fader mig did! derom var meget
 at sige.

Choret.

Nu nu! hvor stolt han er vorden med eet, fordi han blev
 til en Morjan!

Hurliburli.

Som Menneske nu jeg pleier ei meer med jer det forrige
 Venskab.

Choret.

Hvad vinder du da, ret egentlig talt, fordi du falder dig
fornem?

Gav Feen dig meer af fielden Forstand og fleer udmærkede
Dyder?

Hurliburli.

J Dosmere! siger, hvad har da vel Dyd med Fornem-
heden at gjøre?

Forstand? jeg bruger min Skriverskarl, han pudser mig
Tanker og Støvler.

Choret.

Og, Kære! hvori da, siig os, bestaaer dit høitudmærkede
Væsen?

Hurliburli.

Jeg skuer med Smil paa Pøblen ned med min stivhalsede
Nakke.

Choret.

Stivhalsen blev da dit arme Skrog i din Hovmodigheds
Trækvind?

Hurliburli.

Jeg fører beskienket fra Gildet hjem, mens Pimperen
snorker paa Gaden.

Choret.

O, Jammer, at ei han fik Bogn som du! for Resten er J
jo lige.

Hurliburli.

O, var jeg dog kun et adeligt Blod! det er min hele
Befymring.

Choret.

En Skovtrold, Ven! er et nobelt Dyr; derpaa er Intet
at flage.

Men hvormed dræber du nu din Dag? Du kæmper og virker for Staten?

Hurliburli.

Ja vist, jeg venter, til Aftenen kom, da dannes Smagen, min Kære!

Choret.

Og hvilken Smag? du Herlige, sig! jeg længes meget at høre.

Hurliburli.

Bed flittigt Lærning= og Leslespil jeg danner Smagen for — Maden.

Choret.

Godt! velbefomme dig, naar du har spist! Vi vil dig ikke forstyrre;

Du trænger maaskee til en Middagsluur, for ret i Aften at glimre?

Nu kommer, Enhver! og lader os gaae, og takke Pan med sin Fløite,

Som skiuler med Hæf og skygfuld Skov os for det sminkede Bæsen.

Saa heller dog Dyr med dygtige Kløer, som vel kan færdes og stride,

End, skaldet, et latterligt Kræ paa To, som har kun Menneskenavnet!

Choret gaaer.

Hurliburli alene.

Man prale maa lidt, saa længe man kan. Gud hielp mig fattige Stymper!

Jeg Menneske blev, men Pungen er tom, og Mennesket trænger til Penge.

Hulla kommer med Amine.

Hurliburli.

Men, Himmel! hvad bringer min Moder der? O, nu for-
staaer jeg min Længsel!
Ja ja! her er min Siæls Ideal; jeg føler klart, det er
hende!

Hulla.

Reis dig af Sofaen, dovre Knekt! gjør Plads for den
yndige Frue!
Jeg har den Ære, min Raadige! her min Søn dig at
forestille.
Det undrer dig vel, at jeg saa ung har alt saa gammel
en Ræfel;
Men vide du maa, ham Storken har bragt, da jeg var
liden af Alder.
I Morgenlandet man modnes snart, det virker Solen og
Maanen;
Der bliver Moder man tidt, min Tro, før end man rigtig
er Pige.

Sagte til Hurliburli.

Hvad synes dig om den læffre Steg?

Hurliburli.

O, hvilken blomstrende Fylde!

Hulla.

Hvad? løber alt Tænderne dig i Vand? Vel! hende, Søn!
skal du nyde.

Amine,

der sværmerisk har stirret paa Hurliburli, nærmer sig ham
høitideligt, og siger:

Jeg kiender dig igiennem dine Kopparr.

Til Hullu.

I Fald du havde ret et Ansigt kiært,

Et herligt Ansigt, ei blot regelret
 Med Dine, Læber, Næse, Kind og Bænde,
 Men hvori Siælen, Hiertet speilte sig —
 Blev det dig ikke ligesuldt elskværdigt,
 Om ogsaa Sygdom overtraf det med
 En hæslig Skorpe?

Hulla.

Skorpe? nei, mit Barn!

Jeg gammel er, og jeg har svage Tænder,
 Jeg kan ei gnave Skorper.

Amine

til Hurliburli.

Smil, min Ven!

Hurliburli undseelig.

Jeg vilde gierne smile; men min Mund
 Har den fatale Egenskab, den vides
 En Smule alt for vidt ved Smilehullet.

Amine.

Dit Trylleri ei bringe skal Amine
 Til dum Fortvivlelse. Selv som en Mor
 Er du mig fiærest dog af Alt i Verden.
 Nu er mig Mørket, hvad før Lyset var,
 Og jeg forelsker mig i denne Sorthed.

Hurliburli.

Ja, jeg er dig uendelig forbunden.

Amine.

Naturen har bestemt Modsætninger
 Til huld Forening. I en Harmonie
 Af sød Forskiellighed bestaaer kun Skønhed.
 Troer du, at Rosens Purpur vilde brænde
 Saa deiligt som det gjør, naar Knoppen skulstes
 Ei af den grønne, mosbegroede Larve?

Gaaer Diamanten ei sin rette Glands
 Først underlagt sit dunkle Følge?
 Min Haand er hvid, men læg den nu paa din,
 Som er saa stor og sort, og siig mig: blev den
 Ei nu een Gang saa hvid, een Gang saa lille?

Hun trykker ham sagte med Haandfladen over hans Haand.

Hurliburli skælvende.

Jo, det er ganske sandt.

Sagte.

Mit Hierte sidder
 Mig i min Hals. O, hvem der turde kysse!

Hulla sagte.

Nu troer jeg, Gud forlade mig! han bliver
 Forliebt i Stegen, vi skal spise!

Amine lytter.

Stille!

Et Jægerhorn? O, den forhadte Klang!

Agib udenfor.

Her er hun! hun er her i Hvælvingen!

Amine.

O, stul mig, elste Ven! forsvær Amine!

Hurliburli bange.

Jeg tør ei; see, der kommer han med Sværdet!

Agib styrter ind med Folge.

Agib.

Her er hun! Min Amine! vi har søgt dig
 Forgieves længe. Allah være prisat,
 Jeg har dig atter! Du er bleg, forvirret?
 Saa taus? Du skælver? Af, det er naturligt.

Til Hulla.

Tag dette Guld for eders Giestfrihed!

Han kaster en Pung med Guld paa Sofaen.

Og følg mig nu, min Elskte! det er jilde.

Amine bedrøvet.

Jeg følger dig; men kommer snart igien,
for at besøge disse gode Folk.

Agib venlig.

Det maa du gierne.

Amine

smertelig til Hurliburli.

Nu Farvel!

Hurliburli

med dum Forbauselse.

Farvel!

Agib og Amine gaae med Følge.

Hulla

efter et lidet Ophold, arrig.

Det kan man kalde da, gaae Glip af Stegen!

Det kan i Regningen man kalde Stregen!

Hvad skal jeg med de dumme gule Penge?

Hurliburli.

Jeg af Fortvivlelse mig kunde hænge!

Men Pengene har hiemme mange Steder;

Hvo mistet har sin Pels, behøver Klæder.

Hulla

forvandler sig om igien til Skovtroldinde.

Gid Pokker gaae i disse Klæder mere!

For hvem vel skulde jeg mig nu genere?

Hurliburli.

O, kunde jeg, som du, mig atter skabe

Til Skovtrold, mig i Gederkoven tabe!

Nu maa jeg gaae ved Bækken her og fiske,
 Og trøste mig ved Rattergalens Klukke.

Hulla.

Gid Fanden være Menneske, naar Dyr
 Man være kan!

Hurliburli.

Hvor salig er en Tyr
 Mod mig! den gaaer i Kloveret og æder,
 Fulgt af de landlige, de stille Glæder;
 Jeg flakker nu med et bedrøvet Sind,
 Og al min Trøst er Suk i Maaneskien.

De gaae ind i Ruinen.

Chor af Skovens Alfer.

Det, som Læseren vil vinde, hvis han ynder dette Digt,
 Det vil vi ham her forkynde: Først, naar han i Skoven
 gaaer,

Før at plukke brune Rødder i den grønliggule Høst,
 Bise vi ham Hasselbussen, fuld af modne Rieærnesfrugt,
 Ryste ham dem ned i Hatten, skære ham en froget Riep,
 At han drage kan den høie, fulde Dvist til Jorden ned.
 Vil han sig om Somren bade i den klare Sølvflod,
 Bise vi ham bedste Steder, hvor til Bryttet Bølgen naaer,
 Og hvor han paa Silkesandet flytte kan den nøgne Fod.
 Gaaer han med sin Elskerinde sværmerisk i Baarens Lund,
 Trække Sløret vi fra Maanen, holde fast i Tømmerne
 Østens Bind, som vil forstyrre Hjertets hulde Sværmeri.
 Rosenkrandsen skal vi flette til den unge Rosenbrud,
 Overtale Rattergalen til at slaae sin bedste Sang.
 Men hvis I paa Næsen trække selvfløgt af vort fiæffe Digt,
 Skal vi stene jer med Olden, med Kastaniens haarde Skal,

Dybt forvilde jer i Mosen, hoppende som Lygtemænd,
Styrte jer af natlig Ganger, sætte os paa bredden Ryg,
Og som Marer eder ride, til I faae et bedre Sind!

Skrubtudserne i Dammen.

Brefefefex! foax, foax!

Alferne.

Ha, hvem er I?

Skrubtudserne.

Vi er Græker, Fallil!

Som vel du høre paa Maalet kan.

Brefefefex! foax, foax!

Man kalder os Kritikflere med.

Vi var ret nette Bogfinker tilforn,

Men nu forvandlet til Skrubtudser, af!

Bed Dovenskabs, ved Forsængeligheds

Og ved Misundelsens Trolddom.

Nu vi, koldhiertede Tudser, min Tro,

Bytted med Kryben vor lystige Flugt.

Skarpsindighed er vort Fag, som du seer;

Thi spile vi Gluggerne dumt og sløvt,

Og fatte med Hændernes dobbelte Par

Ket grundigt Alt, medens sværmerisk fun

I Alfer svæver i Lusten.

Alferne.

Hy, hvilke hæslige, rynkede Dyr!

Kommer frem for Lyset, og lader os see,

Hvad I med Hænderne fatte saa fast!

Det tykkes os Mudder og Sliim fun.

Skrubtudserne.

Hvad Mudder og Sliim? dertil vi er nødt:

Vi grave ved Roden, gaae grundigt til Bærfs.

Med Blomster og Frugt i den gængende Top,
Med det Fias har vi Intet at gjøre.

Alferne.

Kommer frem!

Skrubtudserne.

Brefefefex! foax!

Nei, Lyset blænder! Helst fraade vi vil
Vor Gift bag Fordommens fugtige Steen.
Og vi besidde den siældne Kunst
Det yndigste Maanestkinslandskab strax
At gjøre væmmeligt. Dammens Speil
Vi fylde med Blærernes boblende Bind.
Dog flinger det lærdt, naar med Kiæverne vi
Gientage vort Sludder med Velbehag:
Brefefefex! foax, foax!

Alferne.

Hvi fraader I der det slimede Skum
Paa Rørets tynde, dets vindige Blad,
Som vifter heden og deden?

Skrubtudserne.

Hvad? falder du Siv med Slimskum paa
Vort Ilgeblad, du letfærdige Svend?
Brefefefex! foax, foax!

Alferne.

Foax! foax! ha, sød Melodie!
Saa gvækter I vel for den gode Smag
Brefefefex! foax, foax?

Skrubtudserne.

Ja, vare vi ellers vel Tudsere i Kiær?
Vi lære selv Rattergalen at slaae;
Men ei det hovmodige, stolte Kræ
Bil gaae paa Syngeskolen hos os,

Dg derfor da hade vi hende tilgavns.
 Brefefefex! foar, foar!
 Har du ei hørt om Peer Dyes Frø?
 Saaledes kaldes vi hist og her,
 Fordi vi er grove som Dyer; men af,
 Ei nær saa store disværre! thi spiilt
 Forgieves med den pralende Vind,
 Vi briste som Bobler i Vandets Skum.
 Af, Villien er god, men kun Evnen svag!
 Brefefefex! foar, foar!

De synke ned i Mudderpolen.

Alferne.

Ret det flinger melancholisk at høre disse Tufers Qvæf
 I den stille Dam bag Skoven, mens til Hvile Solen gaaer,
 Dg det røde Taarn i Skyen hæver sig fra Borgen hist.
 Slige Dyr maae ogsaa være; Svampen maa paa Egen
 groe,
 Gedehamsens Mund maa hafte daglig i den modne Frugt,
 Ruften sætte sig paa Staalet, Fregnen paa en Liliefind.
 Hvad var Ryset uden Skygge, Skønhed uden Hæslighed?

Doctor Duban.

Sultanens Sal.

Machmud. Veziren.

Machmud.

Hvor er min Søn? Dmsværmer han endnu
I Baarens Dale, bygger Blomsterhytter
For sin Slavinde, klædt som Hyrdedreng,
Dg gjør sig latterlig for alt mit Rige?

Veziren.

Nei, store Sultan! mens din Arm betvang
Oprørerne, hiin Side Bierget, har
Den fiælske Agib vundet sig et Hierte,
Har bragt Amine med som sin Fyrstinde.
De vente kun paa din Befaling, Herre!
For at nedkaste sig for dine Fødder.

Machmud.

Det haster ikke.

Veziren.

Himlen paa din Pande
Formørkes; byder du din Slave gaae?

Machmud.

Nei, du kan blive, Hagi Hassan! See,
Jeg trænger til Fortrolighed, og du
Har endnu ei bedraget mig.

Beziren.

Umuligt!

Machmud.

Dit Hoved har formodentlig ei Lyst til
At kneise paa mit Harems Palissader!

Beziren.

Ei Frygten blot, men fri Taknemlighed
Mig binder for min Levetid til dig.

Machmud.

Ja ja! jeg troer det nok. Men Frygten er dog
En skønne Ting. Ei sandt, min gode Ven?
Du veed, at mine sorte Gildinger
Forstaae med Lethed, med en sjelden Kunst,
At fappe Hoveder med deres Sværde,
Som Løg af Stilkene med Gartnerknive.
Naar allermindst det troedes, saae man tidt
En lystig Skielm, der knælte for min Throne,
At standse midt i Strømmen af sin Smiger,
Fordi hans Hoved midt i Meningen
Fik Forsald, rulled hen ad Divansgulvet.
Nu, blegn kun ei! jeg siger det kun saa.
Du er mig tro, jeg veed det. Men en Fyrste
Bør selv i Bennen see en mulig Fiende.
Du er mig nyttig, du er tapper, flog;
Frygt ei, naar du er tro!

Beziren.

O, ædle Herre!

Machmud.

Hør, Hagi Hassan! troer du virkelig,
 At Agib er saa taabelig, han synes?
 Troer du i Sandhed, det fornøier ham
 At gaae paa Jagt, forlystes i sit Harem,
 Forelske sig, og drikke Vin i Smug?
 Mon ei det er en Maske, for at dylse
 Min Tvivl i Slummer? mon det ei er Banghed?

Beziren

ryster paa Hovedet.

Machmud.

Han veed, at jeg lod mine Brødre dræbe,
 At ingen Fordom om beslægtet Blod
 Oprører mit. Han er min Søn; nu vel!
 Han kan ei arve mig, før jeg er borte;
 Men derfor just han kan mig ønske Døden.
 Og kunde han ei troe, jeg aned eengang
 Det stille Ønske? hm? og da dog Ønsket
 Først kom fra ham, fik selv et lignende?
 En ung Belysting uden Stolthed, Ære?
 Han seer ei ud dertil. Sundt er hans Legem
 Og stærkt; hans Blik er frit, han skuer frekt.
 Han undgaaer mig.

Beziren.

Nei, du bedrager dig.

Agib er god, han elsker dig som Søn;
 Men da han seer, at du vil herske selv,
 Saa trænger han sig aldrig frem. Hans Aand
 Er munter, ei udsvævende; men gierne
 Vil han dog plukke hvert et Ungdomsblomster.
 Han elsker dig.

Machmud.

Hvad elske? kommer du

Nu atter med et europæisk Ord?

Et Riætterord! En Saracen maa hade,
Hvis ikke, nyde kun, og kraftig bruge.

Fortænk du mig i, at Agib er

Min Siæl til Byrde? Jeg er Sultan; vel!

Man kalder det en fielden Lykke — ha,

Den er indskrænket til et ringe Liv;

Den mindste Træl kan strax mig røve den.

Og nu en Søn, som sikkert gaaer og lurar

Paa Timen, naar min Klokke slaaer; hver Morgen

Betragter mig opmærksom, for at see,

Om Tidens Finger med endnu en Rynke

Har tegnet mig; for gierrigt at beregne

Hvor mange Skridt jeg har endnu til Graven —

O fy!

Beziren.

Nei! Agib er en Philosoph.

Hvad har han at misunde dig? O, Himmel!

Et møisomt Liv. Du vaager for os alle,

Du kæmper, tænker, overveier, dømmer.

Den Ringeste, jeg kiender i dit Rige,

Har mere Ro, meer sand Lyksalighed,

End du. Der skal et eget Hierte til

At finde sliq en Stilling lykkelig.

Høimodig, stor maa Siælen være, Wren

Maa gaae den over Nydelsen. Ung Agib

Er vakker, god; men at han skulde ønske

Ein ørkesløse, blomsterrige Glæde

Forvandlet til et natligt Slid for Wren,

Det troer jeg ham ei til.

Machmud.

En Sommerfugl!

Beziren.

Og troer du, Sommerfuglen havde Lyst til
At prøve Ornen's Flugt? Saa lad den roligt
Da slagre dybt i Havens Blomstergange
Fra Busk til Busk, mens Ornen i sin Storhed
Hensuser giennem Luftens høie Strømme.

Machmud.

Om, Hassan! der er Noget i dit Billed:
Jeg føler mine Kløers, mit frumme Næbs,
Min Binges Kraft. Han troer forsængelig
Sig af sin skønne Spindelvæbevinge.
Vel, lad ham slagre!

Beziren.

Bil du see hans Brud?

Machmud.

O ja! i Morgen eller Overmorgen.
Nu vil jeg hvile paa min Dagsforretning.
Dog, send mig hid den Doctor, denne Duban!
Man har fortalt saameget til hans Roes.
Jeg har forskrevet ham, og længe's efter
At see hans Underværker.

Beziren.

Vel, min Sultan!

Machmud gaaer.

Beziren seer efter ham.

Ha, du en Orn? en feig, en lumsk Hyæne,
Forvart kun bag min Klogskab's faste Stænger.
Han var i Krigen med — i Teltet bagved,
Og troer, han kommer fra et vundet Slag.
Jeg tænker, vaager for ham, og han mener,

Det er ham selv. O, lovet være Allah,
 Som gav ham Eløvhed og Forsænglighed,
 En Mundkurv for hans Grumhed! Men, i Sandhed
 Det er en farlig Post at være Bogter
 For slikt et Dyr, og ingen Morgen veed jeg,
 Om næste Aften jeg paa Sengebolstret
 Mit trætte Hoved hvile skal, hvad eller
 Om det skal smile blegt i Maaneskin
 Paa Portens Stænger. Agib, ædle Agib!
 Mit Haab staaer kun til dig. Og vilde du,
 I Forbund med min gamle Broder Duban —
 Men — det er Agibs Udelmodighed,
 Som skienker denne grumme Schakal Livet.

San gaaer.

En anden Sal i Paladset.

Agib. Doctor Duban.

Agib.

Jeg seer det tydeligt, det er forbi,
 Hun elsker mig ei meer. Af, alle disse
 Smaaglæder er forsvundne! Disse Perler
 Af Elskovs første Morgendug, som Solen
 Med sine mindste Glimt forvandlede
 Til Diamanter — tabt er deres Glands,
 Og Haabets Grønt, som bar dem — visstent Straa!
 Dog tykkes mig, det er ei Utroskab,
 Som vender hendes Hierte; meget meer
 En fælsom Eiaelens Vildelse. Af, Doctor!
 Tal, trøst mig! er der Haab?

Duban.

Nu, hvorfor ikke?

Dg i det Mindste Haab for Videnskaben.
Tilfældet er besynderligt; du siger,
Hun sukker for en Mor?

Agib.

Et hæsligt Dyr,
Meer liigt en Skovtrold end et Menneske.
Dog sukker hun, og nævner ømt hans Navn.
Hun klæder sig i fulsort Floil; sit Kammer
Lod hun betræffe med det sorte Bai,
Dg først om Natten sværmer hun i Skoven.

Duban.

Det samme gjør jo Uglen, og man kalder
Den i Europa dog Viisdommens Fugl.
Forelsket i en Mor, naar man besidder
Saa smuk en Tyrste, synes Raseri;
Dog — Elskov, Raseri er Videnskaber,
Som staae hinanden nær. Hvo drager Grændsen?
Geniet nærmer sig Affindigheden,
Dg dyrist Dumbhed er ei meer befindig.
Her træffe vi maaskee Foreningspunktet.

Agib.

O, Duban! hvis du kiendte mine Qvaler!

Duban.

Min Prinds! maaskee det var det Naadeligste,
I Fald jeg tog dig selv lidt først i Guur.
Hvorledes? du er sværmerisk forelsket?
Tilgiv min Driftighed, det er en Daarskab,
Dg reent ud talt, puer Egoisterie!

Agib.

Du spoger!

Dub an.

Egoisterie, ei Andet!

Hvad i al Verden har bestemt dig til
 At hænge ved en enkelt qvindlig Gienstand?
 Er der i Hjertet, Lever, eller Lunge,
 Indvolde Noget, som befaler Sligt?
 I Blodet, Hiernen, Nerverne, Rygraden?
 Du er en Mand, som ønsker dig en Kone,
 Det er naturligt. Du er Asiatic
 Og Fyrste, ønsker fleer, og faaer dem. Vel!
 Hvad foreskriver dig den rette Grændse?
 Din egen Sundhed, eller dine Luner.
 Men at forhippet kun du er paa een,
 Og sukker, sværmer, spilder dine Kræfter,
 Og glemmer, hvad der er langt mere vigtigt:
 Tillad mig det — det er urimeligt;
 Gensidigt Sværmeri, en Bane til
 At faae sin Billie, som forfælet Barn;
 Og gaaer det vidt — hvad da? en fix Idee,
 Det første Skridt til den Afjindighed,
 Som nu du selv beklager hos din Kone.

Agib.

Saa grusomt du angriber Kiærligheden?

Dub an.

Nu, den er sød, som mangen anden Gift;
 Men hvad er Gift? en stærk eensidig Virkning,
 Som hæver og forstyrrer Rigevægten.
 Er Elskov ei det samme? sløver den
 Ei Mennesket for andre Nydelser?
 Og hvor den tidt er smagløs i sit Balg!
 De skielmske Franker male derfor rigtigt
 Den som et Barn, en Dreng, en Blindebuk

Med Bind for Diet. Leges Blindebuk,
 Saa griber man saa let en hæsliq Mor,
 Som deilig Prinds. Du maa forlade mig,
 Jeg finder dig ei selv just meget langt fra
 Din Kones Tilstand.

Agib.

Og hvad vil du læge,
 Naar du foragter det, du kaldes for?

Duban.

At Hæslighed udstikker ægte Skønhed,
 Jeg siger dig, det er et fiøldent Syn.
 Hvor stort et Udslag for min Videnskab,
 Først psychologisk ret at undersøge
 Aarsagen til en sliq Tilbøilighed,
 Og hvad der virker den forrykte Pathos!
 Maaskee en Feil i Diet's Retina,
 Hvor dog desuden Alting staaer forkeert,
 Og skues rigtigt først af Siælens Die;
 Hypochondrie; maaskee for begsørt Blod,
 Som vækker hendes Elskov for det Corte.

Amine

kommer, og siger sagte:

Hvor tung, hvor bitter er Forstillelsen!
 Men skændig Magt undskylder Trostabs List.

Seit.

Tillader du, min fyrstelige Herre!
 At Hurliburli, Moren, som vi saae
 I Skoven, og som hused os, maa tiene
 Mig i mit Palads mellem mine Slaver?
 Han kommen er fra Skoven med sin Moder
 Til Hovedstaden, er et ærligt Skrog.
 Hvo nænner vel at afslaae sliq en Bøn?

Agib

sagte til Duban.

Du seer, hun har kun denne Mor i Hov'det.

Duban.

Hu vil hun have ham i Huset med,

Det er naturligt.

Agib.

Skal jeg føie hende?

Duban.

O, hvis du fører hendes Dnske, Herre!

Da vil hun sikkert være dig forbunden.

Agib.

Hun rører mig, den arme Sværmerinde.

Af, hun er syg, fortvivlet! Hvilket Bærf

Af salig Uskyld, af Blusærdighed,

Har her Naturen nedbrudt!

Heit.

Min Amine!

Hvorledes er det?

Amine.

Godt! Jeg elsker dig

Ret inderligt.

Hun klapper ham koldt.

Agib.

O, lad det heller være!

Duban leer.

Undflyer du hendes Favnetag? Fyrstinde!

Han er dig utro.

Amine.

Hvem er du?

Duban.

En Doctor.

Amine.

En Spøgedoctor?

Duban.

Nu, ſom det kan falde.
Lidt læger bittert Spøg den ſyge Alvor.

Agib.

Jeg lider ei den Spot og denne Stiflen
Paa menneſkelig Svaghed, mindſt paa Qvindens.

Duban heftig.

Ha, helſt paa den! — Ei ſandt, min ſkionne Frue!
Du elſker Poefie, de ſkionne Kunſter?

Amine.

Særdeles har jeg yndet det. Ei mere;
Nu ſvimler jeg.

Duban.

Der har vi det! Jeg vil
Da med din Mands Tilladelse ſtrax ſkrive
Dig en Recept, ſom lyder: Recipe
Et Kiøffenforflæd, brug en Forſkærkniv,
Rør Bellinggryden, ſuur med Spinderoffen!

Sagte til Agib.

Jeg finder hendes Sygdom mere farlig,
End førſt jeg troede; thi det er en Galſkab,
Som kommer af forſkruet Jølsomhed.
Forfængelighed, Andet ei! Hun ſtirret
I Maanen har, har grædt, philoſopheert
Om Siælens Salighed, om Dod og Liv,
I Stedet for at koge Høns med Gryn
Og ſpinde Bomulds-garn.

Agib ſtolt.

Hun er Fyrſtinde.

Dub an bukker.

Saa var der Raad endnu: hun kunde pynte
 Sit Legem, see i Speilet, vaske sig
 I Mandelmelf, omskifte Hovedtøi
 Tre, fire Gange daglig, smidske venligt
 Til Slaverne, og sætte Blomsterpotter
 I Vinduet. Jeg sværger dig, min Herre!
 Elig Daarskab havde været mere let
 At styre. Denne fiender jeg desværre!

Et Bud

kommer; til Duban.

Den store Sultan falder, Doctor Duban!

Dub an.

Paa Diebliffet.

Agib.

Du forlader os

I denne Tilstand?

Dub an.

Giver du mig Fuldmagt

Til at behandle denne Patient,

Som jeg fornødent finder det?

Agib.

Alt, Alt

Tilstaaer jeg dig, i Fald du redder mig

Min Edelssteen.

Dub an.

Jo haardere den er,

Jo haardere maa Elibesandet være.

Agib.

Kun ei for haardt!

Dub an.

Hvad haardt? I onsker jer

En Kniv, som bort kan skære døde Kød,
 Og undres endnu over, den er skarp?
 Vi bruge skarpe Instrumenter, Herre!
 I vort Bestik. Saaledes maa det være.
 Bed Himlen jer bevare for en Doctor,
 Som giver eders Kone Havresuppe,
 Biolsirup og Pebermyntefager!
 Den gamle Sultan falder; jeg er Slave.

• Han bukker, og gaaer.

Agib kærlig.

Amine!

Amine.

Grumme Mand! du overlader
 Din Havn til denne fremmede Forbavne?
 Tag dig i Agt! hvis det gaaer løs paa Havn,
 Da er jeg frygtelig.

Agib.

O, min Amine!

Tro mig, jeg føler Medynk med din Svaghed.

Amine.

Hvad Svaghed? Medynk? jeg er ikke svag,
 Og trænger ei til Duf! Du trænger til den,
 I Fald du understaaer dig —

Agib.

Understaaer?

Er denne Tone pænselig for dig?
 Har du omskiftet reent Natur? Med Unde
 Kan du beherske mig, men ei med Trods.

Amine.

Jeg sætter Trods mod Trods.

Agib.

Ha, skionne Sphinx!

Saae jeg dit Ansigt kun, og skulde du
 Mig Lovestøerne?

Amine.

Jeg hader dig,
 Og skælv, i Fald du turrer mig til Brede!
 Jeg kiender dig og dit Bedrageri!

Hun gaaer.

Agib.

Det gaaer for vidt! Affaldet Rosen er,
 Og Hækken staaer igien — en Tornebust.

Machmud

kommer branten.

Han kommer ei, saa maa jeg vel umage
 Mig hen til ham. Jeg har en hæsleg Hoste,
 Som nogle Dage alt har plaget mig.

Agib

hilser koldt ærbødigt.

Min Fader har forkølet sig?

Machmud.

Det spørger

Du med et undertvungent Smil, min Søn?
 Og bittert smiler Agib ad sin Fader,
 Fordi han er upasselig?

Agib.

Min Fader

Uvender Alt paa sig. Jeg tænkte ei
 Paa dig derved.

Machmud.

Det troer jeg nok; du tænker
 Vel sjelden kun paa mig.

Agib tier.

Machmud.

Og naar det skeer,
Saa gad jeg vide Tanken. — Nu? hvi tier
Du studs? kan du ei svare?

Agib.

Slig en Tvivl
Tilsteder intet Svar, den lammer Tungen.

Machmud opbragt.

Tal!

Agib.

Doctor Duban gif til dig, min Sultan!
Han bringer sikkert Hyldefast for Hosten.

Machmud.

Beed du, at dette Sværd kan dræbe dig?

Agib.

Berøv mig kun det Liv, du skienkte mig,
Saa viser du mig første Gang din Yndest.
Hvad skal den leve for, som hades af
Sin Fader og sin Hustru?

Machmud.

Fader! Hustru!

Mig sætter du i Ligning med en Qvinde,
Som du har Mage til i Skoffetal
Til din Forlystelse?

Agib.

Hvad regned du

Min Moder for?

Machmud.

For smuk Slavinde, som
I Tilgivt med den Tidsfordriv, hun skienkte mig,
Gav mig en Søn, og det var ei det Bedste.

Agib vil gaae.

Ha - min Nærværelse forbittre dig.

Machmud.

Du fieder dig, for du er orkesløs.

Agib.

Giv mig Forretninger! giv mig en Hær!

Jeg iler mod Rebellen, og jeg finder

Min Død.

Machmud.

Hvor du er bleven fiæf paa een Gang!

Jeg har alvorlige Forretninger,

Som du kan dele. Gaf til min Bezir,

Hielp ham med vanskelige Regnskabsager!

Det spreder Sindet.

Agib.

Undskyld mig, min Sultan

Lad dine Slaver regne dine Brøf,

Jeg føre vil din Hær i hele Tal.

Machmud.

Mod hvem?

Agib.

Mod Fienden!

Machmud.

Du er aabenhjertig!

Og hvilken Fiende?

Agib.

Den, du har i Hjertet,

Mistankeføs føle hemmelige Diævel,

Kan jeg saa lidet som du selv betvinge.

San gaaer.

Machmud.

Har man seet Mage til sliq en Forbryder?

Han hader mig, sin Fader; det er klart.
 Jeg give dig en Hær? saa var jeg værdig
 At falde som et Jaar for Slagterkniven.
 Det er besluttet, han maa bort, maa bort;
 Men paa en skikkelig, anstændig Maade,
 Som ingen Opsigt gjør. Der kommer Rægen.

Duban kommer.

Min Sultan kaldte; men jeg traf dig ei
 I dine Bæreller — tilgiv din Slave!

Med Lune.

Befaler du, at jeg skal faste mig
 Paa Maven?

Machmud.

Lad kun være! Der er Ingen,
 Der seer din Høflighed, foruden jeg,
 Og jeg er overtydet om din Trost.

Duban.

Særdeles naadig!

Machmud.

Hør, min gode Duban!
 Man siger, du er stærk i fiendne Curer.
 Hvor Livet svæver mellem Død og Frelse,
 Der pleier man at kalde dig til Hielp,
 Som en erfaren, uforsærdet Lods
 I Havsnød mellem blinde Skæer. Man siger,
 At du har reddet mangt et Liv fra Døden;
 Saa, tænker jeg, forstaaer du ogsaa sikkert
 At styre Farten modsat, naar det gielder.

Duban.

Den Fart er ikke vanskelig, min Sultan!
 Til Modgang har Naturen stedse Medbør.

Machmud.

Hvor har du lært din siældne Rægekunst?

Duban.

Vi Lærde fødes ikke som I Store
Til vore Fortrin, maae erhverve dem
Bed hvad man kalder Glid. Det har jeg da
En Tidlang ogsaa gjort. Dog, Lykke maa
Der til i Alt; og derfor gav Naturen
Da ogsaa mig et Greb paa denne Kunst,
Hvorved det Vanskelige blev mig let.
Jeg pleier ei at prale, veed Enhver,
Men ærligt vil jeg dog betro dig det,
Min store Sultan! at om selv mit Hoved
Blev hugget af og fastet i et Fad,
Saa har jeg lært, at lade Hov'det tale
End mere fløgt, end da det var paa Kroppen.

Machmud.

Det finder jeg særdeles unaturligt.

Duban leende.

Nu, hvorfor det? Man hører jo saa ofte,
At Kroppen taler uden Hoved, Herre!

Machmud.

Det glæder mig i dig at have fundet
En Mand, som eier Kløgt til hvad jeg ønsker.
Jeg har en Søn blandt mange, skøndt den ældste
Mig lidet fæer; sandsynlig er han ei
Min Søn engang, thi Agib's Moder Zandra
Var heftig og letsin dig, havde meget
At tale tidt med Havens Gartnerslave.
Mig ligner han saa lidt, som Natten Dagen,
Seer stedse paa mig med et vrangent Blif,
Og reent ud sagt — han lurar paa min Død.

Nu har jeg Magt at fælde ham, forstaaer sig,
 Saasnart jeg vil, og det ved Slavesværdet;
 Men jeg vil ingen Opsigt gjøre med det,
 Da dog jeg gielder for hans Fader, seer du!

Duban.

Det kan jeg tænke.

Machmud.

Hvis blandt dine Kruffer
 Maaskee nu fandtes een med sliq en Saft,
 Som ikke styrker, men fortærer Livet —

Duban.

Jeg har en saadan Saft.

Machmud.

Brug den forsigtig,
 Saa gjør jeg dig til min Livmedicus.

Duban.

Lov mig kun Gæt!

Machmud.

Og hvad?

Duban.

At ingen Anden

Judblander sig i hvad du mig betroer.
 Vi Læger er jaloux som Elskerne,
 Og lider ei Medbeilere.

Machmud.

Bær rolig!

Duban.

Saa du betroer mig Patienten ene?

Machmud.

Gi ene: dig og Døden.

Duban leer.

Død og Læge

Gaae Haand i Haand fra gammel Tid som Venner;
Imellem dem er ingen Jalouſie.

Machmud.

Misbrug ei min Fortrolighed, min Tillid!
Jeg straffer frygteligt, og mærker Alt.

Duban bukker.

Deſbedre lønner du min Tieneste.

Machmud ſagte.

Jeg frygter, at jeg har forlobet mig
Dg handlet overilet; thi hans Mine,
Skiondt undertrykt, miſbilliger mit Forſæt.
Alting kan jæmnes! Gale Hundes Bid
Udsletter man ned hede Jern i Tide,
Dg uforſigtig Alenhed — med kolde.

Han gaaer.

Duban ene.

En ſaadan feig Tyran er ikke ſielden
Blandt Orientens Fyrſter. Mange Koner
Dem ſkaffe mange Born, da deles daglig
Naturens Faderfølelſer, ethvert
Maa hielpe ſig med Lidt, da træffer det
Vel ogſaa til, at Enkelte ſaae Intet.
Ved Brodermord ſteg Machmud paa ſin Throne,
Dg han befæſter den ved Sønnemord.
Mord bliver en Despot ſaa ligegyldig
Tilſiids, ſom Liig og Død en Anatom.
Vel Agib, at han ſaldt i mine Hænder!
Jeg dræber ham med Kaffe; langſomt virker
Den Gift, og Machmud vil en langſom Gift.
Nu ſeer jeg dog, Beziren havde Ret:
Han maa afſted, den gamle, lumſke Synder!

Vil gaae, men vender tilbage.

Men — hm, jeg faaer et Jndfald! mon maaskee
 Gi dette kunde virke paa Amine?
 Vi vil forsøge det. Medlidenhed
 Er ofte første Skridt til Kiærligheden.
 Det drager hendes Phantasi og Tanke
 Fra Moren hen til Agib; og hvis Hiertet
 Er godt i hende, vil det vække Lysten
 Til Udelmod og til Dpoffrelse.
 Vi vil forsøge det Experiment.

Han gaaer.

Amines Bærelse.

Hun synger ved sin Githar.

Hvo lærte mig min Slavelænke bære?

Den Kiære.

Hvor fandt jeg Livets Held og Glædesgaven?

I Haven.

Hvad lod mig Bæk og Rattergale glemme?

Hans Stemme.

Dg landsforviist jeg snart var hjemme.

Jeg fandt min Trøst, jeg fandt min Ro,

Dg folte mig saa fro, saa fro,

I Haven ved den kiære Stemme.

Hvad har forvandlet Salighed til Naget?

Bedraget.

Hvo blandte Malurt i min Glædeskønning?

En Konning.

Hvad er min Trøst i stolten Demantsæde?

At græde.

O, snart skal Lilierne beklæde
Mit kolde Liig i Dødens Slum!
Taalmødig vil jeg, bleg og stum,
Bedraget af en Konning græde.

Hvad ender venligt her i Livet Nøden?

Kun Døden.

Hvad finder hist hos Allah Kiærligheden?

Sit Eden.

Hvad skienkes mig, naar løst er Livets Byrde?

Min Hyrde.

Kom, søde Smerte, mig at myrde!

Jeg smiler; dræb, saa snart du kan!

Du skiller mig fra min Tyran;

I Dødens Eden er min Hyrde!

Duban kommer ind.

Amine

lægger Citharen hen.

Hvad vil du mig igien, du fæle Doctor?

Bil du fornærme mig? Tag dig i Agt.

Duban sagte.

Nu maa jeg dog anstille mit Forsøg.

Soit.

Hyrstinde! jeg vil vise dig, at Duban

Er ei saa slem, som du maaskee formoder.

Opriktig talt, siig, hader du ei Agib?

Amine.

Jeg hader ham, og dig, og Hver, som tvinger

Med Grumhed mig til det Uværdige.

Duban

hemmelighedsfuld.

Nu vel, saa glæd dig! Machmud har besluttet

At lade Agib myrde ved min Haand
 Ved giftig Rægedom.

Amine bestyrtet.

Hans egen Fader?

Duban.

Nu, Fader eller Hustru, min Fyrstinde!
 Det kommer saa omtrent vel ud paa eet.

Amine heftig.

Paa eet? paa ingen Maade! Hvad har Agib
 Forbrudt imod sin Fader? hvormed staaer han
 I Veien Machmud? Han er lydig mod ham,
 Besejdet. Ha, det er en nedrig Grumhed,
 Som den Forhærdede skal bøde for!

Duban.

Fyrstinde!

Sagte.

Konen er dog ei saa gal,
 Som først jeg tænkte.

Soit.

Du har Medynk altsaa
 Med Agib?

Amine.

Medynk? Troer du, Alle har
 Saa følesløs og tyf en Elephanthud
 Som du, hvorpaa ei Noget bider?

Duban

med et godmodigt Smil.

Nu,

I Fald jeg er en Elephant, saa ligner
 Jeg ogsaa deri, seer du, Elephanten,
 At jeg kan skielne. Elephanten træder
 Kornmarker ned, men skræver varsom over

Det spæde Barn, som lægges for hans Fod.
Du agter altsaa dog din Ægteherre,
Dg vil beskytte ham?

Amine.

Ja, mod et Mord,
Dg mod hver skummel Efterstræbelse.
Er Ugib ei en tapper, vældig Ungling,
Skabt til at styre Riget? er han ei
Huldsalig, artig, venlig imod Alle?
Hvordan han har behandlet mig — hvad kommer
Det Thronen ved? hvad kiender Machmud det?
Dg om han vidste det — Jy, myrde ham!
Nei, om det end forløste mig af Nøden,
Dg bragte mig i Ricerlighedens Arm,
J skal ei dræbe ham. Han være nu
Saa haard mod mig, saa frygtelig han vil,
See, jeg tilgiver — for den Riigheds Skyld,
Han har med den, jeg elsker over Alt.
Han elsker mig, det mærker jeg desværre.
Hans Hestighed undskylder Troløsheden;
Nu er det skeet, det vilde Skridt, engang.
Troer ei at lokke mig paa eders Side!
O, hvis han ikke daglig piinte mig
Med Omhed og med hæslig Midfiærhed,
Jeg kunde leve roligt i hans Harem
Dg føle mig ret lykkelig.

Duban sagte.

Hvor findes

En Traad for Ariadne her, hvorved
Hun slipper ud af disse Labyrinthher
Dg sluges ei af Banvids Minotaur?

Heit.

Og hvad er da din Hensigt nu med Fyrsten?

Amine.

Alt, hvad jeg beder om i denne Stund,
Er det: red Agib for i Dag, min Herre!
Jeg skal paa Jagt; jeg lovet har at møde
En gammel, tro Veninde hiit i Skoven,
Og der er ei et Dieblif at spille,
Thi jeg har svoret det. Og kom jeg ikke,
Udlagdes det mig til Koldfindighed
Af Een, som synderligt behersker mig.
Men vær du rolig: Agib skal ei døe!
Baag over ham, bestierm ham til i Morgen,
Og overlad du saa kun Hevnen mig.

Sun gaaer.

Duban.

Saa sært og smagløst blander du, Natur!
Hos Mennesket det Skønne med det Slette.

Gaaer.

Sultanens Divan.

Machmud

alene paa sin Throne. Medens Beziren, Emirene og Folket
forsamle sig, siger han ved sig selv:

En Digter sletter ud med Blæk og Pen,
Hvad han har skrevet i Tilfærdighed,
Som intet duer; Fyrsten bruger Sværd
Og Blod. Jeg gjorde mig kun meer forhad
Paa denne Maade; Agib er maaskee.
Ei heller slet saa slem, som jeg formoder.

Men denne stolte, tillidsfulde Doctor
 Betragter mig bestandig med et Blif,
 Som han var Fyrsten, og som jeg var Slaven;
 Det kan jeg ikke taale. Han maa bort.
 Han sikkert vil forraade mig til Agib.
 Saa snart jeg havde mig betroet til ham,
 Fortrød det mig. Den Feil maa gøres god,
 Og jeg maa forekomme Dubans Trædsfhed.
 Desuden har jeg end en anden Grund;
 Saa lystig som den er, saa er den kraftig:
 Jeg aldrig end har hørt et Hoved tale,
 Naar det er hugget bort fra Skuldrene.
 Han siger, det kan hans — vel, lad os høre!

Duban føres bagbunden frem.

Duban.

Min store Sultan harmes paa sin Slave?
 Hvi bringes her jeg for din Naades Throne
 Med bundne Hænder? Lægefunsten trænger
 Til Hænderne, hvis den skal yde Hielp.

Machmud.

Du bruger Tungen godt, den er ei bunden;
 Og dersom jeg kan troe dig paa dit Ord,
 Saa binder Intet den, selv Døden ei.

Duban.

Jeg haaber dog, at ei din høie Naade
 Vil gøre her med mig Experimenter?

Machmud.

Jo, netop det! Tilgiv mig, fiære Doctor!
 At denne Gang jeg fuster i dit Haandværk;
 Men du har vaft Nysgierrigheden hos mig,
 Og jeg maa tilfredsstille den.

Duban.

Hvordan?

Machmud.

Mit gode Raad! mit Folk, som er forsamlet!
 I staae her ikke denne Gang for Intet.
 Den store Duban, den berømte Mand,
 Vil vise os et sjeldent Mesterstykke.
 Han har tilstaaet mig: hans Hoved har
 Den Egenskab, at tale efter Døden.
 I veed, jeg lider ikke gierne Pral,
 Og for at redde Mester Dubans Ære,
 Tillader jeg ham for mit Folk og mig
 Strax at bevise os sin Sanddruhed.

Duban sagte.

Jeg seer det alt forud, jeg kiender vel
 Hans stirrende Hæneblif, og mærker,
 At ei hans Blodtørst vil benaade mig.

Hoit.

Ha, Sultan, skiælv! en større Scheik, end du,
 Seer ned i denne Time fra sin Throne,
 Og dommer paa Retfærdighedens Dag.

Machmud.

Vel! lad ham domme.

Duban

nærmer sig, og siger med sagte Stemme.

Tillad mig et Ord:

Maaskee fortryder den Fortrolighed
 Dig nu, som nylig du har viist din Slave;
 Men hvis du har forandret din Beslutning,
 Da trænger Duban ene til et Binf,
 Og Intet er forseet endnu.

Machmud.

Forseet?

Paadutter du mig lav Fortrolighed?
Forseelser og Vælsen? Hvilken Græfthed!
Forræder! ha, nu skal du døe.

Duban smilende.

Jeg skal?

Machmud.

Ja! om du havde tusind Liv for eet.

Duban.

Nu, meer end eet kan du dog ikke tage.

Machmud

til Skarpretteren.

Sæt ham i Kæde, og hug ham Hov'det af!

Duban fatter sig.

Min Sultan! viid, at Duban er en Mand,
Som hader, hvad uværdigt er og nedrigt;
Og nedrigt var det, hvis jeg tryglte Livet.
Jeg veed at finde mig i Skiebneens Løner.
Du vil min Død; den koster dig endeel,
Mit Liv var vel i Stand at frelse dit
Og Dines mangt et Aar. Men lad saa være!
Du er en Ven af fiendne Skuespil,
Vil høre mit afhugne Hoved tale —
Du Magten har — velan! din Villie skee.

Til en Slave.

Bring hid et Sølvfæd, et Rinnedflæde!

Machmud.

Gjør, hvad han vil!

Duban.

Og da det eengang dog
Nu ei kan være Andet, saa tillad

Mig end i Doden at bevise dig
Den sidste Tieneste!

Machmud.
Du mig? hvorledes?

Duban.
Naar jeg betænker Tingen ret, min Sultan!
Maa jeg i Grunden takke dig, at du
Mig skiller ved en overflødig Byrde.
Er Livet Andet, philosophisk talt?
Med Mod bortkaster jeg da Dødens Frygt.
Gi skal du skue Skrækkens Krampetræk
I Dubans sidste Miner. Blegt, men roligt
Mit Hoved, som et sneehvidt Marmorbilled,
Skal staae for dig, ei lalle med sin Tunge
Med en bevidstløs Snappen efter Beiret,
Men aabne tydeligt violblaae Ræber,
Og svare dig paa hvad du spørger om.

Machmud.
Jeg længes; skynd dig, Doctor, og knæl ned!

Duban.
Alt har en Form i Livet, vise Sultan!
Og Døden selv er ikke uden den.
I Fald Experimentet ret skal lykkes,
Da maa der iagttages visse Regler.
Hør til Bevist paa min Forsønlighed
En Godhed, som jeg vil bevise dig
Af ikke ringe Værd. Lad strax en Slave
Gaae ind i mine Værelser og hente
Den sorte fløisbetrukne Foliant
Med Sølvpaa Snittet og med Spændehægter,
Som ligger inde paa mit Skriverbord.

Sultanen.

Gjør, hvad han siger!

En Slave gaaer.

Dub an

vender sig til Bøddelen.

Du derhenne der!

Forstaaer du ogsaa Kunsten ret? Stolt støtter
Du til den frumme Sabel dig, og venter;
Men kan du ogsaa bruge den?

Bøddelen.

Fortræffligt!

Knæl kun, saa skal du see, det gaaer saa mørk
Som i en Kaalstok. Du er aldrig kommen
Saa hurtig til Vor Herre som i Dag,
Det skal jeg love for.

Dub an.

See til, du træffer

I Ledet rigtigt! Er den ogsaa skarp?

Han besoler Eggen af Sablen.

Bøddelen.

Skarp som en Amputeerkniv.

Mach mud.

Jeg beundrer

Den Rolighed, hvormed han døer; han syssler
Med Sværd og Bøddelkniv, som var det Lys
Og Lysesax, før han vil gaae til Sengs.

Dub an.

Hvad er det Andet? Jeg er Læge, Herre!
Og vant til slige Dødens Instrumenter.

Slaverne komme tilbage.

Vi bringe Bogen, Klædet, Sølvfadet.

Dub an til Boddelen.

Naar du har hugget nu mit Hoved af
 Ret net i Ledet, pas da vel, det falder
 I Sølvfadet paa den hvide Dug;
 Da vil ei Blodet sprøite bort af Aaren,
 Og Kroppen styrter ei, den vakler kun,
 Indtil den funden har sin Rigevægt.
 Tag da mit Hoved, sæt det ret paa Halsen,
 Og bind den røde Silketraad derom,
 Som her jeg rækker dig.

Boddelen.

Skal ikke mangle.

Dub an

tager Bogen fra Slaven, og giver den til Machmud.

Men du, min Sultan! modtag denne Bog.
 Heel meget kan dens Indhold dig forklare,
 Til Nytte for dig selv og for dit Land;
 Og hvad den spørger om, kan jeg besvare,
 Naar Hov'det slutter atter til sin Rand.

Machmud.

Tak! Tak!

Dub an.

Hvad kun urolig gjør mig end,
 Er, at du dog begaaer et Mord i Grunden
 Paa den Uskyldige; og bedre var det,
 Hvis du benaaded mig.

Machmud.

Jeg skulde nu

Benaade dig, nu du har egget mig
 Nysgierigheden til en saadan Høide?
 Du pidsker mig med Rælder, og forundrer

Dig endnu over, at jeg fløer min Vable?
 Nei, aldrig! Gud og fnæl! Skarpretter, skynd dig!

Dub an.

Jeg knæler; gjer din Pligt!

Slaven afbugger hans Hoved, saa det falder paa Dugen i
 Selvbæffenet. Kroppen bliver staaende stiv paa Knæerne,
 efterat den har rokket et Par Gange frem og tilbage. Blodet
 springer høit som et Springvand, men Purpurstraalen vender
 ned i Aarerne igien. Naar Slaven har sat det afhugne
 Hoved paa Halsen, og ombundet Traaden, standser Blodet.

Mach mud

med et dybt Forundringsuf.

Beskynderligt!

Tilskuerne.

Heel seltsomt! ubegribeligt! See, hvor
 han stirrer bleg med aabne Dine! Munden
 Bevæger sig, han prøver paa at tale.
 Det falder ham vel vanskeligt!

Dub an

med et svagt, tykt Mæle.

Min Sultan!

Opilaa den ivende af Bogens Sider,
 Men giennemblad de første, Blad for Blad;
 Da finder du en Hemmelighed skreven.
 Men rogt dig vel, du ei forregner dig.

Mach mud.

gast flæbe Bladene sig til hinanden.

Dub an.

Saa væd din Fingert, skil dem ad forsigtig!

Machmud

blader, og væder hvergang Fingereu paa Tungen, naar han
vender om.

Jeg har det syvende.

Duban.

Hvad staaer der?

Machmud.

Intet.

Duban.

Tomt?

Machmud.

Ganske tomt.

Duban.

Saa ligner det din Siæl.

Men hvidt?

Machmud.

Sneehvidt.

Duban.

Fy, fy! Blad syv endnu!

Machmud

blader, derpaa sukker han, og siger ængstelig:

Jeg bliver saa besynderlig til Mode.

Duban.

Hvordan?

Machmud.

• Beflemt.

Duban.

Er det Samvittigheden?

Machmud.

Nei, det er Døden, troer jeg.

Duban.

Herre, læs!

Machmud.

Jeg finder kun et fulsort Blad.

Duban.

Der har vi
Dit Hiertes Farve. Staaer der Intet skrevet?

Machmud.

Et Vers med røden Skrift i sorten Grund.

Duban.

Læs det, min store Sultan! lad os høre.

Machmud læser:

„Fortiente Straf dig Himlen gav,
Du synker i din egen Grav,
Gudt er din Rase og din Slagten.
Din Krop skal døe, dit Navn forgaae,
Din Grav skal fuld af Tidsler staae.
Dg gid det skee hver Niding saa,
Som snysende misbruger Magten!“

Duban.

Der har du læst din egen Gravskrift, Herre!

Han reiser sig, Blodet vender tilbage i hans Kinder.

Tilskuerne.

O, Himmel! Riget gaaer med stive Skridt.

Machmud.

Det sortner for mig.

Duban ligegyldig.

Det er snart forbi.

Bær du kun rolig: Giften virker snart,
Hvormed jeg har bestrøget Bogens Blade,
Dg som du suged selv af Fingrene.

Machmud.

Ha, griber ham, den Trolld!

Du han leer.

Jeg er ei Trold,

Jeg er en Læge; den var daarlig Læge,
Der ei tilbageholdt sin bedste Kunst
Til Redning for sit eget Liv.

Han vender sig rolig og alvorlig til Forsamlingen.

Farvel!

Den Hovedløse gaaer, naar han har ffilt
Et nedtrykt Rige ved den Hierteløse.

Han gaaer.

Forbandlerne.

Agibs Bærelse.

Han ligger paa en Sopha. To smukke unge Slavinder køle
ham med brogede Siærvifter for Heden, og jage Myggene bort.

Mirza.

Han sover sødt, men dybe Suf
Dog ofte fra hans Hierte lyder.

Zulima sukker.

Hvor han er sund, hvor han smuk!
Han næsten har for mange Dyder.

Mirza.

Han er den ene Kone tro,
Og elsker aldrig nogen Anden.

Zulima.

Man skulde næsten tænke jo,
Han havde Skade paa Forstanden.

Mirza.

Men hun er deilig!

Zulima.

Rosen staaer

Saa stolt, og andre Blomster skoser;
Men det er dog en fattig Baar,
Som ene pynter sig med Roser.

Mirza.

Ja, det er daarlig Egenfind,
Som hæver Get, alt Andet laster;
Hvis Rosen har en Purpurfind,
Har Lilien Hud som Alabaster.

Zulima.

J dunkle Loffers Lov den staaer,
For ret coquet at kunne funkle.
Dog kan Murkens gule Haar
Vel sammenlignes med de dunkle.

Mirza.

Tidt lader jeg, som jeg var varm,
Som jeg foer sammen ved et Bulder,
Og blotter ham min fulde Arm
Fra Fingerspidzen til min Skulder.
Han seer, at den er hvid og trind;
Troer du, han ønsker den at trykke?
Af, med et adspredt, stille Sind
Han sidder selv et Marmorstykke!

Zulima.

Vel talt! han er en Blof af Steen,
Det har jeg faaet tidt at vide.
Snart fra min Arm, snart fra mit Been
Jeg lader Klædebonet glide.
Af! alting er ham lige godt,
Thi alting er ham ligegyldigt;
Beundrer ei, hvad der er smaat,
Og agter ei, hvad der er fylldigt.

Mirza.

Og hvis Amine var ham tro,
Saa fik det være, hvad det kunde;

Men meget man fortæller jo,
Dg stille Band har dybe Grunde.

Zulima.

Den fæle Mor!

Mirza.

Det slemme Skarn
Har hendes hele Dmhed arvet.

Zulima spodst.

Hvis nu Amine fik et Barn,
Saa blev det vel olivenfarvet.

Mirza naiv.

Hun vover meget. Bør man ei
Med Saadant see sig for i Tide?
Naar dog hun vilde denne Bei,
Hvi vælger hun ei af de Hvide?

Zulima.

Ha, Prindsen mærker sikkert Alt,
Men nænner hende ei at røbe.
Man mig i Morges har fortalt,
At atter Moren maatte løbe.

Mirza.

Nu er Amine da paa Jagt,
Vil sige: hist i Skovruiner,
Dg har sin Elsker Trøsten bragt;
Dg Maanen — holder gode Miner.

Zulima.

Han rører sig.

Mirza.

Saa maae vi gaae.

Zulima.

Seer du ham sine Dine rive?

Mirza.

Af, skal vi ikke trække Straa,
Om hvem der skal tilbageblive?

Zulima.

Det hjælper ei; han tænker kun
Paa den elendige Troløse.

Mirza.

Han vaagner —

Agib

springer rasende op.

Holder eders Mund!

Til Helved, I fordømte Løse!

De flygte forskrækkede bort.

Agib kalder.

Ha, Slave!

En Slave kommer.
Herre!

Agib.

Sadl min Hest,

Giv mig mit Sværd, mit Spyd, min Bue!

I Skoven staaer en Bryllupsfest,

Hvorved de vilde Dyr skal grue.

Som Skygger fare vi forbi

De høie Træer, hvor Uglen bygger,

Og paa den eensomøde Sti,

Skal vi forfærde dem som Skygger.

Slaven.

Det Jndfald fik min Fyrste snart.

Naar saae jeg dig saaledes bruse?

Ugib.

Orcanen kommer med en Fart,
Naar den vil rive Tag af Huse.

Han iler afsted, Slaven følger.

Tempelruinen.

Hulla som ærbar gammel Kone. Hurliburli som Mor.

Hulla

pynter Hurliburli.

Lad mig nu see, min fiære Søn!
Du fylder op din Moders Bøn,
Dg viser dig med den Forstand,
Som man sig venter af en Mand.
Speil i din Moder dig, mit Barn!
Før var hun et fortvivlet Skarn,
Dg vilde spise selv en Krop
Saa deilig som Brindsessens op.
Men nu forsonet er mit Had,
Med Spisefamret fuldt af Mad;
Paa Bæggen Skinker, Gryn i Bøtten,
Af Høner ti, og Uender sytten,
Dg alting ved Brindsessens Gunst.
Nu lægger jeg mig efter Kunst
Dg Videnskaber, som du seer,
Dg spiser ei Brindsesser meer.
Du veed, hun kommer her i Dag;
Men det er saa en egen Sag:
Paa denne Naade maae vi skønne,
Dg giøre vore Høser grønne.

Seer du de Blomsterhængler der,
 Som Muren og som Støtten bær?
 Dem har jeg selv i Skoven fundet,
 Med Moderomhu for dig bundet,
 Afplyndret hvert et Bed, hver Hæf,
 Og slynget hendes Navnetræf.

Seer du — af, gode Himmel! du
 Ei fiender da et A endnu —
 Seer du det A med Blomsterkrone?

Hurliburli.

Af, gid Prindsessen var min Kone!
 Man kan jo gierne blive gift,
 Fordi man ei kan læse Skrift.

Hulla.

Den slemme Fee, hun skulde givet
 Lidt mere dig af Aandelivet.
 Du fik af Mennesket kun Hud;
 Indvendig seer endnu du ud
 Som Skovtrold, der med Buffeminer
 Gaaer om paa lodne Been og griner.

Hurliburli.

Hvor kan det gjøre dig saa suur?
 Det er nu eengang min Natur.

Hulla.

Du maa forbedre dig fra Dato.
 Der er en Mand, som hedder Plato --
 Han har en anden Elskov fundet,
 End den udi Naturen grundet,
 Den lavere Natur, at sige;
 Han svinger sig til Aanders Rige.
 Did maa du ogsaa dig begive,
 Hvis rigtig du vil elsket blive.

Hurliburli.

Som da jeg ganske var beruset
Hos Feen sidst i Kjøkkenhuset?

Hulla.

Saaledes just! med blege Kinder
Du vise maa, din Taare rinder.
Saaledes kommer du til Maalet,
Thi hendes Bryst er ei af Staalet;
Det har jeg sidste Gang vel mærket.

Hurliburli.

Saa lad os lægge Haand paa Bærket.
Nu først jeg Lunten rigtig lugter,
Og gierne jeg dig følge vil:
Hvor Dyret løber ligetil,
Gaaer Mennesket — i Slangebugter.

Hulla.

Det Rige bør man altid hade
Paa Rikærlighedens Promenade.
I en affnoret, stiv Allee
Man Alting kan for Dine see;
Men det er det, som Smagens Hækker
Fortryllende for Synet dækker.

Hurliburli forundret.

Du taler, Moder! i en Tone —

Hulla.

Som en fornuftig, ærbar Kone,
Der har Erfarenhed i Livet.
Den Gave har mig Feen givet.

Hurliburli.

O, Moder! vidste jeg mig bare
For gammelt Hæng at tage Vare.

Hulla.

Jeg har forudseet Alt i Tide.
 Seer du, min Søn! det maa du vide:
 Af disse Fyre hist i Staden,
 Som i Moskeen og paa Gaden
 Gaae daglig om og coquettere,
 Af dem er mange intet mere,
 Oprigtig talt, end du, min Tro!
 Vil sige: Dyr, som gaae paa To.
 Hvad deres Nnde har forøget,
 Er det, at de er overstrøget
 Kun med en Fernis, ganske vaade,
 Af Artighed og Levemaade.
 Det hærder sig som Horn med Tiden,
 Og deraf kommer Glandsen siden.
 Jeg gaaet var i Gaar til By,
 At lade mig lidt Klæder sye;
 Og som jeg gik og saa mig om,
 Forbi jeg Apotheket kom.
 Da huskte jeg paa dig forsigtig;
 Den Fernis, tænkte jeg, er vigtig.
 Jeg til Provvisoren mig vendte,
 Og spør, om han den Fernis kiendte,
 Og om maaskee den var tilfals.
 Strax giød han af en Dunkelhalz
 En Bægl mig her i denne Krukke,
 Bad mig forsigtig Laaget lukke,
 Gav mig en Pensel, af de største,
 Som næsten lignede en Børste.
 Og da jeg spørger ham om Maaden,
 Saa løste han mig hurtig Gaaden:

J stryger, sagde han, jer Næste
 Hast saadan, som man strigler Heste;
 Saa vil J skue snart Effecten,
 Hvor elegant han glindser, Knekten! —
 Saa glad jeg neppe bliver mere;
 En Baham jeg betalte glad,
 Og iilde fra den store Stad.
 Og nu vil jeg dig strax polere.

Hurliburli.

Hvis du den har i dine Kommer,
 O, skynd dig, førend Fruen kommer!

Hulla.

Ja, det kan ganske hastig skee,
 Thi kun de Dele, man kan see,
 Behøve vi sin Glands at give;
 Med Resten kan det gierne blive.

Han sætter sig ned, som Een, der skal barberes, eller lader sine
 Støvler blanke; hun overstryger ham Ansigt, Bryst og
 Hænder med Artighedens og den fine Levemaades Færnis.

Amine

kommer venligthilsende med sin Tryllestav i Haand.
 God Aften her, J fiære, fiære Venner!

Hulla

neier, og kysjer hendes Slæb.

Allah velsigne dig, vor naadige
 Prindsesse, som foragter ei de Smaae!
 Sandt nok, man fiedes ofte hos de Store.
 Alting har sin Tid. Hvad vor Bopæl angaaer,
 Saa kan vi ikke flage just i den Post.
 Vi boe ret smukt i dette gamle Tempel.
 Det er lidt spruffet hist, det skulde flinkes;

Dog, af! hvor faaer man sliq en Messingstaastraad?
 Og naar ei Binden blæser just fra den Kant,
 Saa trækker det kun ubetydeligt.
 Og Bandet har vi da for Jngenting,
 Hvad ikke er en ringe Post. I Staden
 Har hver sin Post, som han betaler for;
 Der deler man jo Bandet i Portioner
 Som anden Levemaade. Vær saa artig
 At sætte dig, min allerbedste Frue!

Amine.

Tak, Gode! jeg er træt og hed.

Nulla.

Ja, det
 Er ogsaa køligt lidt, saa hen ad Aften.

Amine.

Jeg siger, jeg er hed.

Nulla.

Saaledes! ja,
 Det er lidt lummert, denne Marsens Tid.

Amine

slaaer Sloreten op, og trækker sine Handsker af.
 Men her er deiligt her!

Scer paa Gurliburli, og siger sagte:

Gud, hvilken Rædsel!

Ha, glem ei, svage, sandselige Qvinde!
 At sorten Skal indslutter sneehvid Rierne.

Kiærlig.

Min Ven — min fiære — Agib —

Hurliburli

har plukket en Rose og nogle Forglemmigei af Blomsterfrandsen; han rækker hende dem affecteert med en let Compliment.

Jeg er stum,

Men Blomsten taler.

Amine smilende.

Og hvad siger Blomsten?

Hurliburli smægtende.

Auf Rosen wandle und Vergißmeinnicht!

Hulla

sagte, nikkede tilfreds.

Han taler Persisk, Fernissen har hiulpet.

Amine

forlegent smilende.

Det har den ofte sagt; og dog — jeg veed ei,

Hvad siger du, min Hulla? faaer det ei

I denne Mund en selsom, egen Nønde?

Der hører Noget til at spørge muntert

I denne Tilstand. Hvilken Siælestyrke!

Hulla.

Man bør ei rose egne Hænders Arbeid;

Han er min Søn, og Gblet, veed man da,

Ei falder langt fra Pæren, hvad det hedder!

Men evigt Skarn, om Hurliburli ei

I Morges selv har bundet disse Krandsse

Til Gre for din fyrstelige Naade.

Amine.

Det har du selv?

Hurliburli.

Min Moder siger det,

Lor Sønnen være af en anden Mening?

Amine.

Hvor han er selsomt stemt i Dag!

Hulla.

Nu vil

Jeg hente Kaffekiedlen; thi jeg veed,
 Du ynder denne skønne Moccafrugt.
 Lad Tiden ikke falde dig for lang
 Saalænge med min Søn, min ædle Frue!

Hun gaaer, og giver Hurliburli et betydnende Blik.

Amine.

Det er dog ret en venlig gammel Kone,
 Ei sandt, min Ven?

Hurliburli

bestandig affecteert.

Ja, Allah være lovet!

Han har velsignet hende med en Livsfrugt,
 Som vilde skatte sig lykkelig, hvis
 Du fandt, den var ei ganske uden Smag.

Amine sagte, urolig.

Min Gud!

Hurliburli.

Men fryser du ei paa din Haand?
 Du trækker Handsken af!

Amine.

Paa ingen Maade.

Hurliburli hurtig, naturlig.

Det hvide Fedt imellem Hud og Riød,
 Det varmer, ikke sandt?

Fatter sig.

Jeg vilde sige,

Du har den uforligneligste Teint,
 Som noget Die saae — og ikke saae!

Amine.

Nu, du er sort, fulsort; det er ret smukt.

Sukker.

Jeg husker ogsaa dengang, du var hvid.

Hurliburli.

Saa har du meer Husommelse, end jeg;
Ihi det er ganske gaaet mig af Glemme.

Amine

tager fortrolig hans Haand.

Siig mig, min Ven! troer du paa Hexeri?

Hurliburli.

Ja! hvilken comme il faut troer vel paa Sligt?

Amine.

Erindrer du dig Mesrums Rosenhauge?

Hurliburli.

O ja! jeg tidt krøb over Plankeværket
At stæle Frugter der, da jeg var Skovtrold.

Amine forundret.

Hvad siger du?

Hurliburli fatter sig.

Jeg taler da figurligt,

Jeg mener nemlig mine Lapseaar,

Tidsaldren med de lange Haandled, Frue!

Ungdommen raser, veed du —

Amine.

Ricere Ven!

Du forekommer mig saa spændt, saa fremmed.

Jeg aner dog, hvad du vil skiule mig.

Hulla

kommer med Kasseen.

Her bringer jeg dig en beskeden Skaal.

Tag nu til Taffe! Ude smurrer alt

En Pandefage!

Sagte til Hurliburli.

Hør du! der er hændt mig
En Fandens Streg. I Hastværk satte jeg
Den Fernisflaske, som du veed, paa Laaget
Af Saltebøtten, der bestandig hænger
Paa Skorsteensvæggen. Uden Tvivl er nu
En Draabe faldet ned i Saltet, seer du!
Og da jeg vilde salte Smør til Ragen,
Og smager paa det, er det ganske sødt,
Har tabt sin Skarphed, og er bleven attisf.

Hurliburli

flaaer Hænderne sammen.

Hulla.

At sige da, det indenlandsk moderne,
Som her man koger af det bare Vand.

Hurliburli sagte.

Gud veed, hvor hun faaer al den Viisdom fra
Om attisf Salt og Kiøffensalt! Gid Feen
Mig havde givet noget mere Kundskab!
Den Fernis hjalp det Ydre; men jeg kommer
Noget til at bruge med indvortes Midler.

Beziren og adskillige Drabanter styrte ind i Templet.

Beziren.

Stød Moren ned!

En Slave

giennemborer ham med et Spyd.

Dø, dø, din sorte Hund!

Amine

griber hurtig sin Tryllestok, og flaaer Vand paa Moren af Kilden.
Lev!

Hurliburlu.

Jeg er dræbt!

Amine.

Swæv mellem Død og Liv!

Forbliv i denne Tilstand, som du er!

Bender sig til Slaverne, og sprænger Band paa dem af Kilden.
Bevæger eder ei fra eders Sted,
I andre Nidinger!

Beziren.

Hvad? tøver I?

Amine.

Tal! handler du paa Machmuds Bink? Jeg veed,
Du hader ham, den blodige Tyran.
Staaer Ugibs Liv i Fare? Flux jeg iler
Til Hielp.

Beziren.

Forsvar dig selv, i Fald du kan.
Machmud er falden paa sin egen Gierning;
Den lumste Tordensky nedlod sit Lyn,
Den slog i Mosen, Luften er befriet.

Amine.

Er Machmud dræbt, og Ugib Konge?

Beziren.

Ja!

Og han vil gjøre Brug af Kongemagten.
Vær du forsikkret!

Amine.

Himmel — Tal! hvor er han?

Beziren.

I Skoven ikke langt herfra; men vil
Gi værdige din lave Troløshed
Et Diekast. Han kiender dine Rænker.

Følg mig til Fængselet! Paa Torvet skal
 I Morgen Folket skue dig til Skændsel,
 Og see dig, Skiøge! brændende paa Baalet.
 Følg, siger jeg!

Amine.

Dig?

Beziren.

Latterlige Modstand!

Amine

kaster Band paa ham.

Bliv til en Tornebusk!

Beziren forvandles til en Tornebusk.

Nu kan du rive

Den Laabelige, som frivillig kommer
 Dig nær! Staa der, og fied dig, Hagi Hassan!
 Med dine skarpe Torne, til du visner.

Tornebusken bedækkes pludselig med hvide Blomster.

Den blomstrer hvid! Vil den bevise mig
 Maaskee saaledes sin Uskyldighed?
 For silde! nu er Raseriet steget
 Høit — til sit Yderste — nu maa det virke.

Glaer Band paa Slaverne.

I feige Slaver! vorder Frøer og Tudser,
 Og skiuler eder angst i Stenes Rister.

Slaverne forvandles til Frøer og Tudser, humpe forskrækkede
 bort, og sige: Brekekæker, koar, koar!

Hulla,

som har staaet i stum Forundring, slaaer heftig Hænderne
 sammen, og raaber:

O, Himmel! ja, det er en Fee, det seer jeg,
 Saa mægtig som den store Floristane!
 O — hun kan hjælpe!

Amine fortvivlet.

Hielp? gode Allah!

Det Liv, som veg, jeg falder ei tilbage.

Hulla.

Jo — hun kan hielp mig.

Amine.

Du arme Kone!

Jeg kan det ei.

Hulla

falder paa Kneæ.

O, for Prophetens Skyld,

Afslaa mig ei min inderlige Bøn!

Amine.

Tror du, jeg længe dvæled, hvis jeg kunde?

Hulla

folder sine Hænder.

Du kan, i Fald du vil.

Amine.

Jeg redde ham?

Hulla.

Hvad ham! det vil vel finde sig med Tiden.

Hver er sig selv dog nærmest.

Amine.

Og hvad vil du?

Hulla.

Al, al den Tid og Stund, jeg leved, ønskede

Jeg mig at blive til en deilig Dame.

Det lyffedes mig ei; min Hud blev brunn,

Mit Bryst blev fladt, min Fod blev stor, min Pande

Blev lav og rynket. Store Fee, hør mig!

Gjør Kinden rød, og Barmen hvid og fyldig,

Og Haaret langt, og Foden lille; fort

Forvandl mig til en ung og deilig Pige
Paa atten, nitten Aar.

Amine.

Det er det Dnske,
Som du besidder af i denne Stund
Bed Synet af en slig Elendighed?

Hulla.

Ja, gode Frue! ja, det er, min Sandten!

Amine

kaster Band paa hende.

Bliv til en haaret, hæslig Drangutang
Med spaltet Mund, huuloiet, med en Hale,
Med lange Arme, fire lodne Hænder,
Med latterlige melancholske Rynker
I dyrist Afsyn; Skræk for Mennesket,
Som seer i dig sin meest ulige Lige!
Saaledes skal du pleie min Tilbedte
I dette Tempel. Og naar Maanen smiler
Fortvivlet blegguul fra sin Sørgeky,
Da skal Amine, hvid som Spøgelseset,
I lange Alæder hvisle giennem Krattet,
Og standse her og flage med sin Ben.

Hulla

forvandlet, sukker.

Jeg er, hvad før jeg var. Det gif i Ring.
Umacættelighed er en hæslig Ting!

Amine

kysker Hurliburli paa Banden.

Farvel! mig falder Hevnen! Land og Rige
Skal lide stræffeligt og fælt, som du.
Forræderen skal straffes. Jeg har Magten.
Og naar jeg kølet har min bittre Harm,

Da iler jeg tilbage til dit Leie,
 Og din Amine's Graad skal kappes med
 Den stille Bæk i aldrig standset Rislen.

Hurliburli.

Hvad? du forlader mig i denne Tilstand?

Amine

omfavner ham.

O, elskte Agib! virkelige Agib!
 Min Ven, som ved et grusomt Trylleri
 Har tabt din Skønhed! tag paa Gravens Bredde
 Din himmelske Skikkelse paa ny,
 Som du i Mæsrungs Hauge vandt mit Hierte.

Gun besprænger ham atter med Vand.

Er af Naturen du en fulsortet Mor,
 Saa bliv det! men har snedig Trolddomsmagt
 Forvandlet dig — saa fast din sorte Maske,
 Og bliv igien saa herlig, som du var!

Hurliburli

forvandles til Skovtrold igien, og siger:

Jeg er, hvad før jeg var.

Amine

ude af sig selv.

End større Spot?

Ha, nu er Løsnen givet, Måsseraden
 Er alt begyndt! Blæs, Storm, i din Basun!
 Pib, Vind, i Fløiten! Slaa paa dine Pauker,
 Du mørkebrune Sky! og gnid Fiolen,
 Du vilde Bølge, mellem Sivets Strænge!
 En lystig Leg! Hyrdinden blev til Hæx,
 Den Skønneste blandt Mænd, som Jorden eier,
 Er en affkyelig Trold. Jeg kunde græde,
 Hvis ei det var uhyre latterligt;

Hvis ei min Graad blev Krokodilletaarer!
 Belan, saa lad det nu kun gaae sin Gang!
 Du staaer saa følesløs, du gamle Geg?
 Du smiler tillidsfuld, du tørre Jord?
 Ha, I skal røres til Medlidenheden!
 Og disse kolde Dyr i Hovedstaden,
 Der gaae kun om i Egennyttens Sykler,
 Og spotte med Amines Sværmeri,
 Og bære Brændet alt til hendes Baal,
 For ret at see et Skuespil i Morgen —
 Ha, Daarer! I skal tage Deel deri.
 Hvad skal I med det røde, varme Blod?
 I har dog egentlig en Fisknatur,
 Dmtumler i det falske Element
 Af kolde Høfligheder, mens den Store,
 Hvad Dieblif han kan, den Mindre sluger.
 Vel! I skal vorde virkelige Fiske
 Med følesløse Skæl, som før, om Brystet.

Hun svinger sin Stav.

Natur, omskift dig! bræk hver Skikkelse!
 Du, Land, bliv Sø! Forvandle dig, o Stad,
 Til kratbevoget Hoi med Steenruiner!
 Men du, forhærdede, steenkolde Fyrste!
 Behold dit Hierte; men en Jønen fare
 Dig giennem dine Been: bliv Marmorsteen,
 Men oven Riød! Halvdelen, hvad du var!
 At jeg kan rase ud min Hevn paa dig,
 Og see Forræderblodet Nakken farve.
 Ryk, Ceder! Blæs, o Storm! Chaotisk Nat,
 Dæk Jorden, og indhyl mig i min Smerte!

Hun iler bort. Forvandlingen skeer.

Sabruen.

Fiskerhytten.

Sandib sidder med et Stykke Pergament paa Skjodet og en Rorpen,
grundende i dybe Tanker. Lolo leger i Hytten. De Smaae sove i
deres Kurve.

Sandib.

Hvis stærke Følelser, som heftigt røre
Det arme Hierte Dag og Nat, kan skabe
En stakkels Fisker om til Digter af!
Saa er den trøstesløse Fader een,
Som vrider Hænder ved sit Barns Forliis.

Læser:

Dybt i Jorden hvile,
Hustru! dine Been,
Hvor de sølvgraae Pile
Staaer om sunkne Steen.
Moder fik vi atter
I en Søster fik;
Hun var meer end Datter,
Hun var Moder her. '

Af, hvor er Amine?
 Er hun ogsaa død?
 Slutte Sygdoms Pine
 Kindens Rosenglød?
 Hun er ei i Muldet
 Bag Cypressens Hæk;
 Hun er solgt for Guldet
 Til en Røver fræk.

Langt fra Hjemmet drager
 Hun paa sin Kameel.
 Trøstesløse Klager
 Blev kun hendes Deel.
 Bittert Taaren bader
 Hendes skønne Bryst.
 „Fader, grumme Fader!“
 Lyder hendes Røst.

„Du, som ømt mig trykte
 Til din Barm hver Dag,
 Naar Amine søgte
 Dine Favnetag;
 Hørte hendes Smiger
 Med en henrykt Hu —
 Hvordan blev en Tiger
 Af en Fader du?“

Tiger? — du fornærmer!
 Tigeren er tro,
 Tigeren beskiermer
 Sine Unger jo,

Tigeren ei vælger
 Malmet for sit Kuld,
 Tigeren ei sælger
 Sine Børn for Guld.

Men fra Biimbierget vasked den skelende Trolde
 Med Rinden i Purpurluer,
 Som forstaaer at fange sig Hjertet i Bold,
 Ved at fryste de svulmende Druer.
 Han vikled mig ind i det sledske Garn,
 Jeg fik Zechiner, og misted mit Barn.
 De ligge paa Havet i Sandet,
 Blodpengene tvættes af Vandet.

Dog da der intet Haab er om
 At faae min tabte Eiendom
 I dette Liv tilbage,
 Saa vil jeg kaste taus mit Net,
 Og nøies med den ringe Dræt,
 Og standse med at flage.
 Jeg har jo dog igien de Tre —
 Bort, bort, I fæle Tanter!
 Den Fierde skal jeg hisset see,
 Ei brister Haabets Anker!

Lolo.

Min Faer!

Sandib.

Min Lolo!

Lolo.

Lolo er bedrøvet,

See, han har Vand i Dinene!

Sandib.

Hvorfor?

Lolo.

For det, du læste, var saa rørende.

Sandib sagte.

Han snapper hvert et Ord.

Goit.

Hvad veed du alt

Om Rørende? hvad læste jeg?

Lolo.

Det var

Jo om Amine, om min stakkels Søster.

Sandib.

Hvad hun?

Lolo.

At hun sad borte paa Kamelen,
Og græd, og kom ei mere.

Sandib.

Vær kun rolig!

Lolo.

Nei, jeg er saa bedrøvet her i Sytten,
Fra den Tid hun er borte. Du har lovet,
At hun skal komme; men hun kommer aldrig.

Sandib.

Hun kommer nok.

Lolo.

Ja, hiiset hos Vor Herre!

Men jeg vil ikke komme til Vor Herre;
Saa skal jeg puttes i den sorte Jord,
Der er saa koldt.

Sandib opbragt.

Ha, gamle Marcebille!

Fordømte Hæx! dig var det, ene dig,
 Som røved mig min Skat; du har forført mig.
 Det saae jeg steds i dine lumiske Miner,
 Naar du besøgte hende. Du misundte
 Min Armod sin Lyksalighed.

Lolo angst.

O, Faer!

Skield ei, og kald dog ei paa Marcebille!
 Der staaer hun ude.

Sandib.

Hvor?

Lolo.

For Binduet,
 Og kiger ind, og knuger Næsetippen
 Mod Ruden, saa den bliver flad og hvid.

Sandib urolig.

Hvad, Dreng? hvad drømmer du?

Lolo

torrer sine Dine.

Nu er hun borte.

Sandib.

Gaa i din Seng!

Lolo.

Bær ei bedrøvet, Faer!

En anden gammel, venlig Kone, ude
 Ved Stranden, som jeg møder ofte der,
 Har lovet, at jeg snart skal see min Søster.
 Græd ei! i Morgen er det Maanedsdag,
 Saa gaaer jeg aarle ud i Morgenrøden
 Og finder min Zechin. Saa kan du fiøbe
 Dig Biin, og drikke vor Amine's Skaal.

Sandib

stirrer til Vinduet.

Nu seer jeg hende.

Lolo bange.

Hvem?

Sandib.

Den gamle Drage!

Med Næsen imod Ruden, som du siger.
Hun prøver paa at trykke Næsen flad;
Det lykkes ei, den voxer meer og meer,
Og bliver til en lang, uhyre Pølse.

Lolo

fryr angst til Faderen.

O, Fader!

Sandib.

Kogl du kun, du lede Trolde!

Dit Kogleri gjør Sandib atter rolig.
Jeg frygter Gud, og han vil hielp mig.
I Allahs stærke Navn, forsvind, din Satan! —
Nu er hun borte.

Lolo.

Lad os gaae i Seng,
Men syngte først vor Aftenbøn!

Sandib.

Kom, Lolo!

Drengen knæler ved sin Faders Side mod Østen. Sandib synger
med dyb Bas, Lolo med klar og velklingende Discant.

See ned i Naade, Himlens Fader!
Til denne lille Hyttes Tag.
Endt atter er en Livets Dag,
Din skønne Sol vor Jord forlader.

Men ei, fordi sig Dagen fierner,
 Har Haabet dog min Siæl forladt;
 Jeg veed, at giennem Tidens Nat
 Nedblinke Ewighedens Stierner.

Hvo staaer vel reen for Herrens Throne?
 Hvo synker ei for Naadens Fod?
 Dog ærlig Anger, kraftig Bod
 Kan Alretfærdighed forløse.
 Blæs, vilde Storm, paa Livets Bove!
 Bøx, skarpe Torn, paa Tidens Bei!
 Barmhiertigheden slumrer ei,
 Den vaager — jeg vil rolig sove.
 Faderen klæder sin Dreng af, og gaaer i Seng med ham.

Adenfor Hytten.

Mørk Natten er, og Stormen gaaer, og vælter Søens Bove,
 I Skum sig kruser dunkle Vand, høit brose Strandens Skove,
 Som Bølger de sig høie ned, de gule Høstens Toppe.
 Paa Himlen findes Maanen ei, endskiøndt den længst er oppe;
 Men lange Rifter pludselig i Skyens Forhæng blive,
 Nu viser den sit Ansigt frem, den lysegule Skive,
 Og Alt fremtræder for dit Syn, du Vandrer hist paa Heden!
 I sølverfarvet Høitidspragt dybt røres Bølgen neden,
 Men Grønt og Guult og natligt Sort i Skovens Bierge røres.
 En Ugle vipper hist paa Green; dens Skrig i Natten høres.
 Nu figer ogsaa Stierne frem med dæmpetblege Lue,
 Bag underlige Billedskj man kan dens Blinken skue.
 Den vælter sig som en Kameel, den sortblaa Skj, tilbage;
 Nu bredes den i Længden ud, og bugtes som en Drage,
 Igiennem Svælgets dybe Hul de stærke Vinde suunge,
 Der blinker Himmelvognens Stang, og gløder som en Tunge.

Men pludselig det bliver thst, sig Vinden ganske lægger,
 Et selsomfiebent Sølverspeil den hele Sø bedækker.
 Hvo flyder der med hviden Bryst, saa prægtig som en Svane?
 Det er den hierteløse Fee, den grumme Floristane.
 Hun kieded sig paa Havets Bund; hun nærmed sig at lytte
 I Hereskikkelse, som før, ved Sandibs Fiskerhytte.
 Hun hørte hans Forbandelser, og svulmed som en Palme,
 For pludselig at knuse ham — da lod hans Aftenpsalme.
 Da veg hun ræd paa Bølgen ud, alt som en Havets Pige.
 See, Brystets stolte Hvælvinger nu over Bølgen stige!
 Frit lokke sig de gule Haar, de hen for Vinden flakke,
 Og slynge sig veltystigt ned ad Feens hvide Nakke.
 De solvblaae, fine Fiskefæl bedække Bug og Svandsen,
 De skifte Farve tusindfold med Bugt i Maaneglandsen.
 Men stille nu! hun kalder frem saa stolt med Herskerminen
 Den Havfru dybt fra Havets Bund, som Lolo gav Betchinen.
 Der sidde de nu begge to paa Stenen hist i Bandet,
 Og tale høit, og Digteren kan høre dem fra Sandet.

Floristane.

Hvi vader du bestandig her ved disse Fiskerleier,
 Som Manden med sit Net paa Stang, naar han vil fange
 Reier?

Hvi svømmer du ei kæk og fri derude, for at beile
 Til Roes med stolteste Fregat, som bedst forstaaer at seile?

Havfruen.

Tilgiv, o mægtigstore Fee! din ringe Tienerinde.
 Jeg frygter ei for Bølgen, ei for Himlens stærke Vinde;
 Men Havet er en øde Mark, hvor ifkun Tanget voxer.
 Hist brøle fromt i høien Græs de mørkebrune Dyr;
 Der quiddrer Finken fra sin Qvist; der spredes Blomster-
 duften;

Der stiger milde Skorsteensrøg fra Hyttens Tag i Luften;
 Der synge Fiskerpigerne, hvor Lundens Lov sig krolle.
 Her suser det uhyre Hiul i Evighedens Mølle.

Det er ſaa mørkt og koldt, hvor dybt Korallen Grunden
maaler;

Man længes efter grønnen Jord og efter Solens Straaler.
Da fryder mig at ligge her paa Stenen nær ved Landet,
Og ſtundom lidt at ſole mig blandt Sivene paa Sandet.

Mig Fiſkeren gaaer trygt forbi ved ſine Morgensange;

Det glæder mig, at Fiſkeren er ikke for mig bange.

Jeg følger ham med Beemodsblik, med Taaren i mit Øie;

Men komme Børn og rædde Møer fra Markens grønne
Høie,

Da lader jeg de brede Siv min Fiſkehale dække,

Og plumper hurtig ned igien, for ei dem at forſkrække.

Floriftane.

Du lyver! det er ikke ſaa; jeg har alt mærket længe,

Hvordan den lille Fiſkerdreng du bringer ofte Penge.

Havfruen.

Jeg bringer ham dem ikke ſelv; men jeg er hans Veninde,

Og lader ſtundom ham lidt Guld blandt Kiſelſtene finde.

Hans Fader er ulykkelig, han har ſin Datter miſtet;

Hvis Fattigdom ham piinte til, da blev for haardt han
friſtet.

Floriftane ſpodſe.

Medlidenheden mører dig, den ſkal mig ogsaa mere;

Jeg bringer ogsaa Lolo Guld, og jeg har Mynter ſtore.

Stif du kun ned til dine Skiær, og plei kun egne Unger!

Jeg fylder Lolos Hat med Guld — og Vandet i hans
Lunger!

Hans Fader er min gamle Ven. Seer du, jeg vilde nødig
forglemme, hvad jeg ſkylder ham; thi han er ſaa ærbødig,
Han taler om min ſtore Magt, ſom ſømmer ſig en Fiſker,
Mit Billed daglig i ſin Lund med Blomſter han for-
friſker.

En Godhed er den anden værd; nu kommer ogsaa Sønnen,
Og hvad hans Fader har fortient, betaler jeg til Sønnen.

Havfruen sagte.

O, arme Lolo! stakkels Barn! Fordærvelsen dig truer.
Mit Bryst, bedækt med haarde Skæl, dog kærligt for dig
gruer.

Hun mægtig er, langt meer end jeg; hvo kan mod hende
fæmpe?

Maaskee dog ved Forsigtighed jeg kan din Fare dæmpe.
Jeg skjuler mig bag vaade Tang, for Alting der at mærke.
Hvi er den Gode tidt saa svag imod den onde Stærke?

Hun synker i Vandet.

Morgen; Solen staaer op.

Floristane i Vandet, som en deilig Havfrue. Lolo kommer
løbende ned til Stranden fra Hytten.

Lolo.

Hvor her er deiligt her i denne Morgen!
See, Solen staaer i Vandet som en Kugle,
Og brænder. Hvordan kan dog Vandet brænde,
Som er saa koldt og vaadt? God Morgen, du
Min gamle Piil! Jeg maa dog see engang
Min Fuglerede.

Han klavrer op i Træet.

Den er fløiet bort!

Åh, mine stakkels Fugleunger, de
Er borte! — Men hvad svømmer hist i Vandet?

Floristane mellem Sivene.

Yndige Glut, som saa rødmostet hænger
Tungt, som en Frugt, paa den gyngende Green!

Ei kan jeg tvinge min Fristelse længer,
 Havfruen vinker dig ud til sin Steen.
 Skønt som Murikler dig Lokkerne kruses,
 Spaltede Kirsebær ligner din Mund.
 Følg mig til klare, korallrøde Grund!
 Der skal du giestes, og der skal du huses.

Lolo i Træet.

Ei ei! hvad det dog er en deilig Qvinde,
 Som synger der saa smukt.

Raaber.

Hvad vil du mig?

Floristane.

Trykke dig ømt til de svulmende Bryster,
 Sætte dig Sivenes Krands paa dit Haar.
 Jeg er din Moder, og jeg er din Søster,
 Herligt jeg med dig at lege forstaaer.
 Pleies du skal i en skyggesfuld Have,
 Alt skal du faae, som behager dig bedst.
 Bølgen og Vinden skal vorde din Slave,
 Muslingen Bogn, og Delphinen din Hest.

Lolo.

Ja, det var rart; men jeg kan ei forlade
 Min stakkels Faer og mine Søskende.

Floristane.

Ofte du skal om de Elskede drømme,
 De skal besøge dig tidt, hvor du boer,
 Hvor over Berler Smaafiskene svømme,
 Deilige Enog om Krydstallen sig snoer.
 Flodens utallige venlige Røner
 Klæde dig af, og klæde dig paa.
 Kølige, saftige, hvide Meloner
 Støre som Græskar i Bølgerne staae.

Solo.

Men det er saa kiedsommeligt dernede,
 Og der er fæle Dyr, som gjør Fortræd.

Floristane.

Fiernt du med mig skal til Polerne vanke
 Did, hvor af Jis er Paladserne bygt.
 Havhesten her med sin finnedede Manke,
 Hvergang den seer dig, skal vrinske med Frygt.
 Genhiørningshvalen ærbødigt skal bæve
 Bort med sin elfenbeensflettede Stang.
 Frygt ei for Haiens tresaugede Kæve,
 Uhyret flygter for Havfruens Sang.

Solo.

Nei, nei! hver Dag jeg venter paa min Søster;
 Hvad vilde vel Amine sige, hvis
 Hun kom igien, og ikke fandt sin Solo?

Floristane.

Dybt i sit Fangetaarn sidder Amine,
 Taarnet er slebet af klar Diamant.
 Ofte hun sukker med smilende Mine,
 Hvergang du leger ved Havbreddens Kant.
 Tydeligt seer hun sin Solo paa Landet.
 Seer du ei hende? Kom, end hendes Nød!
 Slipper du Grenen, og springer i Bandet,
 Synker du flux i den Elskedes Skød.

Solo.

Åh, jeg faaer saadan Lyst! Men det er sandt,
 Jeg først maa søge efter min Zechin
 Derhenne mellem Stenene, maa bringe
 Min Fader først Zechinen, tage Afsked
 Først med min Faer, med Koreb og den Mindste. -
 Åh, skal jeg ogsaa nu forlade dem?

Nei, det bedrøver mig. Mit Dje fyldes
Med Taarer, naar jeg seer til Hyttetaget.
O, send Amine heller op til os!

Amines Billed i Vandet.

Kom, Lolo! See, her er jeg.

Lolo.

Er du der,
Min Søster? min Amine, er det dig?

Amines Billed.

Spring ned i Vandet til mig!

Lolo.

Hvordan kommer

Jeg op igjen?

Amines Billed.

Du kommer op igjen

Snart af dig selv, og svømmer hvid paa Bølgen.

Lolo.

Nu da, i Allahs Navn! der har du mig!

Han springer ned, Bølgerne slaae ham over Hovedet. En
Skoggerlatter toner hen ad Havfladen.

Floristane

synger vildtgyngende frem og tilbage paa de skummende Bølger:

Først Fuglen er saa bange
For fæle Klapperslange,
Som gaber dybt ved Træets Rod;
Fra Qvist til Qvist den flygter,
Det hjælper ei, den frygter,
Den drives af sit eget Blod.
Dens Hierne sig forvirrer;
Kun Klapperslangen stirrer —
Og som en Myg i Lysets Glød,
Den styrter i sin Død.

Stiert, bliv Binge! Skæl, bliv Fær!
Fisk, bliv Fugl, og svøm ei meer!

Hun stiger i Luften som en Fæ med store hvide Vinger, og forsvinder.

Havfruen

stiger op fra Dybet med Tang paa sit Hoved og med Lolo i fine Arme. Hun seer sig frygtfuld om.

Er hun borte? Hun forsvinder
Hjst ved purpurøde Sky.
Elskte Barn med blege Kinder!
Er der intet Haab paa ny?

Hun lægger sin Haand paa hans Bryst.
Allahs Godhed være lovet!
End dit lille Hjerte slaaer.
Læg imod mit Bryst dit Hoved!
Snart din dybe Søvn forgaaer.
Men — i Fald hun skulde søge?
Finder reddet ham ved mig?
Det vil hendes Harm forøge,
Grusomt vil hun hevne sig.
Jeg ham vil paa Stranden lægge
Paa det varme Middagssand.
Røle Blade skal ham dække
For den alt for stærke Brand.
Der, som død, med Rosenfinder
Skal du hvile nu et Aar.
Hvis dig Feen atter finder,
Troer hun dig paa Dødens Baar.
Vel din stakkels Fær vil græde,
Naar han seer dig taus og stiv;
O, men større blier hans Glæde,
Naar dig skienkes atter Liv!

Lolo, hvil i Sivets Have,
 Bierget vel for Vand og Bind!
 Ingen vil dig der begrave,
 Naar de see din Rosenkind.

Hun gjør en Indhegning med Siv i Sandet, hvor hun lægger ham.

Eftermiddagen derpaa.

Sandib med endeel andre Fiskere ved Losos Liig.

Sandib.

I Fald jeg eengang taber reent Forstanden,
 Saa lad det ikke undre eder, Brødre!
 En grusom Skiebne følger mig, misunder
 Min Hyttes Tang sin tarvelige Fryd.
 Den blandte Beeskhed i mit Kildervand,
 Rev Rosen af min Hæk, lod Tornen staae.
 Det er den Tredie, som jeg nu har mistet
 I staffet Tid. Dog jeg har To igien,
 Naar de er borte, faaer jeg No i Graven.

Han kaster sig fortvivlet ned.

Abubekr.

Fortvivl ei, Sandib! Drengen er ei død,
 Han sover kun med røde Kinder.

Sandib.

Død,

Død er min Lolo! Jeg har siddet her
 Den hele Dag og pustet Luft og Barme
 Med mine Kys og Suk dybt i hans Lunger.
 Det hjalp mig ei, slapt faldt hans Arm tilbage,
 Og Diet er for evig luft.

Abubekr.

Vi kan

Ei jorde ham; han smiler blomstrende.
Men vi vil bære ham med Sørgesange
Hist til den skionne, grønsværfrandste Hule
I Strandens Fjeld. Der kan han staae paa Baaren
Med Blomster om sit Hoveds gule Lokker;
Der kan hans Fader tidt besøge ham,
Og vaagner Livet atter i hans Hierte,
Saa veed han Veien, og kan løbe hjem
Og banke paa den velbekiendte Dør.

En anden Fisker.

Den stakkels Sandib, hvor han stirrer bleg!

Abubekr.

Den gode Mand er sær ulykkelig.
Han elskes af Enhver paa Fiskerleiet,
Og friste skal han nu saa haard en Skiebne.

Schaban, en tredie Fisker.

Han solgt sin Datter har i Drukkenskab,
Nu flæber han som Broder Hielpeløs,
Fordi hans Dreng er plumpet ham i Bandet.
En herlig Karl!

Abubekr.

Hold Mund, din visne Kieltring!

Hvis ikke faster jeg dig paa din Hals
I Mudderpolen.

Schaban spodse.

Ei, hvor du er ædel!

Abubekr.

Bort, Basilisk!

Andre Fiskere.

Afsted, du kolde Skumler,

Som altid leer, naar det gaaer ilde til,

Dg søger smaalig efter Næstens Feil,

Til Halsen proppet fuld af egne Laster!

Schaban.

J vil dog ikke myrde mig?

Abubekr.

O, nei!

Det var et Raffearbeid; men bortjage

Dig som en Hund, det vil jeg.

Sandib

seer op fra sin Søn.

Kiære Venner,

Opbringes ei, og gives ei for min Skyld!

Den onde Fisker sniger sig bort.

Noget derfra komme endeel sorte Slaver og bære en europæisk

Herre med Secretair paa en Bærebør, omhælvbet af Palme-

grene. De sætte dem ned, de stige ud.

Herren begejstret.

Her er det altsaa?

Beiviseren.

Kun tre Skridt endnu

Til Venstre! See — her er det, Deres Naade!

Herren.

Kan jeg nu være vis forsikkert om,

At det var her, hvor Pharaos forfulgte

Den store Moses over Havet? Er

Nu dette virkelig det røde Hav?

Beiviseren.

Ja, Deres Naade! det er uden Tvivl.

Herren.

Det seer mig dog just ikke meget rødt ud.
Jeg havde tænkt mig det langt rødere,
Som Dreblood, som Blæk, som Syltetøi.

Beiviseren.

Det har et rødligt Skær af Sandet, Herre!
See, det er Alt. Med sliq Benævnelse
Laer aldrig Geographen det saa nøie.
Det hvide Hav er ikke hvidere,
Det grønne Forbjerg er ei altid grønt,
Og mangen Skipper har tilsat sin Velfærd
Paa skjulte Banker ved det gode Haab.
Det maa ei tages lige efter Ordet.

Herren

flaaer Hænderne sammen.

Her er det altsaa! Herregud, her er det!
Ja ja! det forekommer mig, ved Gud!
Som jeg endnu kan see i Bandet hist
Den Fure, hvor han flygted over Havet.
Siig mig, min gode Ven! er ei den Stribe
Derhenne, der, et Spor af Overgangen,
Utydeligt og næsten slettet ud
Af Tidens Haand? Jeg skulde næsten troe det.

Beiviseren.

Just ligesrem et Spor er det vel ei;
Thi Deres Naade veed vel af Physiken,
At Bandet lukker sig paa Diebliffet,
Naar man har fiernet bort den haarde Gienstand,
Som skiller det. Men jeg forstaaer Dem nok;
De mener: at den Magt, som Kæstevinden
Har over Bandet paa et enkelt Strøg,
Var vel det samme, som i fordums Tid

Med mere Kraft adskilte Bølgerne.
 Jeg finder denne lærde Hypothes
 Særdeles findrig, og vil raade til,
 At strax den tegnes op i Deres Dagbog.

Herren.

Na, Secretair! skriv op: „Paa dette Sted
 Blev Moses efterfat af Pharao,
 Som man endnu kan see med egne Dine.“

Secretairen

tager en Brevtaske op, putter Bllyanten først i Munden, og
 skriver saa paa Pergamentet.

Strax, naadig Herre, strax! „Paa dette Sted
 Blev Moses efterfat af Pharao,
 Som man endnu kan see med egne Dine.“

Han putter Bogen i Lommen, og siger sagte til Beiviseren:
 Var det den lærde Moses Mendelssohn?

Beiviseren.

Nei, Herre! det var hans Tipoldefader.

Herren.

Hvor det er herligt, hvor det er livsaligt
 At vandre saa i Tidens ældste Spor,
 Og lure den sin Hemmelighed af!
 Men hvad er det dog for et Dplob hist?
 Der sidder jo en Mand og græder henne,
 Som han var pidsket! Siig, hvad fattes ham?

Schaban,

som har listet sig hen til den fremmede Herre, bukker dybt
 for ham, og siger meget underdanig:

Det er en Fisker, eders høie Naade!
 Som mistet har en Søn; hans Barn er druknet.

Herren.

Jh, du min Gud! han gjør et Væsen af det,
 Som om han havde tabt en kostbar Dnyx
 I Vandet, der i sin Tid havde tilhørt
 Den mægtige Kleopatra. Har ogsaa
 Den Smaahedsaand udbredt sig fra Europa
 Til Kysten af det røde Hav? Min Gud!
 En Fiskerdreng maa drukne lidt imellem,
 Det er i Tingens Gang. Men sig mig dog,
 Har Ingen noget Sielvent her at sælge?
 Jeg kjober gjerne smaae Mærkværdigheder,
 Som ikke er for dyre.

Schaban

tager et Stykke Muursteen op af Jorden, tørrer det af i sin
 Riortel, puster derpaa, og præsenterer det meget pænt mellem
 Tommel- og Pegefingeren.

Denne Steen

Slog Pharao i Nassen efter Moses,
 Just som han skulde drukne. Ederes Naade
 Kan see, der er endnu lidt Rødt i Kanten
 Af Nasseblodet. Den er ikke dyr,
 Den koster kun en Baham.

Herren

kjober den, og fljer den til Secretairen.
 Secretair!

Put den iommen.

Secretairen.

Jeg er saa belæstet
 Alt som en Arbeidsvogn, der kjører Muursteen.

Herren.

Jeg faaer at fiøbe mig endnu et Øsel;
 Thi her er flere sieldne Koftbarheder
 I dette Land, end først jeg havde tænkt.
 Og de er ikke meget dyre. Hvad
 Er vel en Baham for en saadan Steen,
 Som Pharao slog efter Moses med?
 Nu vil jeg eftersee de dybe Guler,
 Der hiit beboes af Trygolytterne,
 Som lever end fra Moses Tid.

Beiviseren.

Ei de,

Men deres Affom, paa den samme Viis.
 Af Troglodyterne — men det er paa
 Den anden Side, hiit i Africa.

Herren.

Saa bærer mig da fort i Portechaisen!

I det han kommer Sandib forbi.

Græd ei, min Ricere! Ih, sy skamme sig!
 Han boer her mellem lutter Sieldenheder,
 Har dagligdags den Strime for sit Die,
 Som Moses gjorde i det røde Hav;
 Hans Huus maaskee er bygt af lutter Teglteen,
 Hvormed Egypterne i fordums Dage
 Slog Jøderne i Rakken — og han græder,
 Fordi et Barn er død! O, Menneske!
 Du er en Drm. — Nu bærer mig afsted!
 Jeg længes efter fleer Mærkværdigheder.
 Det Smaalige indsnerper kun mit Sind,
 Jeg længes efter Pyramiderne.

Dem, Secretair! skal han optegne mig
 I Legemstørrelse.

Secretairen studser.

Herren.

Forstaa mig ret,
 Jeg mener perspectivisk i Forkortning.

Beiviseren.

Behager Deres Naade denne Bei?

Herren

sagte til Secretairen.

Naar det er seet, saa har jeg fast besluttet
 At gaae i Luften op i Luftballonen;
 Thi denne Glakken varer mig for længe,
 Og passer ikke til min Hurtighed.

De bære ham bort.

En aaben Hule i Nærheden af Stranden.

Den er rummelig og mørk, med mange naturlige Piller.
 Fiskerne komme med Los og Liig; han bæres paa Arer,
 sammenflettede med Siv. En Krands har han paa sin
 Jæse. Efter ham følger Faderen Sandis med det yngste
 Barn paa Armen og det andet ved Haanden, i Sørgekæ-
 der. Fiskerne bære Fakler.

Sang.

Sov, hulde Dreng, i Søvnens Arme!
 Din Grav er aaben, stor og luun.
 Du slumrer, som paa Dødens Duun,
 Og flagred fort i Solens Varme.

O, vend til elskte Faderarme,
Før Israfil med sin Basun
Opvækker Alle fra det Døde
Til Evighedens Morgenrøde!

Stivt udstrakt paa den haarde Lilie
Han har sit muntre Die luft;
Dog er ei Ungdomsrosen slutt
Af Dødens grønlighvide Lilie.
Høilovet være Allahs Billie!
Run ham tilhører modne Frugt;
Men — tungt, naar Knoppen Træ forlader,
Og spæde Barn fortvivlet Fader!

Maa alderstegne Olding blegne
Med vise Blik, med sølvgraae Haar,
Da rørt du ved hans Leie staaer,
Men seer ham fro i Graven segne.
Vi veed: i Evighedens Egne
Ham blomstre skal en bedre Baar.
Run Dødens Slummer ham forstærker;
Han lever end i Slægt og Værker.

Men visner paa sin tynde Stængel
Den unge Rose, neppe fød,
Og blegner i sin Moders Skød
Ufskyldigheds og Jordens Engel —
Af! at en Engel vorder Engel
Bed Lidelsen af bittre Død,
Det kan ei Hjertet tilfredsstille;
Da maa den hede Taare trille.

O, Allah! huld du os beskytte
De elskte, dyrebare Smaae!
Til Guld forvandle de vort Straa,
Og gjør et Palads af vor Hytte.
Hvo vilde vel sin Lolo bytte
For al den Skat, som findes maa?
Bed vore Børn har du os givet
Det sande Himmerig i Livet.

Messingskrinet.

Stranden ved Fiskerhytten.

Tidlig Morgen. Maanen skinner endnu. Sandib med sit Net.

Sandib.

Det været har en Storm i denne Nat,
Som skulde Verden undergaae. Nu kiender
Igien jeg neppe Skæret, Banterne;
Thi der er væltet store Stene ind
Fra Dybet. Her er fuldt af Tang. Maaskee
Er Stranden ubeqvem til Fiskeri
Fra denne Nat. Saa maa der bygges Hytter
Da paa et andet Sted; thi Fiskerleiet
Sig retter efter Fisken, det forstaaer sig. —
Jeg bliver her; jeg bliver ved min Hule,
Hvor Lolo ligger strakt paa Fiskeraaren.
Jeg bliver hos min lille friske Dødning
Med stive Lemmer og med Rosenfinder.
Saalænge Rødmen ei forlader ham,
Forlader Haabet heller ikke Sandib.

Hans Død har mere trøstet mig, end ængstet.
Jeg seer, en Fee maa have her sit Spil.

Ond kan hun ikke være; var hun ond,
 Saa havde reent hun Lolo skilt ved Livet.
 Hun vil maaskee kun drille mig, kun prøve
 Min Jobs-Taalmodighed. Jeg haaber vist,
 Jeg faaer min Datter og min Søn tilbage.
 Saa vil jeg nøies med de spæde To,
 Til Himlen mig beskierer alle Mine
 Her — eller i det mindste hjst. — Saa kaster
 Jeg da mit Net med tillidsfuld Fortrøstning
 Den første Gang.

Han kaster ud.

Tre Gange har jeg Lov til
 At fiske kun i samme Døgn. Den Lov
 Er billig blandt os Fiskere paa Leiet;
 Saa raner ei den Ene fra den Anden,
 Kan ei betiene sig af mange Garn.
 Vi taaler ingen Rig imellem os;
 Den Fattigdom er let, som Alle dele.
 Vil Nogen prøve bedre Kaar — velan,
 Saa maa han søge andensteds sin Lykke.

Han trækker op.

Kun Steen og Gruus, kun Siv og Tang!
 Jeg prøve maa den anden Gang.

Han renser Nettet og kaster ud.

Sandt nok, den Lov har ofte tvunget mig
 At gaae til Sengs med hungrig Mave. — D.
 Hvor var jeg dog en Daare, da jeg sørged
 For Brød! Jeg havde Lolo, min Amine,
 Og kunde sørge? Saa er Mennesket!
 Unøisom med Nærværelsen, han lever
 I Haab kun og Grindring, falder disse
 Kraftløse Gøglespil sin sande Lykke,

Dg mærker ei, han er en Gudsbespotter,
 En Livsforagter, Tidens Vdeland,
 Som lader de kostbare Diebliffe,
 De ædle Perler, hvormed Livets Traad
 Betrukket er og prydet — rulle bort,
 Uffionsomt, uden Virkning, uden Glæde!

Trækker op.

En Vffelsbeenrad? — Staffels blinde Vffel!
 Hvorledes er du plumpet ud i Vandet?
 Det var jo ingentid dit Element.

Han gjør Nettet reent.

Dg dog — du hvilede mere roligt der,
 End paa det faste Land, du staffels Vffel!
 Dig haaner ogsaa Mennesket, den Vffel!
 Dg burde kalde dig en ærlig Ven,
 En Lærer i beskeden Taal. Jeg vil
 Vrbødigt samle dine trætte Been,
 Dg grave dig en Grav ved disse Pile,
 Du nyttige Medborger, du, i Staten!
 Meer gavnlig end saamangen Arbeidsherre,
 Der daglig brauter med sin Embedsiver,
 Foragter uden Hierte, Phantasie
 Dg sund Fornuft, hvad der er meer end Flid,
 Dg mærker ei, at han fra denne Kant
 Dybt under Dyret staaer; at han i Kræfter
 Dg Trællelyst ei kappes kan med dig!
 Kom du, min længst misfiendte Philosoph!
 Her skal du finde Ro.

Han lægger de sammensankede Been paa Stranden, og kaster
 Nettet ud igien.

Nu tredie Gang.

Bestier mig nu min Lykke, gode Allah!

Jeg ønsker ikke meget; kun lidt Gryn
 I Pennesfæren til min Fuglerede.
 De pibe hist, de stakkels Skaldede,
 Af, alt for tidlig rant fra Moderbrystet!
 En stakkels Fader maa opfostre dem;
 Saa negt ham ikke det Nødvendige!

Han trækker op.

Ha, det er tungt! heel tungt! hvad kan det være?
 Det river mig mit bedste Garn i Stykker.
 I Fald det ikke er en sielden Skat,
 Saa er jeg bragt til Bettelstaven, fiøber
 Mig ikke sligt et Net igien. — Jeg haaber
 Det Bedste. — Af, jeg vover ei at see!
 End er der Haab og alle Muligheder;
 Maaskee det svinder om et Dieblif,
 Og efterlader kun — Fortvivlelsen.

Han trækker op.

Et Skriin! et Messingskriin! tilluft, forseglet! —
 Ha, Hurra! du har gjort din Lykke, Sandib!
 En Skat! en Skat! — Tilgiv, forliste Skipper,
 Min Fryd! den Enes Død, den Andens Brød.
 Hvad er der i? O, lad mig skynde mig
 At rense det for Tang og Grus, og aabne
 Det velforvarte Segl med Joldefniven.

Han løser Seglet uden at brække det, og aabner Kisten. En
 uhyre Røg stiger langsomt i Beiret ud deraf, som en Sky-
 stotte, og udbreder sin tykke Taage over Havet. Det lyner
 og tordner fra Skjænen.

En Kæmpeskikkelse

bliver uthdelig til Synne deri, og Sandib hører følgende Ord:
 Ha, forbandede Fængsel, du!
 Knugt i Mulm, inden din Messingvæg,

Ved hvert Ledemod piinlig Qual,
 Karrigt berøvet Naturens Lys
 Og den friskvederqvægende Luft.
 Steds kun fastere trængt, stedse forhaanet af
 Bølgen's Slag og den skurende Steen,
 Vidthenslumrende Hav! i dit Purpur,
 Hørte jeg Fiskens susende Flugt
 Giennem et evigumaaleligt Rum;
 Mens til Qualm løst mine Sener's
 Magt, mine Been, den uhyre Rygrad's
 Bindingsværk, som en Rød i sin Skæl,
 I Aarhundreders Lænke bragt,
 Frihed ranet og Wren, jeg laae;
 Ene begravet med Tanken, for ret
 At føle min Skam, og forbande min Mund's
 Raadhed — ha, som tirred til Hevn,
 At den Bældige slog med Fordærv mig!

Sandib.

Hvad hører jeg? o, Allah! Muhamed!

Anden

bliver klarere til Synet i sin Sky.

Hellige Frihed! føler jeg atter
 Din qvægende Lyst? Kan jeg strække min Krop
 Ubehindret, vidt, i dit Lustrum,
 Som et Barn efter sin Slum, løst af sit Svøb?
 Bølg nu i Røg, og rund dig, o Skulder,
 I den himmelblaa Luft! Mine Been sig strække
 Fra Strand til Strand! Og som buldrende Torden,
 Lyde min Røst fra de pressede Lunger,
 Skyfoldskraldende hen over Biergtoppens Tind,
 Mens i Daggrøet tindrende Lyn
 Blinker det uvante Blik!

Sandib.

O, Himmel! hvilken rædsom Skikkelse!

Anden.

Salomon, Salomon, store Prophet!

Jeg raaber om Naade.

Aldrig Umgiad trodser dig meer;

Adlyder blindt dine Befalinger.

Sandib.

De vilde Lokker paa det høie Hoved
Henflagre mellem Stierne. Jeg frygter
Hvert Dieblif, at den uhyre Gud
Skal træde mig paa Jorden som en Myre,
Alt som den tynde Taage meer forsvinder,
Og viser mig hans Ræmpeskikkelse. —
Men — er det virkelig? Maaskee det kun
Er mig, som kryber ind, og ikke ham,
Som voxer? Er ved Trolddom jeg maaskee
Forvandlet til den Pusling Tommeliden?
Men saa er al Naturen med forvandlet;
Saa er hist Palmen blevet til en Tidsel,
Og Pilen Rosmarin, og Fiskerhytten
Et Sneglehuus, og Havet kun en Bæk,
Hvorover skædesløst den Boyne skræver.
Mit Syn forvildes, og forvilder mig.

Anden

træder frem paa Landet, omtrent tre Gange saa stor som

Fisken, og siger rolig efter at have fattet sig:

Nu siig mig Maaden, Fisker! Din Henrettelse
Dig forestaar, dog vælg maa du selv din Død.

Sandib.

Hvad hører jeg? o, Allah! du vil dræbe mig?

Anden.

Jeg lovet har dit Drab, og holder ærlig Ord.

Sandib.

Afskyligt er dit Løfte, meer din Ærlighed.

Anden.

Bid, Dødelige! her du seer for dig en Aand.
 At han er vild og kæmpestærk, fornam du alt.
 Fra Verdens første Tider stormed Amgiad
 Paa bratte Klipper, leged med Steenene,
 Slog Fosens hvide Skum i Porphyrbækkener,
 Og rysted Biergets Ceder. Naar ham Hyrden saae
 I Dalen; saae ham Jægeren fra Klippens Rand
 Paa Skjens Drage ride giennem Luftens Drk —
 Da gyste de. De vidste, jeg var lunefuld,
 Fandt tidt min Spøg i, ned at styrte Jægeren,
 Just som hans Bue sigted mod Steenbuckens Bryst.
 Dog ofte hialp jeg atter gavmild Fattigdom,
 Lod Qvinden finde Perler tidt paa Bøttens Bund
 For Gryn, forvandlede snart mig en til Hyrdehund,
 Og Ulven bed, som trued Gubbens Faarehiord.
 Saaledes fandt jeg, stormende fra Fjeld til Fjeld,
 En deilig Fee af yngre Jetteslægt end min,
 Fra Verdens mere blide Tid, da Skjønheds Blomst
 I Lænder havde lagt Titaners Kæmpekræft.
 Hun fængslede ogsaa mig. Jeg saae, hun baded sig.
 Just som de trinde Lænder steg fra Bølgerne,
 Just som med runde Læg den yndigspæde Gud
 Paa Strand hun satte, blev mig vaer den Deilige.
 Hun rødmed, og den hvide Haand for lille var
 Til at bedække Barmens unge Hvælvinger.
 Forgieves greb hun efter lange gule Lof;
 Den slagred ei i Bugter, snoede mørkere

I flamme Strimer ned sig ad den deelte Ryg,
 Som ind sig bugted vellystfuldt. Da fanged mig
 Den sledste Mø i sine Garn. Jeg hendes blev;
 Men hun ei min! Hun troløs var, som Havets Skum,
 Hvoraf hun opsteg. Tidt hun har bedraget mig;
 Men lumskt hun skiulte stedse dog sin Utroskab,
 Indtil jeg eengang, som hiin græske Gudesmed,
 Fandt hende blussende troløs i en Elfers Arm.
 O, Daare! — see, da buldred jeg med Hidsighed
 Forbandelser mod Himlen og mod Salomon,
 Den Wanders Konge, nævned fræk hans store Navn,
 Det Navn, som ingen Tunge spotter straffeløs.
 Og pludselig af Ebliis, af Seraphen, fast
 I Haaret greben, droges jeg fra Baarens Lund
 I Hav; han pressed mig i dette Messingskriin,
 Og stødte mig til Dybet. Hvad jeg følte der,
 Du selv kan tænke: sluttet i et Fængselsbuur,
 Mens den Troløse — Skoggerlattren hørte jeg —
 Sig slutte lod i Bolerarme. Saadan laae
 Tre hundred Aar jeg rugende paa Havets Bund,
 Mit Fængsel mig, min Hustru og min Qual bevidst.

Sandib.

Du arme Vand! da faldt dig Tiden grusomt lang.

Vanden.

Som Bjørnen suger Læbben i sin Vintersøvn,
 Jeg laae taalmodig, qualbetyngt, bag Bølgerne,
 Og loved den, som frelst mig, Belønning af
 Golkondas Diamanter, Ganges røde Guld.

Thi Dødeliges Haand formaaer, hvad Vanden ei:
 At løfte dette frygtelige Ristelaag.

Men Ingen kom. Aarhundred svandt. Da bød jeg høit
 Min Frelser Throner, Persiens gamle Kongestol,

Arabiens Herskab, meer: at vorde Tatarhan
 Og Indiens Mogul; svor, han skulde herske vidt
 Som Tamerlan, fra Kysten af det røde Hav
 Til Chinas Bredder. Ingen kom; ei Tibets Helt
 Paa vilden Stridshingst, flædt i ringet Pandfersærk,
 Ei selv Georgiens smægtende Blondiners Lyst
 Var mægtig at hidloffe til min Redning ham.
 Et Evigheds Aarhundred svandt; min Messinggrav
 Stod glemt og ubevægelig. Tidt troede jeg
 Min Redning nær, naar Hvalen, han den Eneste
 Blandt Fisk, som voved sig saa dybt, berørte med
 Sin Finne Laaget. Ha, kun meer han feied det
 Fra Haabets fjerne sommergrønne Blomsterstrand!
 Da loved i min Nød jeg tredie hundred Aar
 Min Hielper: huuslig Glæde, Sundhed, Levekraft,
 I Astrachan et Hiem, det skønne Paradiis,
 En deilig Biv, som elskte ham, og vakkre Børn
 Og Fred og gode Venner. Men et Secul svandt
 Selv tredie Gang; og knugt, som i sin Perlestal
 En Østers, laae jeg Haanede. Da svor jeg vildt,
 At den, som nu min tunge Slavelænke brød,
 Den alt for tvære Nøler, skulde Døden døe,
 Og ene nyde Dødens Valg til Gindelson.
 Knap svor jeg Eden, før et rædsomt Tordenskrald
 Hentoned over Havets Glader; tydeligt
 Jeg hørte Strømme suse ned som Klippevæld
 Fra Himlens sortnedhængende Bandhofers Brud.
 Da styrted Havuhyrerne til Havets Dyb;
 I Dødens Skræk de søgte Land, og knugende
 Hinanden i den bratte Fart, jeg mærkte vel
 Liigfisten skubbes nærmere til Kysterne.
 Saaledes har du fisket mig. Jeg skylder dig

Din Fjendeløn, mig selv at holde tro min Gd;
 Thi siig mig, Fisker! — hvormed skal jeg dræbe dig?

Sandib.

Med Alderdom.

Anden.

Ha, spot mig ei, Dumdriftige!

Sandib.

Hvad vover jeg, saafremt du dog vil dræbe mig?

Anden.

Vel sandt, din hele Rigdom er dit usle Liv;
 Det viser mig din lurvede, luslidte Dragt,
 Dit Kammersmiil, dit revne Net. Ha, ta! du mig,
 Som skiller dig paa een Gang ved en møisom Last!

Sandib.

Da blev det sikkert første Gang, at man med Ta!
 Belønnet Utafnemslighed.

Anden.

Hvi klager du?

Sandib.

Jeg aabner, som du selv forsikrer, venlig dig
 Liigkisten, skienker Frihed dig og Liv igien,
 Og du til Giengjæld røver mit, og slutter mig
 I Dødens Fængsel?

Anden.

Hvorfor kom du ikke før?

Jeg havde gjort til Hersker dig i Asien.

Sandib.

Kan mægtig Mand adspørge saa enfoldigt dog?
 I Sandhed, du beviser, hvad alt mærktes tidt:
 At fiendne Kræfter enes ei med stor Forstand.

Anden.

Hvis ei min Ed var hellig mig, saa laae du alt
Vel femten Favne spaltet ned i sorten Muld.

Sandib.

Saa er dog Noget helligt dig?

Anden.

Mit Vresord.

Sandib.

Men ei din Vre?

Anden.

Kom ei med Haarfloveri!

Sandib.

Den Lov: du skal ei dræbe den Ufskyldige,
Er ældre vel, end den, du svor i Rasenhed;
Den burde du dog holde først.

Anden.

Jeg svor den ei.

Sandib.

Kun hvad du svor —

Anden.

Forpligter mig.

Sandib.

Ei Allahs Bud?

Anden.

Hvor har du hørt det lyde? giennem hvilken Mund?

Sandib.

Ha, giennem Alnaturens!

Anden.

Muligt fik da du,

Saa spæd af Lemmer, ogsaa Dret mere fiint.

Den, som er skabt til steds at lystre, seer du vel,
Maa være lydhør. Jeg har ikke hørt det Bud.

Sandib.

Du hører kun dig selv; men hvo ei høre vil,
Maa føle, har du mærket i dit Messingskriin.

Anden.

Dumdristige!

Sandib.

Nu, stands din ædle Hestighed!
Jeg holder strengt kun til dit eget Vilkaar mig,
Dg gaaer ei længer. Døden har du svoret mig;
Belan! men — mig at overlade Dødens Balg,
Det svor du ogsaa.

Anden.

Holder det, ved Salomon!

Sandib.

Fortræffligt! Altsaa: vælge skal jeg selv, ei sandt?
Ei tvinges. Thi saa meget veed du sikkert længst,
At Tvang er ikke Balg.

Anden.

Jeg skal ei tvinge dig.

Sandib.

Heel vel! Dg jeg — vil ikke vælge! Altsaa maa
Du følge mig opmærksom stedse, Skridt for Skridt,
For efter Eden strax, saasnart jeg fordrer det,
At skille mig ved Livet. Ingen anden Daad
I den Tid kan du foretage; ingen Flugt
Til andet Land du gjøre kan. Tro, som en Hund,
Maa du opmærksom følge mig til — Gravens Bred
Formodentlig, thi neppe vælger jeg min Død,
For selv den kommer.

Anden fortrædelig.

Gives i Naturen der

Saa glat en Snog, som Menneskets Spidsfindighed?

Sandib.

Belan?

Aanden.

Belan! jeg seer, du vundet har din Sag.
 Lev i din usle Tilstand, du Glendige!
 Som foretrækker skændig Trældom æreløs
 For værdig Død.

Sandib.

Hvor vil du hen?

Aanden.

Forlade dig.

Sandib.

Det er imod din Ed; thi du skal følge mig.

Aanden.

Jeg dig?

Sandib.

Dg vorde Bøddel, naar jeg ønsker det.

Aanden

kaster en Talisman til ham.

Gnid den, naar du er fied af Livet, og paa Stand
 Jeg kommer, Fiske! for at brække Halsen dig.

Sandib sagte.

Der blev igien jeg narret; thi jeg haabed vist
 At sætte ham i Løsegiæld. Men uforsagt!
 Jeg maa dog see at friste ham. Han stikker just
 Ei dybt i Skarpsind, mærker jeg; hans Hestighed
 Og Stolthed taaler ei, at han nedlader sig
 Til Eftertanke. Ha, maaskee ved ham endnu
 Jeg gjør min Lykke, finder mine Børn igien!

Hoit med paataget Ligegehlidighed.

Farvel, du fære Aand, som vil indbilde mig,
 At jeg dig drog paa Landet i mit Fiskergarn!

Anden.

Indbilde? tvivler Ormen om min Sanddrubed?

Sandib.

Jeg troer, du driver Spøg med den Enfoldige.

Anden.

Hvad? har jeg ei den Trøst engang paa al min Rød,
At man beklager mine Qualer? Har jeg end
Den Uergrelse, at holdes for en Løgner her?

Sandib.

Hvor kan jeg troe Mirakler, som jeg selv ei seer?

Anden.

Jeg siger dig, det var dog saa.

Sandib

trækker paa Skuldbrene.

I Allahs Navn!

Jeg maa vel troe det nu, det byder Høflighed.

Anden utaalsmodig.

Saa see da selv, du Bantro!

Han opløser sig pludselig i Taage, og samler sig med en utrolig
Fart, som en tyk hvid Røg, i Skrinet igien; fra Rogen
høres af en dæmpet Røst:

Troer du nu mit Ord?

Sandib

smækker hurtig Taaget i.

Nu troer jeg dig.

Anden i Skrinet.

Luf op igien!

Sandib.

Du er saa stærk,

Prøv selv derpaa!

Anden.

Jeg hæver ei det stærke Segl,
Som du kan løfte, veed du jo; thi skynd dig, Ven!

Sandib

skubber til Kisten.

Nei, sov endnu en Middagssovn tre hundred Aar,
Til atter du en Taabe finder, Frysende!
Som lader dig af Fælden smutte.

Anden.

Gode Mand!

Du spørger sikkert.

Sandib.

Nei, jeg er alvorlig stemt.

Anden.

Luf op! jeg skienker Alt dig, hvad du ønsker dig.

Sandib.

Og hvad forsikrer vel mig om din Ærlighed?

Anden.

Mit Ord.

Sandib.

Og at du atter ei vil hevne dig?

Anden.

Som sagt, mit Ord.

Sandib sagte.

Det holder han; thi ene det

Har reddet mig den første Gang.

Goit.

Velan, vær fri!

Anden stiger ud af Messingskrinet paa samme Maade, som før;
naar Taagen er forsvunden, og han staaer paa Stranden
hos Fisken, skyder han Messingskrinet ud i Havet med
sin God.

Sandib bange.

Hvad gjør du?

Anden smilende.

Skiller Diet ved et ufiært Syn.

Sandib.

Du svigter dog ei troløs?

Anden.

Frygter Støvet's Søn?

Vær rolig! jeg tilgiver dig din Næsviished;

Den Hidsigoverilede fortiente den.

Sandib.

Du vil —

Anden.

Forlang! jeg skaffer, hvad du ønsker dig.

Sandib.

Saa kan jeg vorde Hersker, hvis jeg selv kun vil,

I Asien, fra Kysten af det røde Hav

Til Chinas Bredder og til Japans Kobberland?

Anden.

O ja! Jeg henter Kronerne.

Sandib.

Umag dig ei!

Saa heller dog, naar galt skal være, Fisker kun,

End Verdens Drot; det blev for svart et Arbeid mig,

Dg sikkert dog alligevel for slet bestilt.

Men skønne Qvinder skaffer du?

Anden.

I Overflod.

Sandib.

De vilde lee ad Barken paa min brune Hud,

Dg hevne sig i Smug paa min Unøisomhed. —

Men Liv og Børn og huuslige Lyksalighed,
Det var dit tredie Tilbud jo?

Anden.

Jeg henter dig
En ung, livsalig Pige til din Venneviv.

Sandib

seer til sin Hustrues Grav under Piletræet.

Kan du opvække Døde?

Anden.

Nei, det kan kun han,
Som skabte Liv, ved Israfil-Basunens Klang.

Sandib

med en stille Tungfæind.

Saa lad kun være! —

Med Lune.

Alt, hvad jeg forlanger nu,
Er — Fisk — for Diebliffet. Vil du virke meer
For den, der skienkte dig din Frihed, nu velan,
Saa skaf mig mine Børn, som man har røvet mig!

Anden.

Paa Ryggen tag dit Fiskergarn, og følg mig trygt!
Jeg skaffer dig kostbare Fisk.

Sandib.

Og mine Børn?

Anden.

Taalmodighed! Jeg ventede dig tre hundred Aar,
Til Giengield vente du mit Svar —

Sandib angst.

Den samme Tid?

Nanden

med et stolt Smil.

Døgnflue! Kom! jeg har med dig Medlidenhed.

De gaae.

Den forherrede Skov.

Amine sidder uden for Tempelruinen under et Træ, og stirrer ned til Jorden. Floristane kommer som Marcebille, trippende med sin Bog under Armen.

Marcebille.

Nu, Barn? hvorledes gaaer det?

Amine.

Er du der,

Min Skiebnes onde Engel?

Marcebille.

Ja, jeg er.

Jeg har min Bog med Eventyrer med;

Skal jeg maaskee dig læse atter eet

Her i din Gensomhed? Du kieder dig.

Amine.

Lær mig at hæve denne Trolddom atter!

Min Grumhed ængster og forfølger mig.

Hvad kan det hele Land for Fyrstens Ondskab?

Han bør at lide, den Forræder! han!

Og uden Skaansel jeg hudstryger ham,

Ufølsom for hans Blik og for hans Taarer.

Men hvad har Folket og Naturen syndet?

Jeg føler det, at jeg var uretfærdig.

Her er saa øde nu, som i en Drk,

Som paa en stille, ubeboet D

I Sydens Hav, hvor ene Aben rasler
I Rofustræet.

Marcebille.

Hvordan lever Aben?

Din elskte Hurliburli mener jeg.

Amine.

Jeg veed, du har fortryllet ham til Skovtrold;
Men derfor er han altid dog min Ugib;
Thi Kroppen, veed du vel, er kun en Larve,
Som skjuler den udsødelige Siæl.

Marcebille sagte.

En selsom Bending har den Galiskab taget.
En Fee kan vel forstyrre Menneſkets
Sands og Forſtand, men ei fordærve Hjertet.

Heit.

Her har du Leilighed til Gttertænke.

Seer til Tornebusken.

Ei ei! see, der ſtaaer jo Beziren henne.
Det var en heel fornuftig Mand i ſin Tid;
Philosopheer du lidt i No med ham!

Amine.

Forlad mig, du Forhadte!

Marcebille.

Selv forhadte!

Hvad nu jeg vilde ſige, ſeer du vel,
Jeg ſkulde kun berette dig: Du har
Fortryllet alle Landets Børn til Fiſke;
At være Fiſk er alſaa deres Pligt;
Om denne Pligt maa du dem daglig minde.
Dog veed du vel, at de er Menneſker
I Grunden. Skulde Nogen af dem fanges
Og koges, da maa hurtig ved en Trolddom

Du være strax tilstede, og forhindre
 Et fælt, affkyligt Menneskeæderi;
 Thi Afiater er ei Cannibaler,
 Det veed du vel. ; Da maa du ved et Slag
 Af Tryllestaven være der tilstede,
 Og give Staklerne den sidste Rest.
 Thi heller Morder du, naar galt skal være,
 End den Uskyldige sin Næstes Æder!

Amine.

Hvormed har jeg fortient dit bittre Fiendskab?

Floristane

viser sig stolt for hende i sin hele Skønhed.

Stif du en anden Gang nu Feer ud,
 Min gode Frue!

Amine forundret.

Himmel! hvilken Skønhed!

Den samme Jomfru, som jeg saae ved Hulen,
 Der rakte mig det frygtelige Guldhorn!

Floristane lidt formildet.

Du finder mig dog skøn? ei, hvilken Naade!
 Du skjelder ei? Hør — hvad jeg vilde sige,
 Du rører mig dog lidt; og for at du
 Skal ikke tage dig det alt for nær,
 Tillader jeg din elskte Hurliburli,
 Saa syg han er, at dele dette Arbeid
 Med dig hver anden Gang, naar det behøves.
 Og saa Farvel! jeg har ei meer at sige.

Hun forsvinder.

Amine

stirrer til Jorden.

Jeg mærker det, jeg seiler uformærkt,
 Hendrevet paa Afstandighedens Flod,

Lilintetgiørelsens uhyre Malstrøm
 Paa lumste, stille Bølger snelt i Møde.
 O, gid den snart kun vilde knuse mig!
 For mig er ingen Fryd paa Jorden meer.

Hun hæver sine Dine; en uhyre Drn bryder giennem de ras-
 lende Grene, svæver paa de udstrakte Binger til Høre, og
 forsvinder i Synskredsen.

Amine,

som foer sammen af Skræk, stirrer efter den, og siger:

Kan Siælen gysse, naar den alt fortvivler?
 Var dette Barsel godt? den fløi til Høre!

Hun gaaer takkefuld ind i Skoven.

En æde Egn ved en Sø mellem fire Høie.

Aanden. fiskeren.

Sandib.

Hvor fører du mig hen? Jeg kiender ei den Bei,
 Og aldrig saae mit Die før hiin blanke Sø.

Aanden.

Vel meget gives, som dit Die før ei saae.
 Stands her! kast ud dit Net! har du i Stand det bragt?

Sandib.

Her er det.

Aanden.

En Gang daglig kun dig tilladt er
 At fiske her; det mærk dig!

Sandib.

Himmel! een Gang kun?
 Mig gav ei hiemme Brødet selv den tredie Dræt.

Anden.

Her vil du finde Suul til Brødet; ængst dig ei!

Sandib.

Hvor er jeg? Solen synker alt bag Biergene.
Hvorledes kan i Dvæld jeg naae til fierne Hiem?

Anden.

Du er alt hjemme.

Sandib.

Hvad?

Anden.

Der staaer din Hytte jo.

Sandib

opdager sin Hytte paa den fremmede Strand. Aftensolen
skinner ind i den aabnede Dør; paa Tærskelen sidde hans
to smaa Børn med Frugter og Brod i Hænderne.

O, Himmel!

Anden.

Himlen hvælver her sig blaa, som hist;
Hvor du har Huus og Hiem, der er dit Fædreland.

Sandib.

Mit Syn forvildes. Koreb! Sara! seer jeg ret?

Koreb fra Hytten.

God Aften, Fader!

Sandib.

Men jeg savner Fieldet, hvor
Min Lolo sover! Af, hvor er min Diesteen?

Anden.

Nu, muligt mere nær du er din Datter, Ven!

Sandib.

O, Mahumed!

Nanden.

Nu, stands engang Forundringen!
 At gruble meget over Livet, veed du vel,
 Kun skienker liden Fordeel. Ei din Hønsesæl
 Udgrunder rigtigt Aarsagen til Virkningen,
 Om du til Graven lægger din Forstand i Blød.
 Saa handle! lad med dristigt Mod det flink staae til!
 Det er det Rette. — Naar du nu har fisket her,
 Da giem i Rusen Drætten til den aarle Dag.
 Slaa Fisken saa i Bøttens Band, og vandre paa
 Din Fod ad Strandens ubekiendte Blomstersti
 Til Kongens skønne Marmorslot bag Biergene.
 Der vil du finder Kjøber snart. Gaa hjem igien,
 Og fisk og sælg, dig lede lad af Hændelsen;
 Hvad rimeligt dig foreslaaes, det gjør og følg!
 Og Alt vil lykkes. Tab ei Modet! tro din Ven:
 De tabte Perler fisker du kun her igien.

Nanden forsvinder.

Sandib

sætter sig ned paa en Steen, støtter sit Hoved til sine Arme,
 fine Arme til Knæene, og stirrer ned til Jorden; saaledes
 sidder han nogen Tid, derpaa staaer han rolig op.

Saa vil jeg da nu heller ikke grunde,
 Vil ikke længer undres; thi jeg mærker,
 Sligt ængster kun, og hjælper ingenlunde.
 Han er en Mand — en Mand gjør Underværker,
 Det er naturligt; Mandens svage Kræfter
 Hos sligt et Væsen tifold sig forstærker,
 Og meer! — Her fange Gruus og Uelskikæster
 I denne rene Sø, det vil jeg ikke.
 Jo meer sig Diet hen paa Gladen hester,

Jo mere viser sig for mine Blikke
 I klare Vand de nydeligste Fiske.
 Sødt Vandet er, og deiligt til at drikke.
 See, hvor de smutte vevre, smutte friske
 Hinanden tæt forbi. Ha, de vil smage,
 Vel tilberedet, paa de Stores Diske!
 Nei, Saadant saae jeg aldrig mine Dage,
 Thi Vandet er saa klart, som selve Luften.
 Jeg troer, jeg kunde dem med Haanden tage.
 Fra Strandens Hække vifter Rosendusten,
 Og Rosens Tid er længe dog forsvundet! —
 See, kommer du nu atter med Fornuften?
 Jeg troer, jeg her har Paradiset fundet.
 Mit Hierte røres, mine Sandser glædes,
 Og kun min Kundskab er i Lænker bundet.
 Ha, det er næsten Synd, at I skal ædes,
 I smukke Fiske! Nogle svømme røde,
 Med Purpurskæl, Guldfinner de beklædes;
 Som Ild og Gnister de i Vandet gløde.
 Jeg holder næsten meer dog af de hvide,
 Hvis Skæl som Perlemor paa Farven bøde.
 Saa stolte de forbi de andre glide;
 Og hvor de mødes af de gule, blaae,
 Der smutte disse ydmygt til en Side.

Smilende.

Nu faaer jeg atter Lyst til at forstaae:
 De hvide tykkes mig Muhamedaner;
 Fra rene Tro kan reent kun Lysset gaae,
 Og hvide flagre Helligdommens Faner.
 De røde tyde hen paa Ildens Gnist,
 De forekomme mig som Persianer,
 Som Ildtilbedere. Dog hine hist,

De stakkels blaae, som neppe sees i Bandet
 (Thi Blaat i Blaat er som et Blad paa Qviist,
 Det taber sig i Mængden), ha, hvad Andet
 Skal jeg dem gjøre til end Christne vel,
 I Slaveri, og skilt fra Fædrelandet?
 Det høie Blaa bedækker deres Skæl,
 Lidt sørgeligt, lidt lustigt, men dog Himlen
 Maaskee saa nær, som Maanen over Fjeld.
 Men disse gule, som med driftig Stimlen
 Snart skilles ad, og snart hinanden møder,
 Og skubbes og beskubbe tidt i Brimlen —
 Hvad er de Stakler Andet vel end Jøder,
 Som undertiden fra de Andre nappe,
 Hvis Hurtighed og Kløgt paa Kræften bøder? —
 Men det er koldt, hvor lagde jeg min Kappe?
 Nu vil jeg skynde mig at faae min Dræt,
 Thi jeg er træt, sig mine Sener slappe,
 Jeg trænger til en Søvn.

Han drager op.

Ha, det var ret!

En hvid, en rød, en blaa, en af de gule?
 Tak, du min Aand! den Gangst var ikke slet.
 Nu vil jeg dem i Hyttesadlet skiule.
 I Morgen i det ubekiendte Rige
 Jeg sælger dem; men hviler først en Smule.
 Nu maa jeg mine Børn Godaften sige;
 Det lader til, de har slet Intet mærket,
 Den lille Dreng, den stakkels lille Pige,
 Til Hyttens Flytning og til Underværket.

Han gaaer ind i Hytten.

Fiskene.

Et stort hængt Kiakken.

Tvende Muus

sidde paa Bordet, og gnave paa et Bølseskind.

Første Muus.

Jeg skammer mig næsten,
 Min Bedste! for Resten,
 At jeg dig skal byde
 Til slikt Tractement.
 Med Spand og med Gryde
 Du mindre var tient.
 Thi Intet de levne.
 Usalige Stævne!
 Sig Hvælvingen buer
 Vel herlig i Pragt;
 Men Ildstedets Luer
 Har tabt deres Magt.
 Det er deres Bane:
 Her Alting de rane,
 Og lidt kun man skienfer;
 Os Allah staae bi!
 Beziren kun tænker
 Paa Deconomie.
 Hver Kof har sin Hielper,

Hver Hielper sin Dreng;
Og Hver skal dog spise,
Før han gaaer i Seng.

Anden Muus.

Jeg negter ei: hiemme
Der sættes ei Klemme
Paa Skab eller Kruus;
Fuldt op af Guds Gaver
For hungrige Maver
Fra Herre til Muus.
Dog, Alt maa betænkes:
Mig sagtens der skienkes
Lidt meer at fortære
Som Kiøbmandens Giest;
Du svømmer i Ure,
Bed Sultanens Fest.

Første Muus.

Bestandig at æde,
En maadelig Glæde!
Man sløves derved.
Man vænner sit Dre
Tilfældst kun at høre
Det knagende Spid.
Al aandelig Nyden
Og Skønhed og Dyden
Maa miste sit Krav.
Vor Ure det foster;
Man bliver et Foster
Fra Bugge til Grav.

Anden Muus.

Min Hierte! du taler
Saa funde Moraler,

Alt jeg var en Mær,
 Om ikke med Glæde
 For læffreste Ude
 Jeg hørte dem her.
 Dog, Alt kan outreres:
 Godt nok, der studeres;
 Men Mad vil der til.
 Og sulter den Arme
 Med sstrigende Tarme,
 Saa kan han ei høre
 De Dyder, som røre,
 Hvor gierne han vil.

Første Muus.
 Af Legem og Siælen
 Fra Jøse til Hælen
 Bort Bæsen bestaaer.

Anden Muus.
 Og begge skal næres,
 Og ikke fortares,
 I hvordan det gaaer.

Første Muus.
 Med Skionhed og Dyden.

Anden Muus.
 Med Maden i Gryden.

Første Muus
 hæver Poten belærende i Beiret.
 Men Lasten og Lyden
 Forsage man bør.

Anden Muus.
 O, vise Masoeur!

Pause.

Det meget mig fryder,
 At ind du mig byder,
 At til dig jeg kom;
 At sidde til Taffel
 Ved slebne Karaffel,
 Endskiøndt den er tom.
 Næst Maden og Freden
 Forsængeligheden
 Meest kildrer mit Sind.
 Jeg sulter jo ikke;
 Mig fryder at slukke
 Af fornemme Pølse
 Det fornemme Skind.

Første Muus.
 Hvis Tilfældet førte
 Hid Nogen, som hørte
 Vor fiendne Forstand!

Anden Muus.
 Ei Mennesket tænker,
 Naturen os skienker
 At tale, som han.

Første Muus.
 Fordi han forstaaer ei
 Bort pibende Sprog —

Anden Muus.
 Han bryster sig toffet,
 Troer ene sig flog.

Der gaaes med en Dør udenfor.

Første Muus.
 Man kommer —

Anden Muus.

Min Bedste,

Farvel da til næste
Forsamling igien!

Første Muus.

Farvel da, min Putte!
Behag kun at smutte
Bag Bassen, min Ven!
Jeg selv vil bag Rækken
Arbeide mig frem
Til Spiiskammersprækken;
Der har jeg mit Hiem.

De smutte bort.

Rokkedrengene komme, giøre Ild paa Skorstenen, og sætte Vand paa. Lidt efter lidt forsamle sig alle Rokkene i hvide Troier, med Forklæder, ved Siden bære de Knive i sorte Skeder. Der hakkes Løg og Persille, skræbes Gulerodder etc., Riød kommes i Riedlerne. Efterhaanden bliver Alting muntert. Luerne gnistre op i den store sorte Skorsteen. Vandet koger. Der hakkes, spækkes, bestroes med Meel. Stegene sættes paa Spid. Naar Alt er i Bevægelse, træder.

Kiøgemesteren

frem med Gravitet, og holder følgende Tale:

Mundkofke! Mesterkofke! vakkre Drenge!
Forsikkret om den Dannished, den Iver,
Hvormed ved alle Leiligheder I
Anvende Stegevendren, Spækkenaalen
Til Statens Tieneste, jeg kalder eder
I Dag til med fordoblet Nidkiærhed
At spænde Kræften an, saa at den Ild,
Der luer her paa Fædrelandets Alter —
Beger paa Skorstenen.

Maa gnistre med fordoblet Virkelighed.
 Seer! Sagen, Børn! er korteligen denne:
 En fløgtig Troldmand fra Europas Lande
 Er arriveret hid til Asien.
 Vi troede alle først, paa Fuglen Roc;
 Men, som han sank — det var just midt i Gaarden
 Af Kongens Palads — mærkte vi med Undren,
 Det var en stor, uhyre Dreblære,
 Som bar ham giennem Luftens Ocean.
 Forunderligt er denne Troldmand flædt,
 Og sær phantastisk. Riolen sidder knapt
 Om Livet, render spids ham ned om Bagen
 Som Lap, og dingler ved hvert Skridt, han gør.
 I Haaret er han overmaade skaldet,
 Og hvad han har, det sidder som en Krands
 Om Tindingen i frygtelige Børster.
 Bleg er han til, tyknæset, fuld af Koparr,
 Læer Enustobak for sine svage Dine,
 Og lader ikke til at være nær
 Den Mand, han er. Nu staaer han og forklarer
 Sit Fartøis Sammensætning og Natur
 For Kongen og det hele Hof i Gaarden.
 Vor Sultan vil, han giestes skal med Pragt;
 Det kan I tænke. Derfor, fiære Venner!
 Jeg beder eder, strenger eder an,
 Og kjober Alt, hvad sjeldent er og lækkert;
 At Europæeren ei trække skal
 Paa Næsen af vort Kiøffen.

Vil gaae, men vender om igien.

Det er sandt:

I Baaden under Dreblæren sad
 En Skikkelse hos Trolden, murehvid.

Vi troede først, det var et Spøgelse;
 Men tværtimod, det var en Secretair,
 Der skriver Alting op, hvad Herren seer.
 Beslitter eder nu paa eders Kogen,
 Saa kan I ogsaa blive nævnt i Bogen.
 Saasnart han kommer hjem, den trykket blier
 I Folio paa Medianpapir,
 Med Kobberstykker og forgyldte Kanter,
 Og hensat mellem andre Folianter.

En Kok kommer.

Det træffer sig særdeles heldigt, Herre!
 Her er en Fisker uden for vort Kjøkken,
 Som har forunderlige Fisk at sælge;
 Men han er dyr.

Kjøgemesteren.

O, lad mig see engang!

Køkken bringer Botten.

En hvid som Perlemor — det er en Giedde,
 Saavidt jeg troer. Rødspætten er den røde;
 Den blaa mig forekommer som en Torst,
 Og denne gule ligner lidt en Al.
 Men aldrig saae jeg før deslige Fisk,
 Thi alle har de Skæl, og hine Fisk, som
 De har en Lighed med, har ingen slige.

Til Fiskeren, som kommer.

Hvad koster denne Dræt, min gode Ven?

Fiskeren.

Jeg sælger dem for fire hundred Bahams.

Kjøgemesteren.

Ha, det er Røverkiøb for slige Fisk!

Til Mundkøkken.

Jeg kun betroer den Ret i dine Hænder.

Men jeg vil være selv tilstede, naar
De sættes over Ilden; thi jeg frygter,
Der kunde muligt skee en Confusion.

Koffen.

Befaler du maaskee, at de skal steges?

Risgemesteren.

Hvad steges? steges? Ubetænksomme!
Var det nu ikke godt, jeg var tilstede?
Troer du, jeg giver fire hundred Bahams,
Blot for at Sultan og den Fremmede
Skal see, hvorledes branket Meel seer ud?

Koffen.

Men Smagen —

Risgemesteren.

Smagen! hvis du havde Smag,

Saa vidste du, at Smagen spiller her
En underordnet Rolle. Smagen falder
Gi noget Menneske i Dinene.

Hvad er det Vigtigste ved disse Fisk?
De synderlige Skæl, saavidt jeg sfielner!
De maae bevares. Koges skal de.

Koffen.

Blaae?

Risgemesteren.

Den blaa kan du afkoge blaa, den røde
Rød derimod, den hvide hvid, og guul
Den gule.

Koffen.

Men i Fald de tabe Farven
I Kogningen?

Riøgemesteren

lægger sin Haand paa hans Skulder.

Saa har du gjort din Pligt,

Og for det Andet maa Naturen raade.

Rom, Fisker! jeg skal flye dig dine Penge.

De gaae.

Slotsgaarden.

Den europæiske Herre staaer med sin Secretair ved Luftballonen, omringet af Sultanen og hans Hof.

Den unge Sultan.

O, store Mand! din Kundskab og din Viisdom

Har dybt ydmyget mig. Jeg føler nu

Først levende, hvor svag jeg er i Magt,

Jeg, hvem dog Allah skienkte Gnevælden!

Men hvad er Armens, hvad er Senens Vælde

Mod Tankens, mod Geniets? Jeg beundrer

Dig, der har selv opfundet, som du siger,

En sliq Indretning.

Europæeren meget beskedent.

Mægtigste Monarch!

Du er for god, i Sandhed for aimable!

I Fald jeg ogsaa nu er slumpet til

At være den uværdige Opfinder

Af sliq Maskine — nu — du milde Gud!

Det er jo derfor ikke dog al Verden.

Sagte til Secretairen.

De gode Folk! jeg holder det for bedst,

Vi lade blive dem i den Formening,

At vi har fundet Luftballonen op.

Det sætter altid i en Slags Respect;
 Og i et Land, hvor Unbefalinger,
 Credit- og Bægelbreve ganske mangle,
 Der er et slikt Behøvel altid vakkert
 I Mangel af et andet.

Secretairen.

Uden Tvivl.

Vil naadig Herren ikke ogsaa tilstaae,
 De har opfundet Krudtet og Compasset,
 Bogtrykkerkunsten og Uhrmageriet?

Europæeren belærende.

Nei, man maa være smuk beskeden, Kære!
 Og aldrig smykke sig med laante Fier,
 Undtagen hvor det kniber. Kiender han
 Ei den Historie om Alliken?

Secretairen.

Jeg bruger aldrig laante Fier, undtagen
 En enkelt Pen iblandt af Gaasevingen,
 Hvormed jeg skriver Deres Naades Dagbog.

Sultanen til Europæeren.

Saa har du virkelig ved simpel fund
 Forstand, ved grundig Kundskab, findrig Grandffning
 Opsvunget dig til sli en smuk Idee,
 Og ei ved Trolddom?

Europæeren smilende.

Trolddom? Høie Fyrste!

Der gives ingen Trolddom her i Verden.
 Forundring er Uvidenhedens Barn
 Og Overtroens Moder; ene den
 Ophidser Hiernen til Indbildninger,
 Som findes kun i Hiernen.

Sultanen.

Troer du ei

Paa Hexeri?

Europæeren.

Nei, naadigste Monarch!

Sultanen.

Paa Aander?

Europæeren.

Endnu mindre.

Sultanen.

Men du har

Dog selv en Aand!

Europæeren.

Det er endnu et Spørgsmaal.

Dog, det vil føre os for langt fra Maalet.

Saa meget siger jeg kun nu, at Alt

Gaaer her i Verden plat naturligt til.

Som for Exempel her med Luftballonen:

Saa snart den fyldes kun med Vandstofgas,

En Luftart mere let end Atmosphæren,

Saa stiger den i Veiret. Menneſket

Kun veier fire Pund i Vandet, seer du,

Dg noget meer i Luften; overveies

Nu denne Bægt af forholdsmaessig Lethed,

Saa hæves Tyngden. Det er mathematisk.

Sultanen.

Hvordan fortynder du da denne Luft?

Vil du vel gjøre mig deelagtig i

Din hemmelige Kunst?

Europæeren.

Med Hjertens Glæde.

Sultanen.

Jeg skal ei være utafnemmelig.

Europæeren.

Nei, store Sultan! du maa love mig
At du vil ei betale mig derfor.

Jeg hader Egennytten; men jeg elsker
Naturen — Mineralier og Stene!

Jeg samler paa de Sidste; det er nu
Min Faible. Hvert et Menneske har sin.
I Fald maaskee der findes i din Samling
Et dobbelt Exemplar af een og anden
Demant, Rubin, Smaragd og Hyacinth —

Sultanen.

Dem skal du faae.

Europæeren bukker dybt.

Dg jeg skal gjøre Bind,
Saa meget som din Luftballon behøver.
De gaae.

Kiøkkenet.

Kiøgemesteren. Kokkene.

Kiøgemesteren.

Nu? har I dem i Kiedlen?

Kokken.

Nylig, Herre!

De kommen er i Bandet ganske friske.
See, hvor de reise Hov'derne i Beiret,
Dg gabe mellem de glohede Babler
Med Flabene.

Risgemesteren.

Ja, det er curiøst!

Haard Døden er dog altid at gaae paa,
Saavel for Fiske som for Mennesker.

Koffen.

Langt meer for dem, de er seiglivede.

Risgemesteren.

Men, Himmel! hvad er dette? Muren revner!
En Dame! — Allah, hvilken Deilighed?

Skorsteensbæggen revner. Amine træder frem i hvidt flagrende
Atlast, med blottet Bryst og Arme, hvide Skoe; paa Ho-
vedet en Rosenkrands, flagrende Loffer; en Myrtegreen i
sin Haand. Hun slaaer med Grenen i Kiedlen, og siger:

Fiske, Fiske, Fiske! gjør I eders Pligt?

Risgemesteren

slaaer forbauset Hænderne sammen.

Er det en Drøm? er det et Digt?

De fire fisk

hæve deres Hoveder i Beiret, og synge:

Vi har svømmet i Sø,
Vi, som aanded i Luften.
Skal i Luen vi døe,
For du tabte Fornuften?
Vi fik Skællenes Glands,
Havde Huden dog heller;
Fik for Benene Svands,
Og for Lungerne Giæller.
Vi fik Bølge for Land,
Efter Troen vor Farve;
Men vi hade vor Larve.
Løse Gaaden, hvo kan!

Riøgemesteren forbauset.

Jeg kan det ei, jeg giver strax mig tabt.

Amine.

Fist! beklager I jert Mord?

Siger mig et Trøstens Ord!

Fiskene.

Ikkun Menneſkets Bryſt

Kan i Nøden forſage;

I Naturen er Trøſt,

Og ei Dyret kan klage.

Den, ſom danned os hiſt,

Som har Skabning os givet,

Kan af Aſken forviſt

Kalde Funken til Livet.

Skiondt vi ſortnes til Kul,

Skiondt vi brænde tiſammen,

Er ei Siælen et Kul,

Og den ſtiger af Flammen.

Riøgemesteren

betragtende Amine.

Ha, hvilken Skionhed! Tydeligt jeg ſeer

De unge Hvælvinger med Eløret ſtride.

Amine

med udbrydende Taarer.

O, tunge Skiebne! Morderen er meer

Ulykkelig, end de, ſom Døden lide.

Hun vælter Fiſkene i Aſken, og forſvinder.

Riøgemesteren.

Mundkok! knib mig i Næſen.

Mundkokken hurtig.

Ja, min Herre!

Han kniber ſtærkt, Riøgemesteren ſkriger, Kokkedrengene ſee.

Risgemesteren.

Jordømte Menneske! er han besat?
Hold op for Satan! plager Fanden ham?

Koffen.

Jeg efterlever jo kun høiest Ordre.

Risgemesteren.

Der Maade er med Alting, veed du dog!
Jeg vilde ret kun overtydes, om
Jeg vaaged, eller om det var en Drøm.

Koffen.

Nu fik du Troen da i Hænderne.

Risgemesteren.

Det er ei første Gang, min gode Udbet!
At jeg har mærket dine Finter, seer du!
Tag dig i Agt!

Koffen sagte.

Det er ei første Gang,
At jeg har taget ham ved Næsen; men
Dog ingentid saa føleligt, som nu.

Risgemesteren.

Er Fisken tilstede?

En Koffedreng.

Ja, han er.

Risgemesteren.

I Morgen maa han atter skaffe mig
Deslige Fisk for samme Priis; saa vil jeg
Indbyde Sultan og den Fremmede
Til dette kostelige Skuespil.

Beslitter eder paa at holde Alt

I Morgen blankt, som i et Speil, til den Tid!
Med Aske skurer Riøffenbordet hvidt,
Som Bierget, naar det dækkes fiint med Snee;

Og Kobbertøiet blankt, som røden Maane,
 Naar den i Dunster staaer i Horizonten! —
 Hvis kun min Næse kommer sig til den Tid;
 Thi den fordømte Kof — Din plumpe Haand
 Er vant kun til at røre slagtet Kiød,
 Som reent har mistet Liv og Følelse.
 Jeg kommer til at lægge Salve paa.
 Men nu til Fisken! Hvis han var borte,
 Saa stod jeg der en Røn med hele Planen.

Han gaaer.

Kiøkkenet.

Næste Dag. Alt er meget pænt og net. Kobbertøiet og Kiøkkenbordene skurede. I Vasken er sprængt Lavendelsvand. Gulvet er bonet. For Vinduerne er Kullegardiner; for Skorstenen et Transparent med sort Grund: man seer en Gefrands og to Basunengle i Skyerne med Laurbær og Palmegrene. Selim kommer med Europæeren og følge; strax spilles en stor Symphonie, som udtrykker det Hemmelighedsfulde i Situationen, dernæst Bandets Rogen og Fiskenes Død.

Europæeren henrykt.

Sublimt, i Sandhed! herligt og sublimt.
 Jeg havde aldrig troet, at ogsaa Smagen
 Saa vidt var kommen alt i Asien.

Selim.

Saa har man ogsaa flige Ting hos eder?

Europæeren.

Hvad har vi ikke der? der har vi Altting.
 Men her — det overrasker mig særdeles!
 Parole d'honneur! det har jeg ikke ventet.
 I Sandhed, jeg beundrer denne Engel,
 Som blæser i Basunen. Hvilket Udtryk

I Kæverne! hvor de staae spilede!
 Den anden griber sig saa stærkt ei an.
 Det kalder jeg Nuancer, Overgange!
 Og denne Palmegreen! Og Symphonien,
 Som maler os med Toner Alt, hvad man
 Kan see for Dinene — med Contrapunkt
 Og Generalbas, Tact og Modestole —
 Ha, det fornøier mig usigeligt!

Selim sagte.

I Luften er maaskee den gode Ven
 Ret klog; paa Jorden bliver han en Nar,
 Det mærker jeg.

Til Kjøgemesteren.

Jeg længes meget efter
 At see Miraklet.

Kjøgemesteren.

Strax, min ædle Herre!

Transparentet tages bort. Potten med Giffene sættes paa Jorden. Smidlertid spilles en Marsch med Janitscharmusik, for at udfylde Tiden, til de fuge.

Europæeren kommer sig.

Jeg seer, Theatret forestiller her
 En Skorsteen. Hm! det er da uden Tvivl
 En Art af shakespeare'sk Drama. Man har dannet
 Sig efter Shakespeare? Nu, man skal begynde
 Med Noget. Herregud! paa Reisen tager
 Man ikke Alt saa nøie. Heller havde
 Jeg seet en Tragedie, oprigtig talt,
 Af en af Galliens Udødelige.

En Koffedreng sagte.

Udødelige? doer man ei i Galgen?

Muren revner. Vakkelsvands springer frem af Måbningen i sin oprindelige Skikkelse, med Løv om Bæltet og Findingen, og en Knippel i Haanden.

Vakkelsvands.

J Fiske smaae! nu skifter mig reent, om ret J opfyldte
Blighten.

Fire comiske Fiske

hæve sig i Botten, og sige:

Vor Bligt, Herr Skovtrold! lyde vi tro; at sige: vor Drift
og Naturen.

Vakkelsvands.

Bedrøver jer ei Forvandlingen meer?

Fiskene.

Hvor kan Forvandlingen frænke?

Som Fiske har vi dog Fiskeforstand; som Mennesker havde
vi ingen.

Vakkelsvands.

Det er dog ei saa galt, som man troer, at være Menneske-
skabning.

Fiskene.

Snif Snaf! hvis Mennesket virkelig var lyksalig Menneske
vorden,

Troer du, han stræbte da Dag og Nat, for atter at nærme
sig Dyret?

Vakkelsvands.

Hvori bestaaer da jer Fiskefryd?

Fiskene.

Først har vi Driften for Intet.

Sist nødes vi ei i Kielder at gaae, for angstlig Klassen at
tømme,

Betale den med vor sidste Skjerv, og faae Rubiner paa
Næsen.

Der æde vi op, og ædes vi op, og Ingen dadler vor
Handling.

Postheste bruge vi ei og Bogn, men i den snelleste Glæde
Vi skyde giennem vor bølgende Luft.

Bakkelsvands.

Saa har dog Fuglen det bedre.

Fiskene.

At, Fuglen trættes langt meer, end vi; maa hvile paa
Dvæst og paa Stene.

Vi skyde med Lethed hundrede Mil hen over Korallernes
Banke.

Bakkelsvands.

Men Solen skinner dog ei for jer.

Fiskene.

Saa gispes ei heller af Hede.

Vi køles i Bad bag Sivenes Blad i Havets skyggende
Lunde,

Og Solen os er en Maane bag Sky, naar vi Havfladen
os nærme.

Bakkelsvands.

Men Klæder har I dog længer ei.

Fiskene.

De deiligste Baabenklæder.

Hvor findes en Smed, der smedder en Helt en slig skæl-
blinkende Brynie?

Bakkelsvands.

Hvor er nu den forrige Faderfryd, og hvor den humslige
Glæde?

Fiskene.

Som Mand jeg havde kun fire Børn, som Gist mig skien-
ker min Hustru

En Leg af hundred tusinde Liv, i Fald de trivedes Alle.

Bakkelsvands.

Den sluger en Mund som Caviar dig i et eneste Maaltid.

Fiskene.

Belan, saa fastes en Leg igien; det regnes ikke saa nøie.

Bakkelsvands.

Men evige Fiendskab og evige Strid er dog paa Bunden
af Havet.

Fiskene.

O ja! som paa Gladen af Jorden, min Ven! naivt vi sluge
hinanden.

Bakkelsvands.

Hvad siger du om den uhyre Hval?

Fiskene.

For ham maa Sildene stielve;
Sværdfisken ridser ham Bugen op, saa til Sydhavet han
flygter.

Bakkelsvands.

Men høre kan I jo hisset ei; man siger, Fisken er døvstum.

Fiskene.

Ei længer; nu har vi et Institut, der lære vi prægtig
at tale.

Bakkelsvands.

Saa nødig jeg vil, saa nødes jeg dog at vælte jer Stakler
i Asken.

Fiskene.

En Fisk, min Ven! er en Philosoph; han tier, og taaler
sin Skiebne.

Bakkelsvands vælter dem i Asken, og forsvinder. De blive til Kul.

Selim springer op.

Besynderligt! høist, høist forunderligt!

Europæeren.

Særdeles artig! Men hvad kommer nu?
Jeg haaber dog, det er ei alt forbi.

Risgemesteren bukker.

Det er forbi.

Europæeren.

I Sandhed? det var snart.

Nu nu, det havde i det mindste dog
De trende Genheder, og det er vigtigst.
Og Mechanismen var særdeles artig.
Ha, jeg beundrer Deres Majestæts
Mechanici, som med saa megen Kløgt
Forstaae at lade døde Fiske tale;
Thi det er meer, end levende formaae.

Sagte til Secretairen.

Saaledes gaaer det altid hos Barbarer:
De kildre Dret kun og Sandserne;
Men Siælen, hvad faaer den? Hvad finder jeg
For Hjertet her og for Forstanden? Intet!
Udvikles der en Character? jo pyt!
Undtagen at det skulde være min.
Dog, man maa vel for Høflighedens Skyld
Nu holde gode Miner.

Secretairen.

Det forstaaer sig.

Selim

til Risgemesteren.

Lad Fiskeren paa Diebliffet hente!

Europæeren

nærmer sig Fyrsten meget galant.

Jeg takker dig, min store Fyrste! for
Den Godhed, du har viist en stakkels Fremmed,

At tage med ham i dit Skuespil.
 Den sidste Act var rigtig allerfærest;
 Dog maa jeg tilstaae dig, at Transparentet
 Med Krandsen og de hiertelige Engle,
 Kort sagt, Prologen glædede mig meest,
 Og staaer i sandt artistisk Værd langt over
 Det Følgende.

Selim

gaaer Fiskeren heftig i Møde.

Ha, hvad er dette, Fisker?

Er du en Trolld? er du en Hexemester?
 Paa Diebliffet her tilstaa mig Sagen!

Fiskeren.

Jeg er en fattig Fisker, store Konge!
 Og intet meer.

Selim.

Og disse Fiske?

Fiskeren.

Dem fanger

Jeg i en Sø imellem fire Øie,
 Som ligger en Miils Vei kun fra din Stad.

Selim.

Jeg aldrig før har hørt om slig en Sø.
 Man sadle skal min Hest paa Diebliffet;
 Mit Hof skal følge mig med mine Telte,
 Og du skal vise Veien os derhen.

Fiskeren.

Det vil jeg gierne. Men jeg tør ei fiske
 Igien før Morgengry.

Selim.

Og hvorfor ei?

Fisken.

Et Løfte binder mig, som jeg har svoret
En mægtig Aand.

Selim.

Saa staaer du altsaa dog
Jo i Forbindelse med Aander!

Fisken.

Nei.

Jeg kender ham saa lidt, som du, Herr Konge!
Jeg drog ham i et Messingskæde fra Dybet,
Og redded ham af Fængselet; til Giengæld
Har han mig ladet fange slige Fiske.
Hvordan det hænger sammen, veed jeg ikke.

Selim.

Det maa jeg vide! Jeg har ingen No,
Før jeg opdager Sagens Sammenhæng.
Man følge mig!

Han gaaer hurtig bort; Alle følge, undtagen Europæeren og
Secretairen.

Europæeren.

Jeg bliver tummelumft
I Hovedet. Hvad er dog dette hersens?

Secretairen.

Det er en virkelig Forhexelse.

Europæeren.

Hvad? primer han? har Luften smittet ham?
Kom mig dog ei med slige Barnestreger!

Secretairen.

Hvad troer da Deres Naade?

Europæeren

smilende, efter et Diebligs Eftertanke.

Seer han vel,

Nu har jeg det: det er en vittig Spøg
 Af Fyrsten her, for at bedrage os.
 Man veed jo, Indianerne forstaae
 At gjøre mange Tassenspillerkunster
 Med Slinger og deslige; stifte dem
 I Barmen, uden mindste Frygt for Bidet,
 Naar Gistens hule Tand er bruffet ud.
 Hvorfor da ikke Fisk saavel som Slinger?
 Jeg negter ei, det var naturlig gjort.
 Og for nu ret at styrke Illusionen,
 Saa spilled Fyrsten selv en Rolle med,
 Og lod os staae tilbage med Forundring.
 Men vi er ikke slige Narre, vi,
 At troe, hvad vi har seet med blotte Dine!
 Den Vre vil vi ikke gjøre dem.
 Afsted! og lad mig see, hans Ansigt viser
 Ei mindste Træk af slig Forbauselse;
 Thi, Kiære! det var iafra dignitatem.
 Men skriv nu op, før reent vi glemme det.

Han dicterer Secretairen:

„Den tredie hujus seet et Skuespil
 Hos Kongen i —“ Ja, Hillemand! — hvor er vi?
 Vi har ei faaet Tid i denne Skynding
 At forespørge os om Landets Navn.
 Nu, lige meget! Skuespil bør være
 Smukt i det ene Land, som i det andet;
 Thi Smagen, Kiære! gjør os alle lige,
 Som Vandets Draaber i den klare Kilde,
 Der smager bedst, naar det af Intet smager.

Hvad var det altsaa nu, jeg vilde sige? —
 „Den tredie hujus seet et Skuespil
 Hos Kongen paa — de malebariske Kyster —“
 Secretairen.

De malebariske?

Europæeren.

Eller de barbariske;

Det kommer ud paa eet. „Et Skuespil
 Hos Kongen paa de malebariske Kyster,
 Som dog var meer mechanisk end æsthetisk,
 Og viste Kunstens Barndom der i Landet.“
 Nu? har han det?

Secretairen.

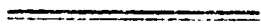
Ja, Ord til Ord.

Europæeren.

Saa kan man

Dog i Europa, naar vi komme hjem,
 Og Reisen trykkes, faae en Slags Idee
 Om Morgenlænderne og deres Sæder.

De gaae.

Marmorstøtten.

Skov og Krat,
som ender sig i en deilig Have med et Slot.

Selim og Sandis vandre sammen.

Kongen.

Alt Skumringen begynder
At dække Jorden; Stiernens Blik forkynder,
At Natten er os nær.
Alt længst forlode vi de hvide Telte;
Nu ville vi som Helte
Os bane Veien mellem disse Træer.

Fisken.

En Drot er vant til Fare,
Med Sværd i Haand han maa sit Land forsvare;
En Fisker er det med.
Den barske Vind ham Dag og Nat forfølger
Paa Havets falske Bølger,
Og lumsk Død kun lurar i hans Fied.

Kongen.

Hvad selsomt du fortalte,
Mig til din Hielp, mig til din Redning kaldte;

Jeg føler dybt dit Savn.
 Ung er jeg kun, har ingen Døttre, Sønner,
 Dog fuldeligt jeg skønner,
 Hvad Fryd det er at bære Fadernavn.

Fisken.

Dig aldrig Lykken friste,
 Og skienke det, som du igien skal miste!
 Det Barn, som du ei har,
 Du elsker ei; men føle kun din Glæde
 For Tabet at begræde —
 O, ingen Qual paa Jorden er saa svar!

Kongen.

Kun stoffet jeg dig kiender,
 Og alt min Hu sig kjærligt mod dig vender.
 Jeg trænger til en Ven.
 Jeg ingen fandt i Hoffets Glimmerskare;
 Maaskee kan denne Fare
 Og dette Eventyr mig skienke den.

Fisken.

Hvis diært Ugenytte
 Kan gjøre taalig dig en Fiskerhytte,
 Du, som er vant til Pragt —
 Besøg mig stundom i mit stille Sæde,
 Og Venskab's rene Glæde
 Skal møde dig med Hjertets stærke Magt.

Kongen.

Du kunde Fyrste worden
 I Asien og over hele Jorden,
 Og det forsmæede du?
 Jeg maa beundre denne Tænkemaade,
 Og dine Fiskerbaade
 Mig tykkes lutter gyldne Throner nu.

Fisken.

Naar Sorger Hjertet trykke,
 Da agter Siælen ingen anden Lykke;
 Mit Savn kun faldt mig ind.
 Og om jeg havde hørt min Aands Forkynden,
 Vilg Græken i Tønden,
 Troer du, jeg kaldte Dyd mit Egenfind?

Kongen.

Ei meer vi os forvilde.
 Naturen synes her sig at formilde.
 Det tættindvorne Krat
 Tilside træder. Over hine Grave
 Gaaer Broen til en Have,
 Og Maanen skinner i den klare Nat.

Fisken.

Hvor her er deiligt! Lustigt Bladet gynger,
 Og Nattergalen synger,
 Med hvide Sand sig slynger revne Gang.
 Og fiælent aabne sig ved Maanens Straaler
 De sværmerste Violter,
 Som vække Længslen, og gjør Barmen trang.

Kongen.

Seer du det røde Slot med sine Spire,
 Som gyldne Maaner zire?
 Seer du dem glimte ved den stores Skin?
 Der brænder Lyset i et eenligt Kammer.
 Seer du, hvor sært det flammer,
 Som om det vinkte dig? Der maae vi ind!

Fisken.

Mørkt Slottet er for Resten,
 Det funkler ei med Rierterne til Festen;

Dog maae vi fiæffe frem.
 Mulm dæffer tykt de lange sorte Ruder,
 Og Stilheden bebuder,
 At her er Gensomhed's og Sorgens Hiem.
 Kongen.

Hvo vilde Mørket frygte?

Fisken.

Jeg Fyrtøi har; jeg tænde vil min Lygte.
 Besynderlige Slot!

Kongen.

Propheten ei de Troende forlader.
 Jeg følger dig, min Fader!

Fisken.

Og jeg vil lyse dig, min ædle Drot!

De vil gaae ind.

Aanden Amgiad

staaer for dem ved Slottets Port med Messingskrinet i en
 Rem paa Ryggen.

Kongen forboven.

Hvad seer jeg? hvilken Kæmpe!
 Men hi! jeg skal dig Overmodet dæmpe.
 Som kaldet du mig kom!
 Jeg strider til mit Maal og for min Ære.

Fisken

holder ham tilbage.

Lad være, Søn! lad være!
 Det er den Aand, jeg har fortalt dig om.

Aanden.

Vil Drme nu mod Elementer stride?

Kongen vild.

Du skal i Græsset bide.

Anden leende.

Jordi jeg blødte for din Knappenaal?
 Styr Heltemodet, som dig overvælder,
 Paa Tidslær og paa Nelder,
 Og stød i Balg det latterlige Staal!

Kongen.

Hvad vil du os, Uhyre?

Anden.

Med Enden af min Finger som en Myre
 Jeg kan dig knuse let;
 Men du har Ild og Mod i dine Blikke,
 Og derfor nænner ikke
 Jeg her med dig at lege Himmelspræt.

Jeg fattet har et Forsæt, du skal høre;
 Du skal min Plan udføre:
 Jeg hjælper denne Fiske til sit Barn,
 Du bringe skal min Guldfiske mig i Rusen.

Kongen stolt.

Du bruger mig?

Anden smilende.

Som Løven brugte Musen,
 Da han var viklet i en Jægers Garn.

Gaf først med Fisken, for hist at skue
 Ved Mattens blege Lue,
 Hvad vel kan vække din Medlidenhed!
 Kom saa igien; jeg venter dig i Haven,
 I Hækken her ved Graven,
 Imellem disse skønne Blomsterbed.

Du seer, jeg har et Skrin paa Ryg at bære,
 Det vil jeg dig forære,
 Det er af Messing, saare kunstig giort.
 Med Sælhundsskind jeg har det overtrukket,
 Og naar det er oplukket,
 Saa kan du deri giemme Smaat og Stort.

Hvordan du dette fiældne Skrin skal bruge,
 Og hvad dit Skrin skal sluge,
 Det siger jeg dig siden, ikke nu.
 Gaa nu med Fisken, for at begræde
 En Konning i sit Sæde,
 Der eengang følte sig saa stolt, som du!

Han gaaer ind i Hækkerne, Kongen og Fisken op paa Slottet.

Kongen.

Nu uforsærdet, tapper!

Fisken.

Ha, hvilke skønne, brede Marmortrapper!
 Hvor de er deilig bygt!
 De høie Hvalvinger sig dristigt hæve;
 Men dækt med Spindevæve,
 Og overalt er Støvet tommetyft.

Kongen.

Bemærker du Figuren,
 Som hist i Marmorvæggen pryder Muren:
 En Hest med Binger paa,
 Med Mandehoved, smykket med Edelstene?
 Det er Prophetens Hest, jeg skulde mene,
 Al-Borak, som vi saae.

Fisken.

Mon ikke da du fiender
 Den Mand, som staaer og folder sine Hænder?

Vel Døden er ham vis.

Den anden har et Sværd, men stiv, forstenet;
Med Rugler under Benet —

Kongen.

Det er Figurer fra Persopolis.

De gaae ind.

Fisken.

Her aabner sig en Sal: paa dens Tapeter
Afblegede Profheter,

Og Konger uden Navn.

Hist sælges Joseph bort til Beduiner,

Her knæler Hagar med fortvivlte Miner,

Med Ismael i Favn.

Kongen.

Hvor mørkt! knap kan man skue

Den blege Bælv ved Lygtens blege Lue.

Her er et Gallerie.

En Stemme — hører du den dæmpet Lyde?

Fisken.

Gud! hvad kan det betyde?

Kongen.

Maaskee en Fange, som vi skal befrie.

Her ind! her lyder sørgelige Tone.

De gaae ind i Bærelset.

Kongen studser.

Hvad seer jeg — Gud!

Fisken.

En Konge paa en Throne

Med Purpurkaaben og med Kronen paa.

Det skønne Ansigt hvidt! En Lampe brænder.

En Cithar har han i de blege Hænder.

Han synger. Mon vi Sangen kan forstaae?

Agib

siddet paa en Forhøining i Baggrunden af en øde, rummelig Sal, over ham brænder en nedhængende, dæmpet Lampe; han synger ved Guitarren, uden at see de Fremmede.

Du høitidsfulde Nat,
Du Dødens Datter!
Du dækker Skov og Krat
Og Borgen atter.

Mulm ruger i den stille Hal, i Haven,
Og forbereder Sørgeren paa Graven.

Lyd i din Gensomhed,
Min svage Stemme!
Syng om den Kiærlighed,
Du ei kan glemme!

Syng om den hulde Grumme, der sig fryder,
Naar hendes Liliehaand mit Blod udgyder!

Dog fylder du mit Bryst,
O, min Aamine!
Og løser selv i Lyst
Min Qual og Pine.

Jeg seer dig dog, mit Døie paa dig brænder,
Og Straffen er mig kjær af dine Hænder.

Naar Purpurfaaben du
Af Skuldren fører —
Hvor kildrer det min Hu!
Du mig berører!

Hvor mangel Elsker ønsked ei at bløde,
Til sødt han i den Elsktes Arme døde?

Hun slaaer ham med Foragt,
 Hun seer ham ikke.
 Han seer ei Ildens Magt
 I hendes Blikke.

O, søde Harm! mon vel jeg bytte skulde
 Dit raske Blus med ligegyldig Kulde?

Den Gud, som skiller ad,
 Kan gienforbinde.
 Blier Kiærlighed til Had —
 Maa Taaren rinde;

Men i min Qual er Haabet mig ei røvet:
 Hun elsker end — thi hun er selv bedrøvet!

Ei skal den onde Fee
 Vor Troskab rokke;
 Før skal hun begge see
 Som Marmorblokke.

Omt i dit Raseri du Agib nævner!
 O, min Amine! Himlen har en Hevner!

Selim

nærmer sig Agib med megen Høflighed.

Tilgiv, min ædle Drot! to Vandringsmænd,
 At de saa dristigt nærme sig din Throne.
 Men Ingen har os mødt. Alt tomt og øde;
 Kun du, i dæmpet Lampestkin ved Githren
 I Rattens Hal! Ha, ved Prophetens Grav,
 Her kunde være Marsag nok til Frygt,
 I Fald vi kiendte denne Lidenstab.

Agib.

Tilgiver, kiære Benner! at jeg ei,
 Som Giestfriheden byder, møder eder,

Dg henter Band, og afstoer eders Fødder.
 Jeg kan ei reise mig, jeg vel er undskyldt.
 Seer, og beflager mig!

Han flaaer Purpurkaaben tilside, og viser dem, at han fra
 neden af til Bæltet er af hvidt Marmor.

Selim

flaaer Hænderne sammen.

O, Allah!

Fiskeren.

Jeg er vant til Hexeri,
 Mig tykkes Sligt ei meer besynderligt.

Agib.

Hvorledes kommer J paa dette Slot,
 Hvor ingen Dødelig tør nærme sig;
 Hvor bleg Vertinden som et Spøgelse
 Dmsværmer, fieldnere den grumme Fee;
 Og hvor jeg sidder som en Milepæl
 J Tidens Gang, hvis Alabaster blegt
 Seer Livets Glæder ile sig forbi?

Selim.

Et Hexeri maa være foregaaet,
 Land, Sø og Bierg forstyrret, sammenfnugt.
 Knap er jeg reist en Dag, og finder mig
 Alt i en øde Egn, saa ubekiendt,
 Som stod jeg paa det fjerne Tibets Bierge!
 Ved Skovens Indgang var jeg i mit Land,
 Og ved dens Udgang her jeg kiender ei
 En Bust, et Træ, en Flod — og dette Slot —
 Og du — Alt vækker min Forbauselse.

Agib.

Jeg kan ei ganske løse Gaaden dig;
 Dog staaer dit Eventyr, min ædle Broder!

I Sammenhæng med min uhyre Skiebne.
 Søg ei den at erfare; vend mig Ryggen,
 Som man med Afsky viger den Spedalske!
 Maaskee undflyer du da endnu den Straf,
 Der sikkert lurar paa din Dristighed.

Selim.

Og om jeg skulde døe i næste Stund,
 I denne maa jeg uden Ophold styre
 Nysgierigheden.

Agib.

Tving din Lyst!

Selim.

Det har

En Konge fielden lært.

Agib.

Jo, naar, som jeg,
 Han giennemgaaet har sin Modgangs Skole.

Selim.

Jeg ønsker ei at kjøbe denne Viisdom
 Saa dyrt.

Agib sukker.

Du har vel Ret.

Selim.

Mit Hierte bløder
 For dig og for din Nød. Du rører mig,
 Du blege Yngling! som du sidder der
 Med kolde Taarer paa din Lieliefind.
 Jeg kan bevæge mig, jeg har et Sværd,
 Jeg gløder i min unge Sundhedskraft,
 Mit Glavind og mit Liv er offret dig,
 Hvis det kan hielpe.

Agib.

Al, hvad hjælper vel
Din Tapperhed imod en Trolddomsmagt?

Selim.

Det lader til, vi vundet har en Aand,
Som vel kan redde, hvis han vil.

Agib.

Før! lad mig!

Thi mulig blev din Hielp mig større Qual,
End Nøden selv, hvori du nu mig finder.
Jeg elsker, jeg tilbeder Dag og Nat
Den søde Aarsag til min bittre Skiebne.
Og hvis min hulde Fiende skulde lide,
Da blev mig større denne Lidelse,
End al min egen.

Selim.

Paa et Trylleslot

Der taler man i Gaader, det forstaaer sig;
Men løs mig Gaaden, hvis du finder min
Deeltagelse Fortroligheden værd.

Agib.

Nu vel! saa vid: jeg var en Ungersvend,
Saa fiæf som du, i al min Kraft og Varme;
Jeg elskte Gren, Faren var min Ven,
Og gierne dvælte jeg i Lystens Arme.

For qvindlig Skønhed blussed høit min Sands,
Men modent var for Elskov ei mit Hierte;
Og hundred Piger i en yppig Dands
Snart forekom min Længsel uden Smerte.

Paa sorte Haar og lyst jeg mig forstod,
 Jeg vidste vel, hvo hestig var, og fiælen,
 Jeg kiendte Bryst og Arm og Lænd og Fod;
 Men ukiendt mig var Følelsen og Siælen.

Saaledes traf jeg eengang til min Bee,
 Paa mine Vandringer i Skoven fælde,
 I Grottens køle Læ en deilig Fee,
 Som var forelskt, og atter elstes vilde.

Den, som dig søger, skjøtter du ei om;
 Den stolte Yngling vil sin Seier vinde.
 Jeg ikke hendes Omhed forekom,
 Og gjorde hende stedse til min Fiende.

En Slavehandler drog paa sin Kameel —
 Uventet smiler Lykken, jo man siger;
 En Fiskerdatter blev min Siæl til Deel,
 Den Deiligste blandt alle Verdens Piger.

Fuldkommen skøn var hendes Barm og Haand,
 Og hendes Ansigt, alle Legemsdele;
 Men endnu mere skøn var hendes Aand,
 Og Alt forbandt sig til et yndigt Hele.

Da Kiærlighedens Sol for mig oprandt,
 Da var ei længer Tiden mig til Byrde;
 Og hvad jeg forhen ei som Fyrste fandt,
 Det fandt jeg nu, forvandlet til en Hyrde.

Men Midkiærligheden er en hæslig Trolld,
 Som skammelig misbruger hver en Evne.

Kun for den Gulde varm, for Andre kold
Seer Floristane mig; det maa hun hevne!

Min Hustrues Sind forvirrer hun paa Stand;
Til Hielp hun kalder sine lede Trolde,
Dg Bierg og Dal og Undersaat og Land
Maae bøde, fordi Ugib er den Kolde.

Dg Alt forvandler sig, hvert Træ, hvert Blad;
Land vorder Es, og Fiske Landets Sønner,
Dg min Amines Kierlighed til Had,
Hvis Grusomhed er døv for alle Bønner.

En Jænen giennemfarer mine Been,
Men for at gjøre følelig min Smerte,
Forvandles jeg kun halv til Marmorsteen,
Foroven med et ømt og kærtligt Hierte.

Hver Ugedag den gyselige Fee,
Som nu jeg hader meer end nogenfinde,
Sig lader her for mig paa Borgen see,
Dg spørger spodst, om jeg vil hende vinde?

Dg naar med Harm jeg beder hende gaae,
Saa reiser hun sig med et mægtigt Bulder,
Dg sætter mig til Haan min Krone paa,
Dg binder Purpurfaaben om min Skulder.

Da kommer, som et Gienfærd, som en Aand,
Den forhen elskende, den ømme Qvinde
Med Svøben i sin liliehvide Haand,
Dg tugter mig, mens hendes Taarer rinde.

Da lyder dybt mit Suf i denne Sal,
 Der for kun gientog Kiærlighedens Eder.
 Dog — mere sød end Lyst er Elskovs Qual,
 Og sødt at døe for den, som du tilbeder!

Selim utaalmelig.

Det maa jeg sige — nei, den Kiærlighed
 Gaaer mig for vidt. Hvorledes? elske den,
 Som haaner og foragter dig? Tilgiv,
 Ha, det er ikke Kiærlighed, men Svaghed!

Agib.

Den sande Kiærlighed gjør stedse svag.

Selim.

Oprigtig talt, jeg ynder kun den Stærke.

Agib.

Just for den er saa stærk, betvinger den;
 Svag var den, hvis den lod sig selv betvinge.

Selim.

Jeg kan kun elske den, som elsker mig.

Agib.

Saa elsker du i Andre kun dig selv.

Selim.

Min Vre gaaer for Alt.

Agib.

Samvittigheden

Er altid fri, naar du er brødeløs,
 Og Himlen kiender ingen anden Vre.

Selim.

Du taler som en Præst, ei som en Konge.

Agib.

For kort Tid siden talte jeg, som du.

Selim.

Saa har da Tryllet svækket dig?

Agib.

Mit Hoved og mit Hierte blev ei Steen.

Selim.

Nei, alt for bløde, frygter jeg, desværre!

Agib.

J Modgang modner sig den bittre Frugt.

Selim.

Ulykkelige Yngling!

Agib stolt.

Ynk mig ei!

Selim.

Jeg krænker dig med min Nærværelse.

Mishager dig maaskee en Sammenligning?

Agib.

Nei, tværtimod! du lader klart mig føle,

Hvad jeg har vundet, medens jeg har tabt.

Selim

sagte til Fisken.

Ha, hvilke stolte Blik den Yngling kaster!

Kan vel en Krøbling føle sig saa dybt?

Fisken.

Fornærm ei den Ulykkelige, Søn!

Selim.

Jeg kommer jo med Sværdet i min Haand

For at forsvare ham. Han turrer mig.

Fisken.

Du turrer ham. Du mærker ikke selv

Din Hestighed. Giv ham din Haand, vær god!

Selim

omfavner Sandib.

Ha, du skal være min Geheimeraad!

Goit til Agib.

Har jeg fornærmet dig?

Agib

rækker ham venlig sin Haand.

Nu ikke meer!

Selim.

Det gjør mig ondt, hvis jeg har frænket dig.

Alt, hvad du siger, har en egen Vægt;

Dit Ansigt og din Røst behager mig —

Agib.

Du talte diærvt, som alle Lykkelige.

Selim.

Jeg er ei vant til rask Modsigelse;

Og min Fuldblodighed —

Agib.

Jeg fatter det;

Jeg var, som du.

Selim.

Jeg offerer dig mit Liv,

Hvis det kan redde dig.

Aanden Amgiad

figer ind med sit uhyre Hoved giennem Salsvinduet i andet

Stokværk, aabner Vinduet, strækker sin lange Arm ind i

Værelset, og siger til Selim:

Fuldblodige!

Hvis du vil redde ham, velan, vær dristig!

Spring op paa Gladen af min høire Haand,

Sæt dig paa skrævs om Ledet, hold dig fast

Bed Tømmelfingeren!

Agib.

Hvad nye Syner?

Selim rask til Nanden.

Er du en Mand af Vre? Du er stor,
Det seer jeg nok; men har du ogsaa Vre,
Og kan jeg slaae min Lid til dine Løfter?

Nanden tager ham i Nakken, og løfter ham ud af Vinduet.

Fisken.

Min Konge — Baabenbroder —

Unglad til Fisken.

Vær du rolig!

Jeg frummer ei et Haar paa Heltens Hoved.
Jeg sætter ham saa varligt ned paa Jorden,
Som du en lille Hund.

Rækker ham en Flaske.

Der er et Væg

Med Hovedvand, som du kan lugte til,
Hvis du faaer Dødt af Angst for Heltens Skiebne.
Snart vil du faae at see en deilig Biv,
En bleg, en sværmerisk Nattevandrerke,
Som vist du kiender. Nærm dig hende dristigt!
En Skønplet pryder hendes venstre Bryst;
Dog var det mere smukt foruden den.
Gaa hende til at vaske Pletten af
Med denne Spiritus, du har i Glasken;
Saa vil det Hele faae et bedre Syn.
Nu maa jeg tale med min unge Helt,
Som ligger der og kravler som en Grø
Paa alle Fire i det bløde Græs.

Han lukker Vinduet, og gaaer.

Fisken

i den høieste Glæde.

O, det er sikkert: jeg skal see min Datter,
Freløse hende! — Maanen straalet klar,

Klar i sin Rundhed over Havens sorte
Cypressers Toppe; gyder Haabets Straaler
I dette Hierte.

Agib.

Himmel! min Amine —

Fisken.

Er ogsaa min, min Datter, mit forliste,
Mit dyrebare Lam!

Agib

hoist forundret.

Du hendes Fader?

Fisken

gaaer henrykt hen imod ham.

Ja, kære Søn!

Standser undseelig.

Dog — Allah! du er Konge;
Hvad vover jeg?

Agib.

Jeg Konge? O, min Fader!

Ydmyg mig ikke meer! Bedkiendes du
Den stakkels Svigersøn, der ei engang
Kan kalde sig et Menneske?

Han seer paa sit Marmor.

Fisken.

Fat Mod!

Jeg har den bedste Tro til disse Draaber
Og til min lunefulde Ræmpeaand.

Det gaaer med en Dør.

Agib blegner.

O, Gud!

Fisken.

Hvem kommer der i Galleriet?

Amine

kommer langsomt giennem Galleriet i en Kammerdugs Slæbe-
kiole; om de flagrende Lokker har hun en sort Krone, en
Lygte i den ene Haand, og en Svøbe i den anden.

Agib sukkende.

Al! Kiender du igien den Skikkelse?

Fisken med Taarer.

Meer pyntet, ei saa frisk, som da hun sad
Og fliske Net i Hytten med sin Lolo.
Al, hun har været syg!

Agib.

Ja, hun er syg.

Amine.

Hvor her er lummet her i Galleriet!

Hun aabner et Vindue.

Fisken.

Hun taler sagte.

Agib.

Altid med sig selv;
Thi hendes Siæl er i en evig Uro.

Amine

derinde, uden at mærke de Andre, seer paa sine Fodder.
Det er saa fugtigt giennem Havens Bed
Om Ratten; Duggen falder fast som Regn.
Jeg bliver altid vaad om mine Fodder;
Jeg giver mig ei Tid at gaae i Gangen,
Men springer over Bæxter i Rabatten.
Det morer mig at træde Blomster ned;
Thi jeg er selv en stakkels nedtraadt Blomst.

Fisken.

Hun seer os ikke.

Amine.

Jeg har Tid endnu.

Først naar det gule, blege Dødningshoved,
 Som svæver hist i Luften, sætter sig
 Paa Cedertræets Top, saa maa jeg ind.

Agib.

Hun mener Maanen.

Fisken.

Åh, min arme Datter!

Hvad har du da forbrudt, at du skal friste
 Saa haard en Skiebne? Intet! nei, det siger
 Mig din uskyldige, din høie Mine.
 Men det er kun en Sygdom, elskte Barn!
 Og den skal ei fordærve dig, o nei,
 Den skal ei dræbe dig. Din Redning laa
 Paa Havets Bund, Amine! men din Fader
 Har fisket den.

Agib.

Åh, hvis du talte Sandhed!

Amine

Ikker Vinduet i Galleriet.

Nu maa jeg straffe ham.

Hun nærmer sig.

Agib til Fisken.

Træd lidt tilside!

Amine

gaaer langsomt ind imod Agib.

Ulykkelige! lærer Smerten dig
 Endnu ei Sanddrubed? paastaar du fræk,
 At du er Agib, end, min elskte Hyrde?

Agib.

Jeg er din elskte Agib, min Amine!
Dg døer for denne dyrebare Sandhed.

Amine.

Du tvinger mig igien? saa tag din Straf!

Hun blotter hans Skulder for Purpurkaaben, og svinger sin
Svøbe i Veiret.

Fisken

træder hurtig frem i heftig Sindsbevægelse.

Stand! stand, min Datter!

Amine

lader Svøben synke, forundret.

Hvem er denne Mand?

Fisken

med qvalt Stemme.

Din Fader! Kiender du ham ikke meer?

Amine

staaer længe og stirrer paa ham i Ubished, derpaa bryder
hun ud i Taarer.

Ja, det er dig!

Hun kaster sig i hans Arme.

Fisken.

O, Allah være lovet!

Hun kiender mig.

Amine.

Min Fader!

Fisken.

Min Amine!

Amine.

O, Glæde! du er her!

Seer sig heftig om.

Hvor er min Lolo?

Han følger dig! ei sandt? han gaaer derinde

Og seer paa Billeder i Galleriet?

Hvor er min Lolo?

Fisken

søger at skjule sin Bevægelse.

Lolo? — han — er — hjemme.

Amine.

Hvad? ikke med? besøger ei sin Søster?

O, stemme Lolo!

Kysker Faderen.

Men jeg har dog dig!

Du er vist træt; kom, Fader! sæt dig ned,

Og lad mig tørre Sveden af din Pande.

Du vandret er ud i den vide Verden

At finde din Amine, ikke sandt?

Og finder hende, saa ulykkelig!

Af, saa ulykkelig!

Hun græder, og knuger sig til hans Bryst.

Fisken.

Fat Mod, mit Barn!

Amine

med stærk Heflighed.

Hvorledes leve dine mindste Smaae?

Staaer endnu Pilen ved min Moders Grav?

Er Stenen revnet nu og væltet bort?

Den var alt længe sprukket.

Fisken.

Nei, mit Barn!

End hviler Stenen paa din Moders Grav.

Amine.

Men Palmetræet over Cederbænken,
 Hvor jeg saa mangen venlig Aften sad —
 Og Rosenhækken ved det lille Gierde,
 Som svalte mig for Solens Middagsstraaler,
 Den er vel vissen? Ingen vander den.

Fisken.

Jo, jeg har daglig vandet den for dig.

Amine.

Har du? med dine Taarer? O, min Fader!
 Nu var jeg lykkelig, hvis ei mit Bryst —

Fisken.

Dit Bryst? hvad fattes det?

Amine undseelig.

O, det er Intet —

Fisken.

Tal, kære Barn!

Amine fortrolig.

Dig kan jeg sige det,

Thi du er jo min Fader — af, jeg frygter,
 Jeg faaet har en Skade i mit Bryst,
 Som lægger mig i Graven.

Fisken.

Gode Gud!

Amine.

End er det kun en lille kulsort Plet;
 Men sælt den trykker mig, saa ømt, saa haardt,
 Jeg kan ei sove for den. Forhen var den
 Min Trøst, jeg vilde jo saa gierne døe;

Men nu, da du er her, har fundet mig —
 Af, Gud! saa vilde jeg saa gierne leve.

Fisken.

Rom, blot dit Bryst! jeg veed et sikkert Raad.
 Tag denne Flaske, dyp din Begæfinger
 I Vandet, Barn! og stryg din Barm dermed.

Amine

betrakter Flasken forundret.

Hvor har du faaet denne skønne Flaske?
 En eneste udhulet stor Smaragd,
 Saa deilig slebet, og saa glædesgrøn,
 Som Haabet i en græsflar Foraarsdag!
 O, giv mig Flasken!

Fisken.

Det er Livets Band.

Amine vasker Pletten af sit Bryst. I det samme klinger forunderligskønne Accorder af sig selv giennem Agibs Guitarre paa Bordet. Hans Fortryllelse og hendes Forvirring ophøre; han stiger ned fra Thronen som en skøn, blomstrende Ungling.

Amine.

Hvad seer jeg? Hellige Prophet! min Agib —
 Fortryllesen er hævet! du er min!

Agib

omfavner hende.

Ja, evig! Kiender du mig nu?

Amine.

Dit Billed

Har staaet i min Siæl som i et Speil.
 Kun Døden kan udslette det.

Agib.

O, Elskte!

De omfavne hinanden.

Amine forundret.

Hvor var du?

Agib venlig.

Borte.

Amine

lægger Haanden paa sin Pande.

Jeg har havt en fæl,

En hæslig Drøm.

Agib.

Tænk ikke meer paa den!

Amine.

Det forekom mig, som du var forvandlet —

Som om jeg var en Fee, og kunde hexe' —

Som om en Anden gav sig ud for dig.

Den stakkels Yngling! af, han lignte dig,

Og jeg hudfletted ham. Det var ret grusomt!

Skøndt kun det var en Drøm, maa jeg dog græde.

Agib.

Ja, Glædestaarer.

Amine

trykker ham til sit Bryst.

Du har reddet mig

Fra Brilleflangen, og jeg kunde næppe

At drømme sli en Drøm, at jeg hudfletted

Dit elskte Billed?

Agib.

Giv mig nu et Kys,

Saa er alt Saaret lægt.

Amine kysser ham.

O, Gud! min Agib,
Tilgiwer du din stakkels tro Amine?

Agib.

O, søde Troløshed! o, hulde Grumhed!
Du haded mig, fordi du elskte mig,
Og var mig troløs, just for du var tro.

Fiskeren træder imellem dem; de trykke hans Hænder til deres
Læber.

Sandib.

Fortræffligt, Amgiad, min vakkre Skytssaand!
Du lønner kongeligt din Fiskers Nøie.
Skaf mig endnu min Lolo, gode Bæsen!
Og du har gjort mig mere lykkelig,
End om du havde skienket mig et Herskab
Fra Chinass Ryster til det røde Hav!

De gaae.

En Leuhytte i Hauen, ned en Flod.

Aanden. Kong Selim.

Aanden.

Du husker, hvad jeg siger dig?

Selim.

Men troer du, det vil lykkes mig?

Aanden.

Den kiender Ilden, som er brændt;
Jeg veed, hvor let hun bliver tændt.
Vogt dig kun selv, at ei du faaer
Bed denne Leilighed et Saar!

Selim.

Frygt ei! jeg saares ei saa let.

Anden.

Hun er saa smuk, som hun er slet,
 Og veed at bruge hvert et Kneb,
 For at faae Folk i sine Neb.
 See kan hun saa uskyldig ud,
 Som om hun skulde strax til Gud;
 Slaaer Dine ned med Rosenkind,
 Forvirret i sit stille Sind,
 Som om det var den første Gang,
 Man gjorde hende Barmen trang.
 Hun gaaer i Møde dig, min Tro,
 Naar I kun først er ene To;
 Og før du aner selv din Lyst,
 Du trykkes til et Svanebrøst.
 Men vent ei mindste Sympathie!
 Som Ræven i en Gaafesti,
 Hun bider — ei af Blodtørst, nei,
 Saa koldt et Bæsen tørster ei;
 Hun seer kun efter med Behag,
 Hvor mange der er bidt i Dag;
 Beundrer selv sin Skønheds Huld,
 Og skriver glad sin Liste fuld.

Selim.

Men hun har Marmorkongen kjær,
 For hans Skyld kommer hun jo her;
 Hvad ændses jeg paa denne Sti?

Anden.

Jo vist; thi hun skal her forbi,
 Og du er artig, vittig, skøn.
 Bær du kun rolig, fiære Son!

Jeg kiender hende. Seer du, blot
 Fordi paa det forhejte Slot
 Ung Agib trodser hendes Magt,
 Og straffer hende med Foragt,
 Kun derfor har hun saadan Til,
 Og er forhippet paa hans Smil.
 Dog — i den lange, bittre Tid
 Er Agib bleven mager, hvid.
 Hun ærgrer sig; hvis nu hun seer
 En bedre Ungersvend, som leer,
 Og lader mere heftig, tam —
 Saa tro du mig, hun glemmer ham.
 Tilfældet lod det saadan gaae,
 At hun i lang Tid Ingen saae,
 Der har forstyrret hendes Ro;
 Nu troer hun, hun er Agib tro.
 Men seer hun først, hvad lokke kan,
 Et kjærligt Væsen, kort — en Mand,
 Som bide vil paa hendes Krog
 (Gud hielp ham det arme Skrog),
 Saa styrter hun, med Diet stivt,
 Som Fluen i sin Honninggift.

Selim.

Belan da! jeg skal gjøre Mit.
 Hvad kommer der for noget Hvidt
 Bag Busken? See, i Gangen der!

Manden.

Bed Salomon, min Hjertenskiær!
 Du veed, hvad jeg dig nu har sagt,
 Og at — i Skjul jeg giver Agt.

Han forsvinder. Selim lægger sig hen, som han sov, med Hovedet paa Messingskrinet.

Floristane

kommer forbi, bliver Selim vaer, og standser.

En deilig Mand — hvad seer jeg! — hist
 Bag Hækkens grønne Blomsterqvist!
 Han støtter Hov'det til et Skrin.
 Hvor Kinden blusser med Carmin!
 Hans Haar i Loffer, hvid hans Hud!
 Hvordan mon Dinene see ud?
 Han sover.

Hun betragter ham med Omhed.

Ha, en herlig Mand! —

Hvor havde jeg dog min Forstand,
 At Agib dette Hierte stial?
 Nei, her, her er mit Ideal.
 Har Agib sliq en dreiet Fod?
 Har Agib sliqt et Ungdomsblod?
 Vel hvælves Agibs Pande rund,
 Men hvad er det mod dennes Mund!
 Vel Agibs Hage fløstes ind,
 Men denne har et Hul i Kind.
 Jeg bliver bleg, jeg bliver rød,
 Mig Kinden blusser, som en Glød.
 Han vaagner! Hvilke Diefast!
 Jeg har alt nok.

Selim sagte.

Det var i Hast.

Han lader, som han vaagnede.

Floristane

nærmer sig undseelig med skælvende Stemme.

Hvem er du, unge Dødelige?
 Tilgiv en stakkels, fremmed Pige,

Som har forvildet sig i Nat,
 At hun betroer sin bedste Skat,
 Uskyldighedens Helligdom,
 I Nattens gyselige Fare
 Til den, hvis Mine vidner om,
 At han kan Svagheden forsvare.

Selim

reiser sig, og hilser ærbodigt.

Skiondt jeg har intet Sværd og Spyd,
 Saa vær forsikkert om, din Dyd
 Skal være her saa sikkert hiemme,
 Som sluttet i din Moders Giemme;
 At Maanen, som bag Træet staaer,
 I Nat skal skue dig saa gierne,
 Som Solen saae paa dig i Gaar,
 Og som i Aftes Himlens Stjerne.

Floristane.

Du er elskværdig, ridderlig;
 Ei større Held mig kunde gives.

Sætter sig hos ham.

Dog vil jeg gierne tilstaae dig,
 At alle Ting kan overdrives,
 Og at fra tøset Snerperi
 Til det, at være alt for fri,
 Er milevid Forskielligheden.
 At bryde Blomsten i sit Eden,
 Det er en Synd, min unge Mand!
 Da rødmer Rikærlighedens Engel;
 Men — Ingen dig forbyde kan,
 At lugte til den paa sin Stængel.

Selim.

Ufskyldige Erfarenhed!
 Hvad kan sig mod din Ynde væbne?
 Jeg ei i Sandhed rigtig veed,
 Om jeg beklage skal min Skiebne.
 Mit Guld en Røverbande tog —
 Deri maa man sig eengang finde;
 Din Ynde mig i Skoven slog,
 Og hvad er Guld mod sig en Qvinde?

Floristane.

Du plyndret er?

Selim.

Min Eiendom

Faldt i en Stratenrøvers Hænder.
 Du seer min Kuffert: den er tom,
 Til hvilken Side jeg den vender.
 Jeg er en fattig Kræmmervend,
 Den Yngste blandt min Faders Sonner,
 Der agter mig til Bagdad hen,
 For der at kjøbe Mokka-Bønner.

Floristane lidt misfornøiet.

Din Mine tyder meget meer
 Paa noget Stort; din Ansigtssfarve —

Selim.

Man daares let ved hvad man seer;
 Lidt Ormen har en deilig Larve.

Floristane levende.

Ja, du er deilig! det er sandt.
 Det andet Glimmer Diet blænder,
 Men Skjønhed altid Seier vandt.
 Er der en Rang, som Elskov fiender?

Selim

begynder at blive forelsket, og siger sagte:

Ha, hun fortryller! Hvilket Bryst
Og Arm og Haand! Hvor Diet taler,
Hvor Læben skælver med en Lyst,
Hvis Attraa sig paa Kinden maler!

Floristane.

Min hulde Ungersvend! undsee
Dig ei, fordi din Stand er ringe.
Du er saa smuk, at selv en Fee
Sin Stolthed kunde let betvinge,
Forlade fro sin Marmorhal,
For kærligt her ved Nattetide,
Bed Sølvbækkens Perlesald,
At glemme Tiden ved din Side.

Selim sagte.

O, Himmel! Allah! det er meer,
End Dødeliges Bryst kan taale.
Hvergang jeg Smilehullet seer,
Jeg træffes af en dobbelt Straale.

Floristane smilende.

Du er forvirret?

Selim

fatter sig, og lægger Haanden paa sin Pande.

Rom, Forstand!

Du svageste blandt Ungdomsevner!
Og hielp din Herre, hvis du kan,
Før Druffenskab en Intet levner.

Floristane.

Hvad siger du?

Selim seer i Veiret.

Hvo kommer hist?

Han farer sikkert ei med Lempe.

Seer du ham ei bag Skovens Kvist,

Den store, drabelige Kæmpe?

Floristane forfærdet.

O, Salomon! ja, det er klart!

Det er en Aand, som mig forfølger.

Han, som jeg troede vel forvart!

Slaaer Hænderne sammen.

O, grumme Hav! o, falske Bølger!

Selim.

Er det en Aand? Den Kæmpe saae

Jeg flygtig før i Cederskyggen.

Han gav mig Lov til bort at gaae

Igien med Kufferten paa Ryggen.

Det lod til, som han ynktes lidt

Bed hvad jeg stakkels Svend forliste;

Han sagde: Tag, hvad der er dit!

Og rakte mig den tomme Kiste.

Floristane fatter sig.

Det har han sagt? saa er mit Fald

Ei afgjort end.

Selim.

Det troer jeg gierne.

Men jeg? hvad skal jeg med en Skal,

Som mistet har sin hele Ricerne?

Floristane hurtig.

Bær rolig! den kan faae igien,

Hvad den har mistet, paa min Ære!

Jeg skjuler mig deri, min Ven!

Og du skal mig til Skoven bære.

Selim.

Du, Frue! der? Du gjør mig stum
Af Skræk — Forundring — Plads derneden?

Floristane.

O, hvor der kun er Hierterum,
Er altid Plads for Kiærligheden!
Du bærer mig kun tusind Skridt
Hen til en Geg i Gederstoven;
Det kongelige Træ er mit,
Og der er jeg igien forvoven.

Hun smutter i Kisten.

Selim

slaaer skælvende Laaget i.

Fig der, du Arme! Livets Lyst
Du neppe meer i Solen finder.

Sukker, og stirrer paa Kisten.

Man siger jo, det er en Trøst,
Naar Fristelsen man overvinder.
Jeg finder ikke Trøsten stor;
Jeg har den Undige begravet!
Af, hun forlod sig paa mit Ord —
Og Perlen kastet er i Havet!

Amgiad kommer med Agib, Amine og fiskeren.

Amgiad.

Saaledes vi da Seier vandt;
Nu skal hun ned i Søens Bover.

Til Selim.

Du er forelsket? ikke sandt?
Vær du kun rolig! det gaaer over.

Han vender sig til sine Medfølgende.

Fortryllelsen er hævet, fiære Børn!
 Hvor før var Tomhed, sees nu Folkevrimmel.
 Den tynde Bølge stivner sig til Muld;
 Den spæde Fisk udvoxer, Skællet vorder
 Til Hud igien, og Finnerne til Been.
 Den aabne Lunge fylder sig i Luften;
 I Bølgen lurker Død, hvor før var Liv.
 Alt vaagner op, som af en Vinterslum:
 Den brune Løve strækker sig i Hulen,
 Bag Grenen rasler atter Hiortens Læf,
 Og Maanen skinner paa det sorte Bildsviins
 Sneehvide Huggetand. I Palmeskoven
 Vil tusind høie Julestruber snart
 Med liflig Skingren hilse Morgenrøden,
 Og Morgenrøden speile sig i Biften,
 Som den forsængelige Paafugl spreder.
 Den travle Borger iler til sin Dont,
 Og veed ei af den forrige Forandring.
 For Bloven spænder Bonden, der i Bandet
 Nys glimted som en Sølversild, sin Dye,
 Og deler Muld, som Bølgen før, i Furer.
 Den Gierrige besøler nu igien
 Med magre Fingre sine gyldne Mynter.
 I Retten griber Skriveren paa Bordet
 Den gamle Pen; den flæber end med Blæffet
 Af Dypningen fra sidst. Forbryderen
 Fortvivlet gnaver paa sin tunge Lænke.
 Med lette Fod paa tynde Eaaler sniger
 Sig lykkelige Beiler til sin Pige.
 Det gamle Had, den gamle Rierlighed
 Er ikke rustet under Søens Bølger.
 Naturen træder i sin første Ret,

Saa god, saa ond, som den bestandig var —
 Og Trylleriet svinder som en Taage.

Han tager otte Kul af sin Lomme og kaster i Græsset. To
 Mahumedaner, to Perser, to Christne og to Jøder reise
 sig op, ryste sig, og gaae deres Vej.

Agib.

O, lyffelige Dag! Jeg raaber Land
 Saa henrykt, som fra Merset blege Skipper,
 Naar Dens Rokustoppe vise sig,
 Just som den gyselige Tærning ruller,
 Der skal bestemme Hungerdødens Dffer.

Amgiad stirrer hen.

Men — hvem er hist den lille tykke Mand,
 Som kommer der med Halsen fuld af Arr?
 Han var en Træbuf nys paa Landeveien.
 Hvad seer jeg? Doctor Duban!

Duban.

Ganske rigtig,

Min ædle Fyrste!

Amgiad.

Skal vi træffes her?

Hvorledes har du levet siden sidst,
 Jeg traf dig paa din Reise giennem Drken,
 Og skienkte dig den Magt at trodse Døden?

Duban.

Heel slet, min Herre! og jeg beder dig
 At skille mig igien ved denne Gave.

Amgiad.

Din Hals har mange Arr; hvor ofte er du
 Halsbugget, gode Ven?

Duban.

Tre hundred Gange.

Amgiad.

Nu, det er lidet i tre hundred Aar.

Duban.

Den Hals, som ikke bøies vil, maa knækkes,

Det har jeg lært i denne lange Tid.

Men jeg er fied af det Experiment,

Og beder dig at skille mig ved Kunsten.

Det Liv, du skienkte mig, kan jeg desværre

Ei atter skienke mine Patienter.

Det bliver mig til Byrde. Et Sæt Benner

Førældes, svækkes, bortdøer paa det andet.

Hvad meest fornøied mig den sidste Tid,

Var, at jeg skilte denne unge Drot

Bed en affskyelig Fader, der bestemt

Ham havde dræbt, var han ei forekommet.

Derfor betragter jeg i denne Kreds

Mig som et Lem nu af Familien.

Til Agib.

Jeg frelst dig dit Liv, og byder dig

Min Tieneste til Døden, hvis du vil.

Agib

omfavner ham.

Gid jeg maa længe eie dig, min Ven!

Og aldrig bruge dig.

Duban.

Det kan Fyrstinden

Ei ønske. Ikke sandt? den unge Kone

Behøver undertiden Lægens Hielp?

Amgiad.

Saa lev da saa naturligt, som du kan!

Duban.

Og udsat Døden, som Enhver, ei sandt?

Amgiad.

Forstaaer sig.

Duban.

Det vil strøe mig Salt paa Livet,
Og giøre mig langt meer omgængelig.

Betragter Selim.

Men, ei! hvad fattes denne unge Mand?
Det lader til en Feberpatient.

Agib.

Der, Doctor! feilte dit Erfaringsblik.
Det er en sund, en uanfegtet Helt,
Den Raskeste, den Trodsigste blandt os.

Selim sagte.

For mig er Ebbe, hvad for ham er Flod.

Agib til Selim.

Nu deler jeg din Riækhed, raske Ven!

Selim sagte.

Og jeg din forrige Tungfindighed.

Agib.

Hvad siger du?

Selim.

Jeg siger: Bladet har
Sig hurtig vendt.

Agib.

Til Alles Fordeel.

Selim.

Neppes.

Agib.

Hvordan?

Selim

peger paa Kisten.

Hun sukker i sit Messingskriin.

Amgiad.

Har du Medlidenhed?

Selim med Ild.

Hør mig, du Stærke!

Som Ynde pryder Skønhed med sit Bælte,

Saa smykkes Kraften af Barmhiertighed.

Af Fængslet har dit Magtens Ord befriet

Den hele Skabning her; hvi skal saa yndig

En Skabning, som din Hustru, ene fængsles?

Giv hende løs, lad Naade gaae for Ret!

Jeg er den Gæste, som har at klage

I dette Samfund. Du har tvunget mig

Til lav Forstillelse; min Ære kræver,

At jeg udvikler hende fra den Snare,

Jeg selv har sat, hvori jeg loffed hende.

Giv hende fri, slet ud dit Regnebræt,

Og lær, hvad venlig Overbærelse

Formaaer i den Taknemmeliges Hierte!

Amgiad.

Et saadant Forslag vover du, Forvovne?

Dog, jeg vil troe, du snapper i en Feber,

Fordi den Sledske har bedaaret dig,

Som Elangen med sin Duft og sine Dine.

Tag det til Straf for din Hovmodighed,

Lær smukt at have Ærefrygt for Aander,

Og venlig Medynk med din Broders Svaghed!

Saa finder du med Tiden en Amine,

Som trøster dig. Men —

Peger paa Kisten.

Det Chamæleon?

Nei, om hun aldrig havde ligget før
 I Vand, saa skal hun ligge der i Nat,
 Ret dybt, hvor ingen Fisk og Havuhyre
 Kan skubbe hende frelsende til Stranden;
 Indflettet af Korallens krumme Grene
 Til Dommedag. Jeg frelser Verden for
 Et hæsligt Dyr. Hvad er Hyænen vel
 Imod den kolde, følesløse Flane,
 Som glæder sig, hvergang et Hierte bløder,
 Og græder lumsk, forstilt, som Krokodillen,
 Blot for at sluges den Uheldige,
 Der røres til Medlidenhed; som hykler
 Naturens skønne Følelse: om Elskov,
 Blot for at vække Had, Foragt og Tvedragt,
 Og med en Engels Ansigt sælt forbinder
 Den frække Veflen af en Marekat?
 Nei, ned! til Bunds! — Farvel! Jeg svinger mig
 I Luftens Region, og standser ei
 Før midt i Sydens Hav, hvor ingen D
 Sig hæver nær med Redningskyster. Der
 Skal rødt Delphinen høre Kisten plumpe,
 Naar først den tynges er med Kampesteen.
 Farvel! Farvel! Vi sees vel neppe meer!

Han forsvinder i Luften med Skrinet.

Amine medlidende.

Du stakkels Floristane! altsaa har
 Du spaaet din egen haarde Skiebne, da
 Du læste mig dit lange Eventyr?
 Blev selv Prindsessen med den lange Næse!

Jeg ynkeſ over dig, og vilde gierne,
 Ret gierne frelſe dig, i Fald jeg kunde.

Fisſkeren mørk.

Jeg ikke!

Agib.

Fader! hvilken Kummerſky
 Formørker nu dit Blik?

Fisſkeren.

Bort flyver han
 Forbittret i ſin Midfiærhed, og lader
 Mig ſtaaе tilbage uden Hielp. Jeg Arme!
 Jeg fandt et Barn, men hvor er nu de tre?
 Hvor er min Hytte henne? mine Smaaе?
 Hvor er min Lolo's Grav? hvo vækker ham
 Nu fra det Døde? Ha, er det min Løn?

Amine fortvivlet.

Hvad hører jeg? hans Grav! er Lolo død?

Fisſkeren.

Hvad har jeg ſagt!

Amine.

Min Dieſteen! min Broder!
 Min lille Lolo! af, min Ven er død!
 Ha, ſkal da ingen Glæde giennembaere
 Den Dødeligeſ Hierte, uden blandet
 Med Sorgens Malurt? Gud, hvad er da Livet!

Hun vrider ſine Hænder.

En liſlig Muſik toner hen ad den lille Flodſ Bover. En Skare
 Havnſruer komme ſvømmende op ad Floden hen imod Amine
 og Fisſkeren. De ſynge:

Barmen oſ baner
 Veien giennem Bover,

Halsranke Svaner
Seile vi derover,
Dristige paa Gladen,
Bildgaasens Rige,
Hver dog en Pige.

Foran vor Moder
Spreder sine Binger.
Dronningens Broder
Riærligt hun bringer,
Bringer ham, den lille
Sovende, den Spæde,
Faderens Glæde!

Endt er hans Slummer,
Muntert skal han vaage.
Forrige Kummer
Spredes, som en Taage;
Spredes, som i Luften
Solstraaler brede
Skyerne sprede.

Havfruen

med Lolo i sin Arm.

Ei er jeg bange;
Dødsfærd er begravet,
Bølgernees Fange
Ligger alt i Havet.
Laae kun nu i Skrinet
Alt, hvad hende ligner!
Allah velsigner!

Alt til sin Orden
 Atter er indviet,
 Bandet fra Jorden,
 Løst er Tryllet.
 Himlen vil længe
 Naadeligt beskytte
 Borgen og Hytte.

Til Fisken.

Længes du faare,
 Dine Børn at skienke
 Hellige Taare?
 Det kan jeg tænke.
 Derfor med Lolo
 Dine Mindste følge,
 Lette paa Bølge.

Hun rækker ham de andre Børn.

Snart vil paa Landet
 Festens Fakler lyse;
 Af, mens i Bandet
 Havfruer gysse.
 Sætter os ved Stranden,
 Ved de Bover dunkle,
 Lys, som kan funkle!

Glimter da Straalen
 Viftende for Vinden,
 Stiger med Skaalen
 Smilende Beninden.
 Sneglehuushornet

For jert Held hun tømmer,
Suffer — og svømmer!

De forsvinde.

Umine omfavner Lolo, Agib hende, Fisken sine smaa Børn.

Sandib

efter at have stirret hen for sig, med et klart Blik til Himlen.

Modgang os stifter
Held, som Hjertet fryder.
Uden Bedrifter
Hvad var vore Dyder?
Uden ved Savnet
Bittert først at græde —
Hvad var vor Glæde?

ANMÆRKNINGER.

ANMERKUNGEN.

Fiskeren, forfattet i Sommeren 1815 (Dansk Litteratur-Tidende for 1815, Nr. 25, meddeler: „I det skandinaviske Litteraturselskabs Møde d. 29 Juni forelæste Professor Oehlenschläger de tre første Akter af Æventyret om Fiskeren og hans Datter“), udkom (A) i Marts 1816 (see Aftenunderholdningsprogrammet i Kbhns Adresse-Avis for 22de Marts), men averteredes først til Salg den 8de April. Efterat Oehl. i sine Morgenländische Dichtungen, 1831, havde udgivet en stærkt omarbejdet og forkortet tydsk Oversættelse af Digtet, kaldet Die Fischerstochter, underkastede han Originalen den samme Behandling, hvorefter den fremkom (B) i Digterværker, IV, 1836, og (C) i Digterværker, V, 1845, under Navn af Fiskeren og hans Datter. Endnu meget stærkere omarbejdet og beskaaret fremtraadte Digtet (D) i: Fiskeren og hans Børn. Dramatisk Eventyr af Oehlenschläger. Omarbejdet for Skuepladsen af Forfatteren. Kbhns. 1840. Disse senere Bearbejdelser ere i nærværende Udgave kun for saavidt komne i Betragtning, som der fra dem er hentet nogle stilistiske Rettelser og to ganske smaa Forkortelser i de Afsnit, som i det Væsentlige ere blevne uforandrede af Digteren. Æventyret om Prindsessen med

den lange Næse, Side 9 til 18, som i Bearbejdelserne tillige med hele Digtets Begyndelse indtil Side 23, Linie 4, blev udeladt, indførte Oehl. siden (1846) imellem sine Romancer i Digterværker, XVII, (R).

At Stoffet til Fiskeren (af Tusind og een Nat) tidligt har interesseret Digteren, sees af hans, i hans Siofna for Aaret 1802, Side 3 til 78, indførte Oversættelse efter Wieland: Vintereventyret, en arabisk Fortælling.

Oehls Levnet, II, 1831, Side 317:

Fiskeren er ikke saa skønt et Emne, som Aladdin; i Fabelens Ynde staaer den tilbage for hiin. Dette var nok for mine Modstandere til at dadle Arbeidet som mislykket. Men jeg har selv opfundet mere i Fiskeren, end i Aladdin, og seer man i Aladdin den phantastiske, sangviniske Yngling, saa seer man i Fiskeren den alvorlige, fiærlige Fader. For Resten burde nogle Episoder i dette Drama udelades, og det Uryiske træder undertiden for stærkt frem, til Skade for det Dramatiske.

Oehls Erindringer, III, 1850, Side 80:

Jeg skrev i Fiskeren et Skrubtudsekor (det findes ikke i senere Udgaver), hvori jeg paa aristophansk Viis snertede ham [Baggesen] og Consorter. Det var naturligt, at han altsaa faldt over Fiskeren med fordoblet Forbittrelse.

Ved denne Scene mellem Alferne og Skrubtudserne, der findes Side 121, Linie 4, til Side 123, Linie 20, maa bemærkes, at Baggesen, før Fiskeren udkom, havde i sit Ugeblad Lille Søndag-Aften, Marts—April 1814, indført „en allegorisk Fortælling“,

Pindsvinet, hvori den danske Dramaturgie fremstilles som en So, til hvilken „en Asagalt“ efter lang Tids Courmagerie beiler. Baggesen havde derefter i det samme Ugeblads Nr. 13, Juni 1814, „paa Litteraturens, Modersmaalets og Smagens Vegne“ forkyndt Oehl, „som Foragter af Kunstens evige Regler, som Sprogets Tyran, og Parnassets Despot, ærlig aabenbare Krig“, og erklæret, „at med Asagalten fornemmelig var meent Freias Alters, Langelandsreisens, Jesus i Naturens, Kanarifuglens, Faruks, Mads Gedebuks, Mutter Ludlams, Røverborgens, Digtingernes, Novellernes, og det parisiske Trimeterbrevs“ [Svaret til Baggesen paa hans Brev Noureddin til Aladdin; skrevet i Paris 1806] „alt for ugeneerte Genialitet“. I J. Kr. Høsts Ugeblade Dannora og Den nordiske Tilskuer havde Baggesen fra December 1813 til December 1814, tildeels meget skarpt, recenseret Oehls Hakon Jarl, Correggio, Hugo von Rheinberg, Røverborgen, og Axel og Valborg; og endelig i sit Maanedsskrift Danfana for Januar 1816, Side 96, erklæret, at Krigen „nu først for Alvor skulde begynde“. — Verset Side 122, Linie 19, i Fiskeren:

Som vifter heden og deden
sigter udentvivl til Baggesens Oversættelse af Iliadens
første Sangs 59-60de Vers (Nye blandede Digte,
1807, Side 57):

„Om i Taaget igien, Agamemnon, vende vi
hiem da,
Sværmende heden som deden, hvis ellers Døden
vi undflye.“

(Efter Wilsters Oversættelse:

„Atreus' Søn! nu troer jeg forvist, at vi atter
paa Vildfart
Hjem maae tye, om ellers herfra vi slippe med
Livet.“)

Baggesen underkastede ikke, som man efter Oehl.s anførte Yttring i hans Erindr. kunde troe, Fiskeren nogen gjennemgaaende Kritik, men berørte dette Digt blot i Forbigaaende eller i Forbindelse med Andet i „Kritisk Vurdering af Ludlams Hule“, „Peer Vrøvlers yderst grundige Commentar“, „Asenutidens Abacadabra“, og flere Steder.

Martsheftet af Danfana, hvori „Kritisk Vurdering af Ludlams Hule“ begyndte, averteredes den 5te April, og udkom altsaa omtrent samtidig med Fiskeren.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 11, Linie 25: daarer ham med listig Mand] = R;

A: sønderflider Hjertets Baand

— 13, — 4: snart de hvide] = R; A: de snehvide

— 16, — 3: hendes] = R; A: Landets

— —, — 17: En ulysfuld] = R; A: Ulykkelige

— 17, — 2: kæmpelange Bølsenæse] = R; A: pølse-
lange Ræmpenæse

— 19, — 5: Tid] A: Dit (i B, C og D udeladt)

— 22, — 2: det] A: der (i B, C og D udeladt)

— —, — 9: Bindveskruden] A: Bindeskruden (i B, C
og D udeladt)

— 23, — 14: mit] = C; A: min

— 26, — 24: hans] = B; A: sin

— 27, — 32: Teltet] = C; A: Teltet

— 28, — 29: Buden, Ben] = B; A: Buden min Ben

— 32, — 10: Huri] = D; A: Huri

- Side 32, Linie 19: til] = B; A: med
 — 36, — 7: bleven] = C; A: blevet
 — 40, — 4: han] = B; A: sin
 — 41, — 3: Uartig] = B; A: Unvaten
 — 42, — 24: sendt] = B; A: seet
 — —, — 26: Med dette] = B; A: Med det dette
 — 43, — 5: Havfrue] = B; A: Havfru
 — 44, — 7: flagre] = B; A: flagrer
 — 47, — 32: et] = B; A: en
 — 51, — 12-13: Glaske hængende ved Siden.] = B; A: Glaske, ved sin Side.
 — —, — 28 til Side 52, Linie 4: Det sørged Glasfets Pandser for. Velan! osv.] = B og C (hvor dog de to Linier:

Drikker.

J Sandhed, Haab og Tillid er i Druen.
 mangle, men uidentvivl kun ved en Trykfeil); A:
 Det sørged Glasfets Pandser for. Tilgiv
 Profet! Jeg veed — det bør just ei saa være;
 Og jeg skal gjøre Bod for denne Synd,
 Naar først den er begaaet. Jeg er kold;
 J Kilden sniger sig den lumste Feber;
 Og bedre mener jeg, naar galt skal være,
 En kraftig Synder, end en skranten Helgen. (drikker)
 Altid til Naade, siger Sadis Blisdom.
 J Sandhed, Haab og Tillid er i Druen.
 Nu blomstrer osv.

- 54, — 11: Din Trusel dræber ei.] = C; A: Din Truen er det meer.
 — —, — 31: blænder] = B; A: blinder
 — 55, — 1: Og vekselsidig Overvægt maa føles] = C;
 A: Og føle vekselsidig Overvægt

- Side 60, Linie 5: Var] = B; A: Er
- —, — 9: gider] = B; A: gidder
- 63, — 24: ligue] = B; A: ligner
- 66, — 13: mød] = B; A: til
- 67, — 14: eet] A, B og C: et (i D udeladt)
- 69, — 8: der sættes] = B; A: du sætte
- 73, — 11: anseelig, dig en] A: anseelig, en (i B og C forandret; i D udeladt)
- 76, — 16: om] = B; A: til
- 80, — 3: Naar du gaar] = B; A: Ved at gaae
- 83, — 1: synes, jeg har aldrig] = D; A: synes aldrig, jeg har
- —, — 20: skal] = B; A: vil
- —, — 22: skygger med sit brede] = B; A: hvælver oven med sit
- —, — 23: med] = C; A: ved
- 84, — 25: Zephyr] = B; A: Zefir
- 85, — 11: og trykker mig saa blødt] = D; A: saa blødt og friller mig
- —, — 29: hviss] = B; A: hvidsle
- 88, — 7: mørke] = B; A: dunfle
- 89, — 11: ei med] A: med ei (i B, C og D udeladt)
- 94, — 2: Du, som sniger dig] = D; A: Hvorfor fryder du
- —, — 18: fun] = C; A: selv
- —, — 19: selv] = B; A: hiſt
- 98, — 29 og Side 99, Linie 16: Floristane.] A: ſeen. (i B, C og D udeladt)
- 103, — 5: angst] = B; A: hiſt
- 107, — 25: ei du er] = B; A: er du ei
- 109, — 31: Og venter der Udfaldet af min Ewig.]

I A fortsættes denne Monolog med følgende otte Vers,

som ere udeladte i B og C (i D er hele Monologen omskreven):

Jorelskelsens og Lidenſkabens Magt
 Af Savnet næres, styrkes ved Foragt.
 Var han alt min, da var jeg meer ei hans!
 Nu nægter han mig stolt min Seiersfrands.
 Elig Stolthed gjør det Smukke mere smukt;
 Den bedste Frugt er den forbudne Frugt.
 Og i en Strid med en livsalig Ven,
 Fornøier Kampen meer end Seieren!

Side 112, Linie 28: Bambusrør] = C; A: Bombusrør

— 113, — 1: Proppen af Bog] = B; A: Beddens Prop

— 122, — 2: Intet at gjøre] A: intet gjøre (i B, C og D udeladt)

— 125, — 14: det] = B; A: dig

— 127, — 16: til] = B; A: fra

— 128, — 8: Hensuser] = C; A: Henrufer

— 129, — 7: eller] = B; A: heller

— 131, — 16: urimeligt] = B; A: Bizarrerie

— —, — 17: Gensidigt Sværmeri] = C; A: Gensidig Dovenskab

— —, — 31: Tranfer male] = B; A: Græfer malte

— 133, — 15: Blufærdighed] = B; A: Blyfærdighed

— 145, — 24: ei saa slem] A: ei slem (i B, C og D udeladt)

— 146, — 3: bestyrtet] efter Oehl.s senere Skrivemaade; A: bestyrstet (i B, C og D udeladt)

— 151, — 19: Jeg veed at finde mig i Skiebne's Luner] = B; A:

Jeg er hvad Græfen falder Stoifer,

Og veed at finde mig i Skiebne's Luner

— 154, — 5: bort af] = B; A: giennem

Side 155, Linie 14: Til[fuerne.] = B; A: Alle Til-
fuerne.

— —, — 15: Heel] = B; A: Heelt

— 158, — 3: Læge; den var daarlig Læge] = B;
A: Doctor! Det var en daarlig Doctor

— 160, — 2: er daarlig] A: er en daarlig (i B, C
og D udeladt)

— 165, — 19: affsnoret] A: absnoret (i B, C og D
udeladt)

— 171, — 12: *faut* troer vel] A: *faut?* troer du vel
(i B, C og D udeladt)

— 174, — 3: Og] A: O (i B, C og D udeladt)

— 179, — 9: om til] = B; A: til en

— —, — 13-14: hvile, | Hustru! dine] = B; A:
hvile | Elskte Hustrus

— 181, — 13: Dog] = B; A: Men

— 185, — 23: natligt] = B; A: natlig

— 187, — 3: Man] = B; A: Men

— —, — 11: Fiskehale] = B; A: fæle Hale

— —, — 25: fun egne] = B; A: de egne

— 189, — 26: tidt] = B; A: hist

— —, — 32: Bølgerne] = B; A: Havet skal

— 190, — 12: Uhyret flygter for] = B; A: Hvalerne
flygte ved

— —, — 25: den Elskede] = B; A: det fiærlige

— 191, — 20: Havsladen] = B; A: Havsladen

— 192, — 16: dybe Søvn] = B; A: Svimmelhed

— 193, — 8: Liig] = B; A: Gravsted

— 195, — 18: Herre med Secretair paa] = B; A:
Herre paa

— —, — 19: dem ned, de stige] = B; A: ham ned,
han stiger

— 195, — 24 og 31: Deres] = B; A: Ederes

- Side 196, Linie 26: Deres] = B; A: Ederes
 — 197, — 11: skriver paa] = B; A: skriver paa
 — 200, — 5: ret] = B; A: da
 — —, — 8: Deres] = B; A: Ederes
 — 201, — 2: med] = D; A: i
 — —, — 11: Men — tungt, naar Knoppen] = B;
 A: Men bittert Knuppen
 — —, — 12: Og spæde Barn fortvivlet Fader] =
 B; A: Og bittert spæde Barn sin Fader
 — 203, — 7: Igien jeg] = C; A: Jeg atter
 — —, — —: neppe] = D; A: ikke
 — 205, — 29-30: faster Nettet ud igien.] = B; A:
 faster ud.
 — 206, — 23: det] = B; A: den
 — 208, — 9: høie] = B; A: ranke
 — —, — 26: Landet, omtrent] = B; A: Landet i en
 forholdsmæssig Størrelse, omtrent
 — 209, — 2: ærlig] = B; A: ærligt
 — 210, — 1: ad] = B; A: af
 — —, — 14: greben, droges jeg] = B; A: grebet,
 drog han mig
 — —, — 15: J Hav; han pressede mig dette Mes-
 singsfrin] = B; A: Ud over Havet; pressede mig i
 dette Sfrin
 — —, — 16: til] = B; A: paa
 — 211, — 1: Tatarhan] = Oehls tydske Oversæt-
 telse i Morgenländische Dichtungen; A, B, C
 og D: Taterhan
 — 212, — 11: luslidte] = B; A: lugslidte
 — 214, — 17: Tvang er ikke] = B; A: ikke Tvang er
 — 217, — 30: forsvunden] = C; A: forsvundet
 — 218, — 20: Kronerne] = D; A: Kronen dig
 — 219, — 10: han] = B; A: hin

- Side 219, Linie 11: Liv, ved Jørafil-Basunens Klang] =
 B; A: Livet, straalende paa Dommemedag
- 223, — 16: mig hen? Jeg fiender ei den Vej] =
 B; A: mig? Ei jeg fiender denne Vej
- 225, — 15: gier] = B; A: virk
- —, — 21: til] = C; A: i
- 226, — 32: Jldtilbedere] = B; A: Jldøtilbe-
 dere
- 227, — 8: Maaskee saa nær, som Maanen over Fjeld]
 = B; A: Saa nær, som Mahomømaanen ranke Fjeld
- —, — 25: men hviler først] = B; A: og styrker mig
- 232, — 17: Efeder] = B; A: Futteraler
- —, — 28: kalder] = B; A: fordrer
- 233, — 14: han overmaade] = B; A: især han meget
- 234, — 12: vort Kiøffen] = B; A: ved Kiøfnet
- —, — 25: Fisseren, som kommer.] = B; A: Fisseren.
- 236, — 8: Herre staaer med] = B; A: Herre med
- —, — 14: Jeg, hvem] = B; A: Mig, som
- —, — 17: opfundet] = C; A: opfunden
- —, — 22: jeg ogsaa] = B; A: maaskee jeg
- 242, — 1: Riøgemesteren.] = B (mangler i A)
- 243, — 9: Riøn] = B; A: Emuf
- —, — 13: skurede] = B; A: skuret
- —, — 13-14: Gulvet er bonet] = B; A: Gulvet
 bonet
- —, — 14: et] A, B og C: en (i D udeladt); smlg.
 Side 244, Linie 18, og Side 249, Linie 3.
- —, — 23: kommen] = B; A: kommet
- 244, — 6: med Contrapunft] = B; A: og Con-
 trapunften
- 244, — 28: Tragedie] = B; A: Tragedie
- 245, — 8: Potten, og siøge:] = B; A: Potten.
- 246, — 9: og paa Etene] = B; A: og Etene

- Side 246, Linie 20 og 26, Side 247, Linie 1, 5, 11, 17
og 22: Baffelsvandø.] A: Skovtrolden. (i B,
C og D anden Forandring)
- 247, — 6: Strid er dog] = B; A: Strid dog
- —, — 15: Bugen] = B; A: Flaben
- 249, — 3: Transparentet] = C; A: Transparenten
- —, — 25: mig med] = B; A: med og
- 252, — 17: i Europa] = D; A: ogsaa hjemme
- 253, — 4: Selim og Sandib] = B; A: Selim.
Sandib
- —, — 11: bane Veien mellem] = D; A: bryde
Veien giennem
- 254, — 14: fiærligt] = B; A: venligt
- —, — 17: fan] = B; A: at
- —, — 18: sfienfe] = B; A: sfæenfer
- 255, — 7: mit] = B; A: min
- —, — 16: her] = B; A: det
- 256, — 4: her] = B; A: det
- 267, — 12: Selim.] A: Sandib. (i B, C og D
udeladt)
- 272, — 3: om] = B; A: over
- 279, — 25: Den] A: Du (i B, C og D udeladt)
- 288, — 18: veed ei af] = B; A: mærker ei
- —, — 26: Af Dypningen fra sidst] = B; A: Fra
Dypningen igaar
- —, — 31: Søens] = B; A: Havets
- 289, — 4: Perser] = B; A: Persianer
- 293, — 4-5: ligget før | I Vand, saa skal hun ligge
der i Nat] = B; A: lagt i Vand, | Saa skal hun
ligge der i denne Nat
- 297, — 13: var] = B; A: er
-

Rettelser

til første Deel.

Side 76, Linie 16: indspængte læs: indsprængte

— 116, — 2: maa læs: maae

— 128 efter Linie 25 mangler Replikoverskriften: Uli.

— 176, Linie 25: forstaae læs: forestaae

- III. **Dramatiske Digte:** Syngespil, Lystspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepriis 5 Rdl; **nedsat Priis 4 Kr.**
- IV. **Episke Digte:** Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepriis 4 Rdl; **nedsat Priis 3 Kr.**
- V. **Dramatiske Digte:** Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepriis 8 Rdl 64 β; **nedsat Priis 10 Kr.**
- VI. **Dramatiske Digte:** Romantiske Dramaer (St. Hansaften-Spil, Aladdin, Fiskeren). 2 Bind. Bogladepriis 1 Rdl 64 β; **nedsat Priis 2 Kr.**
- VII. **Erindringer.** Bogladepriis 2 Rdl 24 β; **nedsat Priis 3 Kr.**

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Priis af **4 Ore** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Priis **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær Rudolph Klein, Lille Rjœbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

Trykt hos J. H. Schult.

